

Hồ Điệp Seba

Contents

Hồ Điệp Seba	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	15
4. Chương 04	23
5. Chương 05	30
6. Chương 06	41
7. Chương 07	53
8. Chương 08	59
9. Chương 09	63
10. Chương 10 (end)	66

Hồ Điệp Seba

Giới thiệu

Nữ chính vốn là người bệnh liệt giường, vô tình xuyên không kén, gả cho anh Vương Tiên Tâm cũng là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-diep-seba>

1. Chương 01

Sự tình đến nông nổi này, chỉ có thể trách cô bác sĩ đã tự tử kia.

Sau khi xảy ra chuyện, ta chỉ biết ngây người như phỗng, nói đúng ra, lúc đó là do ta bị cái bóng đen quỷ mị kia làm cho đầu óc không kịp hoạt động. Thẳng thắn mà nói, nếu ta được xem mấy bộ tiểu thuyết xuyên không nhiều nhiều một chút thì đã không đến mức như thế này rồi, nhưng đứa em gái của ta chỉ biết nổ đến nước miếng văng tá lả mà lúc đến thăm bệnh ta lại chả mang được một quyển truyện nào, thế cho nên

đúng vào lúc quan trọng nhất ta lại không kịp phản ứng, mãi đến khi tỉnh lại mới giật mình nhận ra rằng mình đã xuyên không.

Nói đến phải kể lại từ đầu, mọi chuyện xảy ra kể từ khi vị nữ bác sĩ bị hôn mê bất tỉnh kia được nhét vào căn phòng bệnh nhân đã có sẵn ba người, bao gồm luôn cả ta.

Trong mỗi bệnh viện đều có một phòng tối tăm nhất dành cho loại bệnh nhân ít có khả năng bình phục mà xuất viện nhất, chứ bệnh thường thì ai nấy đều muốn mau lẹ mà rời khỏi nơi này. Ta đã ở trong căn phòng tối tăm này được hơn một năm nay, lúc trước còn có thể cố gắng lê la thân hình bữa được bữa cái đến trường. Nhưng vừa xong trung học phổ thông là ta đã hết pin, bởi vì hai chân của ta đã cứng đờ không thể đi lại được nữa...Chân chính được xếp vào hàng ngũ tàn tật.

Những tưởng nằm tại nhà dưỡng bệnh là được rồi, nhưng ai ngờ sau năm năm...căn bệnh bại liệt nay đã lan từ đôi chân lên đến thắt lưng. Căn bệnh bại liệt hiểm thấy này coi vậy chứ cũng khá lành, cũng không chết liền...chỉ là từng chút từng chút một chậm rãi lan truyền toàn thân, chờ đến khi lan lên đến tim thì về châu trời thôi. Lăn lữa kéo dài đến giờ khi ta được hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi cũng là do thành quả kiệt lực của cha mẹ ta rồi.

Thật ra ta cũng rất biết chấp nhận sự thật, chỉ là nghĩ đến sau này khi ta được hỏa táng, không biết thi thể của ta có được thiêu trọn vẹn một cách sạch sẽ sáng khoái hay không, nghĩ mà có chút phát rầu.

Không ai dám ở trong căn phòng bệnh tối tăm này, chỉ có ta chọn phòng này thành nơi an cư lạc nghiệp, có thể nói là cắm cọc mọc rễ luôn tại nơi này...hành trang tùy thân chỉ có vài bộ truyện tranh và tiểu thuyết, cùng một cái tivi mờ cảm coi không rõ lắm.

Cho nên khi cô bác sĩ tự tử được đẩy đến đây, thấy cô ta nằm thẳng đờ cán cuốc, ta liền nắm bắt cơ hội, tranh thủ vừa cẩn thận hàn huyên với cô y tá vừa tám một chút, tự an ủi lấy nỗi cô tịch vì đã nhiều ngày qua không có ai để nói chuyện.

Cô bác sĩ này thoát nhìn có vẻ còn trẻ, tuy không xinh đẹp lắm, nhưng cũng có thể liệt vào hạng giai nhân đương thời. Ta nghĩ chắc đây chính là mỹ nữ khuê các. Nghe nói cô này bởi vì thất tình nên uống khá nhiều rượu, sau đó nổi đùng khí đảo dạt lên mà tự cắt cổ tay.

Đại khái có lẽ là do bệnh nghề nghiệp của bác sĩ ngoại khoa, cô nàng cắt thật là sạch sẽ lưu loát đến mức không thể văn hồi, nhưng chuyện không hay ho nhất là ngay cả tự sát cũng không được suôn sẻ, tự nhiên một con ma men nào đó đi nhằm cửa, dùng bí quyết riêng mở khóa mà vào (nghe nói bình thường nhà hắc chỉ có cái thẻ tín dụng nên không khóa, lúc đó hắc thấy cửa khóa nên ngạc nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra...), khi hắc bước vào phòng tắm, thấy một bồn tắm lớn đầy những máu là máu nên hoảng hồn tỉnh rượu, lập tức gọi 119, cũng may nhờ khoa học kỹ thuật thời nay tiên tiến nên đã kéo được cô nàng từ Quỷ Môn quan trở về.

Ta nghe xong thật là cảm khái. Nếu ta là cô ấy, có thể chạy có thể nhảy, còn được làm bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện lớn như vậy, chia tay thì có gì là lớn lao lắm đâu? Ngoài đường có cả khối đàn ông, quơ quào một cái là có thể bưng một anh về nhà, nếu không thích thì lại quơ quào vài cái nữa, có cần tuyệt vọng dữ vậy không?

Nhìn cô nàng một cái rồi lại tự nhìn bản thân mình một cái, ta chỉ có thể thở dài ba tiếng bất đắc dĩ, vậy mới nói, con người ta sướng quá sinh tật, tâm ma chồng chất mà tự tìm phiền toái. Nếu ta cũng chạy nhảy được như vậy, dù có bị thất tình một ngàn lần, cũng sẽ vẫn luôn hướng về phía trước như ánh mặt trời.

Đàn ông có thể quý bằng đôi chân của chính mình hay sao? Đúng là trẻ người non dạ, trong lòng toàn nghĩ luẩn quẩn bậy bạ đâu không.

...Mà hình như ta còn nhỏ hơn cô ấy đến mấy tuổi lận.

Tự cảm thấy thương hại giùm bản thân mình...Aizz, tối nay sao uống thuốc ngủ mà lại không có chút hiệu lực nào vậy cả, đang gần người nằm đó suy nghĩ, đột nhiên trong căn phòng hắc ám tối đen bỗng sáng trưng như ban ngày.

Ta quay đầu nhìn lên giường bệnh kế bên, đầu óc trống rỗng.

Ta đã ở căn phòng hắc ám này hơn một năm, đừng nói đến “cái đó”, ngay cả con gián cũng đều không thấy, ngày thường ta còn lấy làm tiếc vì mình quá nặng nên chưa từng được thể nghiệm chuyện tâm linh. Lúc này, một gã nửa người nửa rắn (hay là rồng?) cao to lực lưỡng, gương mặt góc cạnh như được điêu khắc vô cùng đẹp trai, đang cúi đầu nhìn cô bác sĩ đang nằm hôn mê trên giường.

Hắn nâng cô bác sĩ lên...Cô bác sĩ chợt trở nên trong suốt, nhưng thân xác cô ấy vẫn còn đang được truyền nước biển nằm trên giường. Ta đoán đây chắc là hồn phách linh tinh gì đó của cô ấy...hahaha. Ấy vậy mà ta chẳng hề thét lên chói tai, thật là một người có tố chất tâm lý vững mạnh, không hổ là một bệnh nhân điển hình hàng ngày đối mặt với vấn đề sinh tử.

Hắn ôm cổ...hồn phách cô bác sĩ, đột nhiên trong căn phòng chói lòa xuất hiện một cái hố đen. Hắn mạnh mẽ thả người, ung dung nhảy vào, ta tin rằng tư thế của hắn còn chuẩn hơn các vận động viên môn nhảy cầu. Vấn đề là ở chỗ cái hố đen kia không chịu đóng lại đúng lúc, ta phát hiện mình cũng bắt đầu bị trong suốt...càng lúc càng bị treo lên cao trong khi thân xác vẫn còn nằm trên giường bệnh, hơn nữa lại còn bị hút vào cái hố đen kia.

Lúc này không thét lên chói tai cũng không được. Nhưng linh hồn mà thét lên chói tai, hiệu quả thật rất kém cỏi, còn thua cả chó hoang sủa bậy, căn bản chẳng khiến ai quan tâm cả.

Cảnh tượng quỷ dị vừa rồi, mặc kệ là yêu quái (chắc vậy?) hấp hồn, hay là có như tình yêu dị giới trong truyền thuyết, cũng đều không làm cho ta hoảng sợ hay cảm động một chút nào. Ta chỉ tuyệt vọng nghĩ thầm: “Ta chỉ là bá tánh thường dân, vì đứng gần mà bị văng miểng thôi”. Vấn đề là ta cũng đâu có muốn đứng gần. Đừng nói đến đứng, ngay cả đi, cho dù muốn, ta cũng không bước nổi đến cửa phòng bệnh, yêu hận tình thù gì đó của các người có liên quan gì đến ta, các người có hút hồn gì đó thì là chuyện của các người, tại sao lại nỡ hại cái mạng yếu vốn như cá trong chậu này của ta?

Quan trọng nhất là, hiện giờ phải làm sao đây a?

Ta không chút sáng tạo, chỉ biết gào to bi thiết “Cứu mạng a...”. Xin đừng choáng! Đương nhiên chẳng có móng đại hiệp nào đến cứu ta đâu. Người tưởng là cuộc sống này giống như trong tiểu thuyết hay sao? Thật ngậy thơ.

Đợi đến khi ta tỉnh lại, tưởng mình đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Hơn nữa, bệnh viện tâm thần này còn đang tổ chức vũ hội hóa trang. Nếu là người, thấy nơi nơi đều giăng màn hoa tinh xảo, xung quanh giường là một bầy đàn bà con gái mặc trang phục cổ trang đang thì thào to nhỏ chuyện gì đó không hiểu nổi, ta nghĩ, người cũng sẽ có cảm giác giống như ta thôi.

Nguyên nhân khiến ta không dám đường đột hỏi bác sĩ đang ở đâu chính là....chân của ta có cảm giác! Tuy đau nhưng đúng thật là có cảm giác!

Ta xóc mền lên, trừng mắt nhìn đôi chân của ta...rồi mê hoặc đứng dậy. Chẳng lẽ...ta đã bị bệnh lâu lắm rồi, chẳng lẽ bệnh bại liệt lan lên đến não rồi sao? Ta thật không tin tố chất tâm lý lạc quan kiên cường của ta lại sụp đổ đến mức phát điên như thế này, nếu đầu óc ta không có vấn đề gì, thì chắc chắn đây phải là biến chứng tâm sinh lý.

Bởi vì đây nhất định không thể nào là chân của ta, thoát nhìn cứ như hai que diêm ốm tong teo. Ta lại trừng mắt nhìn tay của mình...khảng khiu như cẳng gà, lại còn nhỏ xíu...nhỏ như tay của em bé mà không phải là tay của một người lớn.

Mấy cô nàng này còn bu quanh ta thăm thẳm thì thì, tuy rằng nghe không hiểu gì, nhưng ít nhất ta cũng biết là họ đang mắng ta. Người Trung Quốc mắng người khác, rất dễ biết. Nếu không tin người cứ đến Sơn Đông tìm đại một người, dùng tiếng Đài mà ân cần hỏi thăm mẹ của hắn, xem người có bị đánh hay không.

“Đây là sao?” Ta cẩn thận mở miệng “Các người...là ai?”. Trong nháy mắt bốn bề yên lặng như tờ, toàn thể các cô nàng này đều im bật, trừng mắt như thấy quỷ.

Một nữ nhân ăn mặc đẹp đẽ quý giá nhất (cài bẫy, tám cây trâm trên đầu, không thấy nặng sao?) rẽ đám đông mà ra, dùng tiếng Quốc ngữ không chuẩn nhưng miểng cưỡng có thể nghe hiểu được, nói “Man nhi người biết nói tiếng Quan Thoại từ lúc nào vậy?”. Nếu bà ấy đang nói chuyện với ta, vậy ta là Man nhi...Ta đang ở đâu đây?

Đây quả thật là một vấn đề mang tính triết học à nha, đáng phải suy nghĩ sâu xa mới được.

“Việc đó...”, ta ho khan một tiếng “Ta không phải là Man nhi. Máy chụp hình của ta đâu?” Ta khẽ lắc đầu, đây không phải là một trò đùa dai đó chứ?

Vị phu nhân kia (ăn mặc thật sang trọng...) trừng mắt nhìn ta một hồi, giận tím mặt nói “Man nhi, đừng tưởng rằng ngươi thất cổ là có thể không gả, đây là hôn sự lão gia đã định xuống rồi, không muốn gả cũng phải gả...”, tiếp theo là một tràng câu nói mà ta nghe không hiểu gì.

“Đã nói là ta không phải là Man nhi gì đó của các ngươi mà!” Ta choáng váng như lúc đầu “Ta tên là Ngô An Bình...”, sau đó là một khoảng lặng bi thương. Họ gì cũng được, họ Mai hay họ Ngô gì cũng chẳng thành vấn đề. An Bình...bình an, tên nghe thật hay. Chỉ là họ Ngô...Aizz, thật bi thiết!

Vị phu nhân lại há miệng dùng thứ Quốc ngữ không chuẩn mà ta nghe phải đoán nghĩa kia ra nã ầm ầm như đại liên. Ta như muốn té xỉu, thật là, có cái gì từ từ bàn. Bà ta hai tay chống hông, vô cùng có tâm trạng “hò hét”, mang theo bảy nữ nhân kia bỏ đi, chỉ chừa lại một vị tiểu cô nương thân hình run rẩy, vẻ mặt như sắp khóc đang nhìn ta.

Vậy là sao đây?

Ta thử nhảy xuống giường...thực khiến ta rung động, lập tức lệ nóng lưng tràn. Ta thử đi tới đi lui, trời ạ, cảm giác có thể được đi lại thật là tuyệt diệu. Ta hoàn toàn tha thứ bỏ qua hết những chuyện khó hiểu đang xảy ra, cũng tha thứ nốt cặp nam nữ vô tình vì yêu hận tình thù của mình mà hại ta.

Nếu không phải trong phòng còn có người, ta thật muốn nhảy cẫng lên, vừa múa vừa hát.

Ta vội vàng đi tìm một chiếc gương soi...Gương đồng như thế này lẽ ra nên được triển lãm ở viện bảo tàng rồi chứ, sao lại có thể ở chỗ này được...Nhưng nhìn vào gương thấy một cô gái đang trợn mắt há hốc mồm, thật là, cô gái này hẳn cũng nên cho vào viện bảo tàng chung với cái gương đồng mới phải lẽ chứ.

Cô gái mặc cổ trang xa lạ trong gương này là ai?

Đợi đến lúc chứng minh được đây là “ta”, ta lại lâm vào trạng thái trầm tư nghiền ngẫm vấn đề triết học.

Điều đầu tiên ta nghĩ đến là, trong Tây Du Ký (không có cách nào, ta thích xem tiểu thuyết cổ điển, một quyển có thể xem đi xem lại ba năm), Đường ngự muội mãn số mà chết, nương tử của Lưu Toàn mượn xác hoàn hồn.

Nhưng so với tình hình lúc này, tạm thời chưa nói đến không gian, thời gian tựa hồ có điểm...không hợp lý...Ta quay đầu lại hỏi tiểu cô nương đang run như cây sậy đứng bên cạnh “Hiện tại là triều đại nào?”. Tiểu cô nương kia hét lên một tiếng, thụt lùi đến cạnh cửa “Đừng, đừng ăn ta!”...Tên triều đại này hơi lạ à nha, tất nhiên, ta đây là đang tự tìm niềm vui trong khó khăn thôi.

“Ta không có đói bụng!” Ta vờ tức giận “Hiện là triều đại nào?” Nàng ấy run dữ dội như vậy, vẫn ra vẻ trốn tránh ta “Đại, Đại Minh triều”...Tuy là ta chưa học qua đại học, nhưng cũng biết theo lý thì tuyệt đối không thể có chuyện như vậy xảy ra. Tuy Âm Hà Mị Ảnh Lý Tịch Lê cũng đã từng đến nước Tây Đài...nhưng ít ra là vì hấn bị trúng vụ thuật ác độc.Còn ta chỉ là xui xẻo đụng phải một cặp âm hồn mà thôi.

Đám nữ nhân đã bỏ đi rồi nay lại trở về, vị phu nhân (trang sức sang trọng) lại dùng thứ quốc ngữ không chuẩn của bà đến oanh tạc ta, hết uy hiếp rồi đến dụ dỗ. Vì ta còn đang mãi rối rắm giằng co trong việc suy gẫm giữa vấn đề triết học và vấn đề khoa học, nên ta chỉ ngây ngốc ra nhìn bà.

Rốt cuộc bọn họ cũng thống nhất ý kiến, dùng tiếng địa phương mà ta đã được học, kể cho ta nghe về thân thể của Man nhi, uy hiếp bảo ta không được nói chuyện điên điên khùng khùng, không thì bọn họ sẽ mời đạo sĩ về tạt máu chó làm bùa làm phép linh tinh gì đó...Tuy ta học dốt, nghe không hiểu mấy về thân thể của Man nhi mà họ nói, mãi đến khi họ đề cập đến việc đêm nay là đêm trước khi ta phải xuất giá, ta mới đột nhiên bừng tỉnh...Đây chính là chuyện mà em họ ta đã kể qua....xuyên....không!

Con mẹ nó xuyên không rồi a! Đều là tại hai cái âm hồn vô liêm sỉ kia! Giờ bắt ta phải thật sự gả cho người ta!

Sau cơn khủng hoảng mãnh liệt, ta dần dần tự trấn an lại. Nhìn đôi chân vững vàng đứng trên sàn nhà...cảm thấy bất kỳ chuyện gì ta cũng có thể chịu được cả. Chỉ là lập gia đình thôi mà, bất quá chỉ là gả ột người ở thời cổ đại...có gì ghê gớm lắm đâu? Lúc ta bị bệnh phải nằm liệt giường, không phải cũng đã từng ngắm cảnh ngoài cửa sổ mà mơ mộng như vậy sao?Còn nói chuyện gì cũng có thể chịu đựng được.

Tuy là ta không có kinh nghiệm, nhưng ai lại chẳng có lần đầu tiên. Và lại, đám nữ nhân này cũng đều chán ghét ta, chỉ bằng đến một nơi ở mới bắt đầu lại từ đầu, chỉ cần nghĩ được như vậy là đã thành công được một nửa rồi.

Còn về phần phải làm sao để bắt đầu...Ta nghĩ ít nhất cũng còn có một nửa cơ hội, dù gì cũng không thể tệ hơn là nằm liệt trên giường chờ chết.

Ta chính là một thế hệ thanh niên tiên tiến, luôn lạc quan hướng về phía trước.

Thật không ngờ mình còn có ngày được lập gia đình...mà lại còn là lập gia đình ở thời đại Minh triều nữa chứ. Nhưng đừng hỏi ta là hôn lễ đã diễn ra như thế nào. Người có giới thì thử đội một tấm vải đỏ trên đầu rồi mò mẫm như người mù xem, nếu còn có thể biết được hôn lễ của mình diễn ra như thế nào, ta liền phục người sát đất. Ta còn chưa học được cảnh giới cao nhất của chiêu thiên lí nhãn...đợi ta biết rõ sẽ tiếp sống cho người xem.

Tóm lại, ta nghiêng ngả lão đảo để cho người ta khiêng tới khiêng lui cả ngày, bảo ta làm cái gì ta làm cái đó, sau đó được đưa tới tân phòng...Xong.

Đúng vậy, ta không được thấy trạng phu của ta...Thực tế là hắn không hề tham dự hôn lễ. Cũng không phải là vì hắn đào hôn, tuy là hắn cũng “trốn”, nhưng mà người hắn trốn chính là Diêm vương, điều này khiến ta cảm thấy hết sức quen thuộc, đúng là người đồng hội đồng thuyền mà.

Một khởi đầu tốt. Ít ra ngay từ đầu ta đối với hắn có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Nghe nói trạng phu của ta là một người có thân thể rất yếu ớt, từ nhỏ đã không khỏe. Lớn lên đỡ hơn một chút...Nhưng gặp phải chuyện bất hạnh xảy ra ngoài ý muốn, tóm lại là hắn bị cưa chân. Ở hiện đại người bị cưa chân còn dễ chết nữa huống chi là một người thân thể yếu ớt bẩm sinh ở cổ đại. Cho nên đã cưới gấp một người vợ cho hắn, nói một cách hoa mỹ là để xung hỷ.

Nếu cưới vợ có thể thoát chết, vậy chắc đã có người lĩnh giải thưởng Nobel về y học rồi a.

Lúc ta gả vào là đúng lúc hắn đang hấp hối. Đại phu nói sống chết gì cũng chỉ quyết định trong tối nay mà thôi. Ta cảm thấy sao? Ta cảm thấy rất tốt a. Nếu hắn còn sống, cho dù tính tình không tốt nhưng bị tật nguyên như thế cũng sẽ đánh không được ta. Nếu tính tình tốt thì ta có thể làm bằng hữu với hắn, mọi người đều vui vẻ. Nếu hắn chết, ta đúng lúc trở thành một quả phụ bi thương được ở lại nơi này ăn uống miễn phí khỏi trả tiền, chỉ cần đừng động đến đôi chân của ta (cũng may triều đại này tiến bộ nên chưa phải bó chân), cái gì cũng có thể thương lượng được.

Ta vốn hiền mà.

Nhưng vị nữ sĩ “Lâm Man nhi” trước kia dường như không như vậy. Nha đầu của nàng nói là nàng cực kỳ có “chủ kiến” (theo ta thấy là phản nghịch), biết muốn đem nàng gả cho Tam công tử sống đỡ chết đỡ của Vương gia nên nàng đã tự tử. Đầu tiên là tuyệt thực (hèn chi lúc ta tỉnh lại đói muốn ăn cả chiếc dưa luôn, còn hại ta bị đau bao tử nữa chứ), sau đó là thắt cổ.

Đương nhiên còn có mấy chuyện đồn thổi mà họ không muốn nói cho ta biết, khi dễ ta không hiểu tiếng Quốc ngữ không chuẩn của họ. Đối với người có thánh lực vô cùng tốt như ta, tuy rằng lưỡi không to mà thối (nằm liệt trên giường bệnh cũng chỉ có thể vênh tai lên), cũng không phải tiếng Anh, phiên âm na ná như nhau, xem kịch trên tivi cũng có thể hiểu được những câu đối thoại tiếng Quảng Đông, không biết ta là thiên tài về ngôn ngữ hay sao (tuy rằng mở miệng ra một câu cũng nói không nên lời), nhưng ta nghe lén từ đầu đến cuối đã kết luận được, cô nữ sĩ Lâm Man nhi này có vẻ đi trước thời đại, tranh thủ học đòi tự do luyện ái, còn về phần người mà nàng ấy yêu, dường như là một gã chuyên làm nghề hát hí khúc.

Bất quá chuyện đó đối với ta không thành vấn đề.

Một người bị bệnh từ nhỏ đến lớn, sẽ hiểu được trên đời này thứ quan trọng nhất chính là phải “khỏe mạnh”, thứ quan trọng thứ hai sẽ là “mạnh khỏe”, thứ quan trọng thứ ba...vẫn chỉ là “khỏe mạnh”.

Ta thân mang bệnh làm liên lụy đến người nhà, gánh nặng tình thân quá lớn, vốn đã cảm thấy mệt gần chết rồi, làm gì còn có tâm tình mà nghĩ đến chuyện yêu đương.

Nhưng cũng không phải chưa từng thử qua, khoảng thời gian ta khỏe mạnh nhất lúc còn nhỏ cũng đã biết nói đến chuyện yêu đương rồi. Nhưng khi biết tình trạng bệnh của ta, đối phương vô cùng dứt khoát quyết định lập tức khua trống thu binh. Thật rất có phong độ của một đại tướng quân. Ta rất ngưỡng mộ sự quyết đoán của hân, cũng không hề tức giận chút nào, tội gì phải khiến cho cả hai thống khổ. Ta là một thể hệ thanh niên tiên tiến luôn lạc quan yêu đời, khi bệnh phát đau đớn đến muốn điên nhưng vẫn ôm tivi xem mà cười ha hả, mẹ ta vốn vẫn bảo rằng ta là người vô tâm. Ta rất chán ghét kiểu gió thổi mưa sầu, làm như cuộc đời chưa đủ ngăn ngủi quá hay sao mà phải lãng phí thời gian ngồi khóc sụt sùi (hay thật, ta lại lạc đề tới tám ngàn dặm nữa rồi). Nói tóm lại, ta ôm một tâm tình vui sướng gả vào Vương gia, ngoại trừ có chút bất mãn vì hôn lễ quá dài dòng phiền phức, còn lại thì tất cả đều tốt.

Có ăn có uống, có thể chạy có thể nhảy, không bị chồng đánh (muốn đánh cũng đánh không được), cái phiếu cơm miễn phí dài hạn này thoạt nhìn cũng không tệ.

Hơn nữa, người trong Vương gia đối xử với ta vô cùng tốt, vừa khách khí, lại vừa có chút thương hại. Xem ra là có thể sống vui vẻ ở đây được.

Đêm động phòng hoa chúc ngoại trừ lúc xoay người sang hai lần đụng phải cái gối bằng sứ kia khiến ta tức đến tóe lửa ra – mà cũng thật không hiểu tại sao người xưa lại thích kê đầu bằng cái gối có thể dễ dàng làm u đầu mẻ trán, siêu nguy hiểm như vậy chứ - sau khi chuyển nó lên bàn, ta an tâm làm một giấc đến khi mặt trời mọc.

Hôm sau, khi ta đi bái kiến Đại tẩu, Nhị tẩu về, lập tức được thay một cái gối bằng trúc khác. Người ở đây thật tốt, người nhà như vậy, ta thật không có chỗ nào là không hài lòng.

Đại tẩu Cố thị là đương gia chủ mẫu ở nhà này. Vương gia không còn bà bà (mẹ chồng), trưởng bối lớn nhất ở đây chính là Đại tẩu.

Vừa gặp nàng là ta đã có hảo cảm rồi, chính là một kiểu mẫu Vương Hi Phượng thứ hai. Trong Hồng Lâu Mộng ta thích nàng nhất, người nghĩ sao nói vậy, bao nhiêu lợi hại đều biểu hiện ra mặt, thật dễ ứng phó. Ta sợ nhất là loại người ngoài mặt ôn nhu sẵn sốc, cáo mà đội lông thỏ, miệng Nam mô bụng bồ dao găm, cho nên ta đặc biệt thích vị Vương Hi Phượng tiểu thư này.

Bởi vì có cảm tình nên khi hành lễ với nàng ta đặc biệt thân thiết, nghe ta hé miệng như phun châu nhả ngọc, ngay cả tiếng Quan Thoại cũng đều thêm vào, nàng nở nụ cười “Muội muội ở nhà biết tiếng Quan Thoại sao?”. Ta gãi gãi đầu “Nghe cũng hiểu được...nhưng không rành lắm”. Đúng là ta nghe hiểu tiếng Quan Thoại nhưng nói thì không rành lắm. Nàng che miệng nở nụ cười “Không sao, nhà chúng ta không có nhiều quy định như vậy, viết vài ba chữ là được rồi, từ từ rồi học”. Nàng khe khẽ dài “Muội muội, người đúng là phúc tinh, nếu không, Tam thúc đã đứt hơi rồi. Đại phu nói...thêm mấy ngày nữa sẽ ổn định hơn. Ta bận rộn, nếu quên cái gì, người cứ việc nhắc ta. Thiếu thốn thứ gì, cứ việc nói với ta, nha hoàn hạ nhân không nghe lời, cứ bảo ta. Nếu không gặp ta, nói với Hạnh nhi cũng được.” Nàng nghiêm mặt lại “Hạnh nhi, nghe chưa?” Một cô nương xinh đẹp bên cạnh nàng nhún nhún mình “Dạ, phu nhân!”. Hạnh nhi cười với ta “Tam phu nhân, xin chỉ bảo”. Ta vội vàng đứng dậy cúi đầu, kết quả là khiến cho toàn bộ phu nhân và nha hoàn ai nấy đều phì cười. “Không cần phải thế đối với nha hoàn.....ừ mà dù sao Tam muội vẫn còn nhỏ tuổi...” Là quá nhỏ đó chứ (con nít), mới mười bốn tuổi đã bị gả đi xung hỉ rồi. Nhưng cũng không nói vậy được, mười bốn tuổi mà đã cùng gã hát tuồng hẹn hò yêu đương, thật là có bản lĩnh. Đối lại sinh ra ở Trung Quốc thời hiện đại...phải nói là quá có bản lĩnh a. Vừa tự do yêu đương lại còn biết tuyệt thực, thất cổ... so với những gì ta đang làm thật sự là một trời một vực...

Sau đó ta gặp Nhị tẩu, thật buồn muốn chết. Nàng luôn luôn đánh đàn, không nói câu nào, ta nghe riết mà muốn ngủ gật. Nói chuyện thì nhẹ nhàng chậm rãi, rất có hiệu quả thôi miên. Ta phải dựng thẳng hai lỗ tai lên lắng nghe mới biết nàng đang nói cái gì, vậy mới biết thanh âm nàng nhỏ cỡ nào a. Hối ta đã đọc

qua những thi thư nào, ta nói thẳng chỉ biết vài bài thôi. Hỏi ta có biết cầm kỳ thư họa hay không, ta trả lời y chang như cũ, tức là không biết.

Không bao lâu, chắc là không nghe thấy nửa câu như ý, nàng dường như phát hiện ra rằng ta không phải người đồng đạo, nên chỉ buồn bã gục đầu ngồi đánh đàn. Ta ngồi thiệt hết nổi nữa, cũng may có nha đầu Bạch Quyên bên cạnh thông minh “Nhị phu nhân! Tam phu nhân ban sáng hơi bị choáng váng, chắc là vì đường xa nên mệt mỏi!”. “Vậy không lưu người lại dùng bữa nữa”. Nàng thản nhiên nói “Tam muội, cáo từ”. Ta nhanh chóng đứng dậy cáo từ, Bạch Quyên thật thông minh lanh lợi a, tương lai nhất định phải giúp tăng lương cho nàng mới được.

Bạch Quyên thật là người rất có năng lực, chuyện gì cũng không để ta phải quan tâm, tính tình lại hoạt bát, rất nhanh chóng bọn ta đã thân thiết với nhau.

“Lời đồn đãi quả thực không thể tin được”. Nàng cười “Tam phu nhân ngoại trừ nói năng không lưu loát, thật không ngờ lại dễ gần gũi như vậy”. “Đâu có, đâu có!”. Ta nhất thời trầm tĩnh lại. “Vương gia là người trong sạch. Ta thật có phúc mới được gặp vào đây!”. Nàng kinh ngạc nhú mày lại, ngữ khí mềm nhẹ hơn “Tam công tử nhất định sẽ khỏe lại, phu nhân cứ yên tâm”. Ta thầm cười trong lòng, Tam phu nhân mười bốn tuổi. “Cát nhân thiên tướng!” Ta cười meo meo.

2. Chương 02

Mãi đến ba ngày sau, ta mới được nhìn thấy lão công kia của mình...Gọi hắn “lão công”, quả thật hơi bị già hơn so với tuổi.

Cách một bức màn ta đã thấy mặt Vương lão đại và Vương lão nhị, tuần tuần tú tú, hèn chi ai nấy đều ôm một đồng vợ lớn vợ nhỏ, chắc là tự dâng mình đến cửa đây. Cảnh đẹp ý vui là vậy, nhưng ta tuyệt đối không hề si tâm vọng tưởng đối với loại soái ca trên tivi này, tự chuốc lấy phiền nhiễu, hướng chỉ là soái ca thời cổ đại.

Soái ca lão công rất khó hầu hạ, mà ta lại rất lười.

Đợi đến khi gặp được phu quân của mình, tâm tình ta hoàn toàn thả lỏng. Ngũ quan đoan chính, không sứt sẹo lỗi lõm. Gương mặt vì bị bệnh nên tái nhợt, rất có cảm giác thân thiện. Ta nghĩ hắn phải bệnh đến sắp chết mới đúng, không ngờ vẻ mặt hắn vẫn lạnh nhạt như thường. Có tính nhẫn nại, ta thích!

Hơn nữa, ánh mắt của hắn ôn thuần như nai con, thoát nhìn tất không phải thuộc loại người hay đánh vợ.

Nói một cách đơn giản, hắn chính là một soái ca trong tranh vẽ (hơi tăng bốc tí), mắt một mí, lông mi dài mà rậm, môi mỏng có thể là nhược điểm duy nhất khiến người nhìn để lại ấn tượng không sâu, nhìn toàn thể thì hắn trông thật ôn hòa.

Không tệ, thông qua, ít nhất có thể đào tạo thành một người bạn chung phòng có tình có nghĩa cùng chiến đấu với bệnh tật.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn ta, gương mặt tái nhợt hiện lên nét đỏ ửng, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, gật gật đầu chào ta.

Ta cười cười với hắn, không thấy ghế ngồi đâu nên đành an tọa xuống bên cạnh giường. Kết quả là nghe một tràng âm thanh hút không khí vào.

Gi? Chẳng lẽ ta không nên ngồi xuống sao? Đến thăm bệnh mà không cho ghế ngồi, chẳng lẽ bắt ta đứng?

Hắn rũ mắt xuống, thanh âm ôn hòa suy yếu “...Nương tử, có thể đợi ta thay thuốc trước hay không. Nàng xem...?”. “Ai giúp chàng thay thuốc?”. Ta tận lực dùng thanh âm thân thiết nhất. Thật biết đùa, ta ốm đau lâu ngày nên mới là người có tư cách nhất a! “Ta có thể giúp đỡ nha!”. Hắn ngạc nhiên mở to mắt

“Miệng vết thương như vậy, không thể nào...”. “Miệng vết thương đương nhiên là khó coi rồi!” Ta cười cười cổ vũ hân “Nhưng ta không sợ, chàng cứ yên tâm! Loại công việc của y tá này, ta cũng biết chút ít”. Bệnh lâu năm tự trở thành bác sĩ, không phải sao?!

Đại phu vừa thay thuốc vừa nhìn ta, vẻ mặt vô cùng cổ quái. Ta cũng chẳng hiểu như vậy thì có gì ghê gớm đáng sợ lắm đâu...Ta có thể vừa ăn cơm vừa xem nữa là, chỉ là cửa...chuyện nhỏ thôi mà. Ta ở bên cạnh nấu sôl chiếc khăn bố, lấy đũa gấp ra đợi cho nguội bớt rồi mới đưa cho đại phu.

Ánh mắt lão nhìn ta như là đang nhìn người ngoài hành tinh vậy.

“Tam phu nhân, cái này...?”

“Tránh không bị vi trùng thâm nhập...Ý ta là tà độc”. Ta tận lực phiên dịch cho lão hiểu. “Nếu lược sôl qua rồi, mấy thứ xấu xa dơ bẩn này kia sẽ không còn nữa. Dùng để chà lau miệng vết thương, như vậy sẽ không bị...à...mưng mủ?”. Lão liếc ta một hồi, ta cũng nhìn lại lão một hồi, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi “Vậy không lẽ tay của lão phu cũng phải lược sôl qua hay sao?” Lão chỉ vào nồi nước.

“...Không cần a!”. Ta bắt đầu lúng túng khó giải thích “Lão dùng cồn...Ta nghĩ rượu cũng được. Miệng vết thương mà dùng cồn...Ý ta nói là dùng rượu mạnh để tiêu độc cũng được”. “Tam phu nhân biết về y thuật?” Ta cần mồi lại không dám cười ra tiếng, lúc này mà bật cười thì thật không hay ho chút nào. “Biết sơ”. Tuy rằng không cho là đúng nhưng đại phu vẫn theo đề nghị của ta mà tiến hành. Ta nghĩ chắc là Vương gia trả phí thuốc thang rất cao nên người ta mới động não mà cẩn thận chân tay như vậy.

Nhưng chờ sau khi vết thương nơi chân được băng bó cẩn thận xong, Tam công tử vẫn còn nhìn ta.

Ta cười với hân, thật ra là cười thật lòng. Chắc là hân đau muốn chết. Đây chính là cửa chân a! Lúc trước khi ta mới vừa bệnh, bác sĩ đề nghị ta cửa thử xem sao, nhưng ta chết cũng không chịu. Ngón tay bị đứt thôi mà ta đã la khóc đến trời long đất lở, huống chi là bị cửa một chân.

Thế mà hân cũng không hề hé răng rên một tiếng, hô hấp chỉ có hơi ồ ồ mạnh hơn bình thường. Đây là sự nhẫn nại chịu đựng với ý chí kiên cường đạt tới giới hạn cao nhất mà đặc biệt chỉ có người bị bệnh lâu ngày mới tôi luyện được.

Do dự một lát, hân cũng hơi cong khoe miệng lên cười cười với ta.

Bởi vì ở đây không có bà bà (mẹ chồng), cho nên cũng không cần lập ra quy cũ.

Nhưng ta là một bé ngoan, ăn điểm tâm xong sẽ đến thỉnh an Vương Hi Phượng, xem như là chào hỏi lễ phép. Người cũng biết, người nào càng lợi hại sắc sảo càng thích người khác thẳng thắn, bởi vì bọn họ trăm công ngàn việc, thật không rảnh ở đó mà ta đoán ý người, người đoán ý ta.

Vương Hi Phượng vẫn rất cao hứng, đối đãi với ta cũng tốt, ra lệnh “Tam muội muội tuổi còn nhỏ, đừng gò bó nàng quá. Mama cũng phải để ý đến chủ tử, đừng động một tí là nhăn mặt!” Bà mama theo hầu hạ ta cẩn thận vâng dạ “Làm gì có chuyện đó? Tam phu nhân như một đóa hoa, thương còn không hết, làm sao còn dám vô lễ...”. Hoa? Ta nhớ lại dung nhan hiện ra trong tấm gương đồng kia. Thật ra cũng giống như Tam công tử, chỉ là ngũ quan đoan chính, nhưng không có gì đặc sắc cả. Bà mama này cũng thật là biết tăng bốc. Bất quá hoa cũng có nhiều loại, hoa loa kèn không phải cũng là hoa hay sao?

Vương Hi Phượng quả nhiên sắc bén, ta chỉ mới oán thầm thôi mà nàng đã nhướn mày liễu nhìn ta, bên môi ẩn ẩn ý cười. Có lẽ là lúc ta liếc nhìn bà mama đã lộ ra chút cổ quái gì đó.

Nàng lại hỏi thăm vài câu về chuyện trong nhà, thấy bà quản gia đang đợi nàng để báo cáo, ta liền cáo từ rồi đi ra ngoài.

Nếu đã đến thời đại này, đương nhiên cũng phải tuân theo quy củ của thời đại này a. Nữ nhân không được ra khỏi cửa lớn, không được bước gần đến cửa sau; điểm này cũng không có vấn đề gì để mà không tuân thủ theo. Không biết cái cửa sau nằm ở đâu, nhà bọn họ thật sự là lớn đến nỗi làm cho người ta mỗi rục cả chân a, ta bắt đầu hợp tình hợp lý đi dạo trong vườn. Trời ạ, hồi đó chỉ có thể chảy nước miếng mà xem trên tivi, còn giờ thì ta có thể tự mình tản bộ trong một lâm viên truyền thống điển hình của Trung Quốc, còn gì có thể sướng hơn! Đi bằng đôi chân của chính mình, chân của chính mình a! Ta cho dù chân mỗi như

cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, hể rảnh rỗi một chút liền nhìn chăm chăm vào đôi chân của chính mình mà cười.

“Phu nhân có thích không?” Bạch Quyên đến bên cạnh lau mồ hôi giùm ta “Dư Thấm viên của Vương gia rất nổi danh ở Giang Chiết này”. “Rất đẹp, ta không biết dùng từ ngữ gì có thể nói nên lời!”. Ta cảm thán....Aizz...Ai nói khu vườn lộng lẫy trong Hồng Lâu mộng chỉ có trong tiểu thuyết a... “Nhưng mà Bạch Quyên, người đừng kêu ta là phu nhân được không? Nghe như bị tăng thêm ba mươi tuổi vậy!”. Nàng bật cười phì một tiếng “Nếu ta là nha đầu hồi môn của phu nhân, cũng có thể gọi phu nhân là cô nương”. Đám nữ nhân kia đối với ta thật không tốt....không, phải nói là đối với Man nhi thật không tốt, một người cũng không cho đi theo, lập tức đuổi ra khỏi nhà, không biết họ có tạt muối đốt phong long gì sau lưng hay không.

“Vậy cứ gọi ta là cô nương đi! Bảo ta gọi Tam công tử là Lão gia...ta cũng gọi không được nữa là.” Ta nói thẳng.

Nói đến hần mới nhớ, đây là công việc đầu tiên của ta ở cả hai kiếp, là lão công đầu tiên a! Đã là lần đầu tiên thì phải biết trân trọng, ta phải làm tốt công việc này mới được, mới có thể bảo đảm cái phiếu cơm dài hạn này chứ!

Bạch Quyên nhẹ nhàng nói “Thái cô nương...Ta thật lòng xem cô nương là tỷ muội. Thật hiếm có mới gặp được người hợp ý với nhau như người và ta vậy...”. “Đúng vậy, ta cái gì cũng không biết không hiểu. Bạch Quyên, ta phải làm sao bây giờ?”. Ta làm sao biết được một người phải ở trong một tòa trang viện lớn như vậy, còn thêm hơn mười người già trẻ lớn bé đi theo hầu hạ, nội cái sắp xếp công việc cho từng người cũng đã đủ làm ta đầu óc choáng váng rồi, còn phải tính toán phân phát lương bổng hàng tháng cho từng người, rồi chuyện cơm áo gạo tiền, nếu không có Bạch Quyên giúp ta quản lý, ta chỉ có thể biết trừng mắt lên mà nhìn thôi.

Bạch Quyên chỉ cười mà không nói gì, đúng lúc tiểu nha hoàn trong phòng ta đang hoang mang đầu bù tóc rối chạy đến xin ý kiến của Bạch Quyên, mới sáng sớm mà đã bao nhiêu việc!

“Sau này người không cần đi theo ta như vậy! Ta cũng chỉ đi dạo trong vườn thôi, sao mà lạc mất được! Nhưng trong viện không thể không có người a!”. Quay đầu lại nhìn thấy mấy cảnh hải đường nở hoa thật đẹp “Cái này hái được không?”. “Cô nương muốn làm trà hoa sao?” Bạch Quyên bước đến muốn hái.

“Không phải, không phải. Ta muốn chưng trong bình”. Ta cản nàng lại, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây một hồi “Làm sao mượn được cây kéo, trực tiếp chiết cành sẽ không tổn hại đến cả cây...”. Nàng cười dặn tiểu nha hoàn, chỉ chốc lát sau đã cắt được mấy nhánh hải đường, hoa nở kiêu diễm vô cùng đáng yêu.

“Ta đi thăm Tam công tử! Các người không cần theo ta!” Bạch Quyên đi theo vài bước, ta kinh ngạc quay đầu lại “Ta biết đường mà, không phải chỉ là ở đằng trước thôi hay sao? Trong viện không phải còn rất nhiều công chuyện đợi người sắp xếp sao Bạch Quyên?”. Nàng do dự một lát, lấy khăn che miệng ”...Thái cô nương, người đã gặp qua Tam công tử, người cảm thấy...thế nào?” Ta không chút suy nghĩ trả lời “Rất thích a! Hần rất có nghị lực, lại biết chịu đựng nhẫn nại. Được một lão công như vậy...Ý ta là được một tướng công như vậy, đúng là kiếp trước ta đã khéo tu”. Nhất là được ở trong Vương gia thoải mái như vậy, có thể an tâm làm một con sâu gạo.

Mặt của nàng đỏ bừng lên, xấu hổ cười ha ha “VẬY...ta trở về phòng trước. Khi nào muốn về cứ sai người thông báo, ta sẽ đi đón cô nương”...Cổ nhân thật là nhạy cảm. Đường sự chưa đỡ mặt mà người bên cạnh chỉ đứng nhìn thôi đã mắc cỡ như vậy rồi.

Nhưng muốn ta giả bộ ra vẻ thẹn thùng như một đứa trẻ...thì thật là khó! Nghe nói Tam công tử hơn Man nhi bốn tuổi, năm nay cũng lắm cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi. Ta ở hiện đại đã sắp hai mươi lăm tuổi, người xem, chênh lệch biết bao nhiêu. Hơn nữa, đây cũng là chuyện lớn cả đời. Người ngẫm lại đi, một xã hội mà ai nấy đều phải cả đời sống trong cảm giác xấu hổ...ta nghĩ mới đến đó mà đã thấy rét run.

Thẹn thùng có thể miễn, nhưng chức “Tam phu nhân” thì vẫn phải đảm đương nha! Nói đến mới nói, còn ai có thể hiểu biết tâm tình của bệnh nhân bằng ta. Nếu ta không muốn bị cuốn gói rời khỏi nơi đây (ra ngoài ta biết làm gì mà sống? Ở đây thoải mái quen rồi), vậy phải làm tốt công việc này.

Nói chứ, một thiếu niên trẻ trung đáng yêu như vậy, phải bồi dưỡng tình cảm mới được.

Xem đi, ta tự khuyên nhủ chính mình nhiều như vậy, tố chất tâm lý thật kiên cường a! Ta thiết là càng ngày càng bội phục bản thân mình!

Vào trong khoảng sân nhỏ, ta thực lễ phép hỏi Tam công tử có tiện gặp khách hay không. Kết quả là làm nha đầu hầu hạ bên ngoài sợ hãi kêu lên một tiếng. Bọn họ nhìn ta một cách cổ quái, nhưng cũng phải một người vào bên trong hỏi.

“Cám ơn!” Ta gật đầu, ôm mấy cành hải đường bước vào.

Trong phòng tối tăm, không khí tràn ngập mùi xông hương nhưng cũng không che giấu nổi mùi thuốc. Mùi này thật quen thuộc. Ta nửa đời người nằm trong hương vị thang thuốc như thế này, nhớ lại không khỏi cảm thấy bi ai. Tam công tử nằm nghiêng trên gối, xoay mặt nhìn ta, cũng không nói gì.

Có chút ngượng, ta nhún nhún mình “...Phu quân!”, tức thì rùng mình, khắp người nổi da gà.

Hắn lại nhìn ta trong chốc lát, khóe môi lộ chút ý cười “Nương tử”. Không nói gì tiếp hay sao. Ta ho một tiếng “Hoa này...có thể tìm giùm ta một cái bình để cắm hay không?”. Lập tức có nha hoàn tiếp lấy, cắm vào bình rồi đưa lại cho ta.

“Bình này...” Ta chỉ chỉ cái bàn gần giường nhất “Xin hỏi, có thể đặt ở đó được không? Chàng vừa quay đầu lại là có thể nhìn thấy”. Sự lạnh nhạt của hắn từ nãy đến giờ liền bị phá vỡ, hắn tròn mắt thật to. Bộ điệu như vậy thật sự là đáng yêu quá đi, aaaa...về mặt thật là thuần khiết, trong sáng a....Ta bước mấy bước đến trước giường, đặt mông ngồi xuống. Đáng yêu quá đáng yêu, thì ra về mặt ngạc nhiên của vị soái ca trong tranh vẽ này trong sáng như vậy, đáng yêu như vậy. Hắn còn đỏ mặt nữa chứ! Aaaa....làm sao có thể đáng yêu như vậy nè Trời! Thật muốn nhào lại bẹo má hắn ghê! Trước kia chỉ có thể nhìn trong truyện tranh mà chảy nước miếng, giờ thì có được một cách hợp pháp hợp lệ rồi, ngoại trừ hình dáng có hơi lớn một chút, đây đích thị là một cục cưng ngoan ngoãn trong sáng khiến ai nấy đều phải thèm nhỏ dãi! Lại một lần nữa ta thầm cảm tạ Thượng Đế a! Hắn rũ mắt xuống, gương mặt càng đỏ ửng hơn “Nương tử...tặng cho ta?” Ta rớt cuộc cũng tỉnh táo lại trong cơn “đắm chìm vào vẻ trong sáng” kia, ho lớn một tiếng “Ừ, ngắm thực vật có sức sống tâm tình sẽ tốt hơn. Trước kia một mảnh lá cây ta cũng có thể ngắm thật lâu, có đôi khi đau đớn quá, sẽ chăm chú ngắm hoa bên giường. . . Nhưng lúc đó ta bệnh đã lâu mà không có ai tặng cả, đôi khi thật ao ước có người đến, không phải mong họ đến thăm ta, chỉ mong họ đến tặng hoa thôi. . .” Ta thao thao bất tuyệt nói nói kể kể.

Ta tự phân loại cho chứng lẩm mồm này của mình là “biến chứng lưỡi dài do bệnh lâu ngày”, tất nhiên tên bệnh là do ta đặt. Nếu người bị bệnh lâu đến nỗi chán muốn chết, lại chỉ có thể nằm liệt trên giường, nhưng sợ nhiều lời sẽ khiến người nhà lo lắng, lúc đó người sẽ bắt đầu tự nói chuyện một mình, càng nói càng rầy rà, càng nói càng huyền ảo, thao thao bất tuyệt, liên miên không dứt. Nếu không thì làm sao qua hết một đêm dài?

Hiện giờ có người nghe ta nói, nên ta cứ mồm miệng lưu loát, thao thao bất tuyệt. Nói từ chuyện về hoa lá đến Khuất Nguyên, từ Khuất Nguyên nhảy qua Quan Đông Tam Bảo, đợi đến lúc ta nói đến cách nướng cá Thu đao, nha hoàn mới do dự cắt ngang lời ta, hỏi Tam gia có muốn truyền cơm trưa lên chưa.

Lúc này mới biết là đã gần giữa trưa rồi.

Không hay rồi. Thấy người bạn chung phòng bệnh có gương mặt trong sáng của mình vì quá hưng phấn nên quên không chế chứng lưỡi dài của ta. Ta nhất định đã ồn ào khiến hắn phiền muốn chết đi, đắc tội với chủ nhà, sau này sợ khó sống yên...Có cơ hội chuộc lỗi hay không đây...?

“Dọn cơm trưa của ta và phu nhân lên đi. ”Tam công tử lạnh nhạt nói. Hắn nở nụ cười rất trong sáng, thuần khiết, vô tâm cơ thật thích hợp với vẻ mặt đỏ ửng vừa rồi “Ướp muối xong rồi sao nữa?” Hắn hỏi “Cá còn đang chờ nướng a!”. Ta lập tức tuân ra một tràng mô tả chuyện nướng cá ngon như thế nào, cam đoan khiến người nghe thèm nhỏ dãi đến ba thước. Chuyện đó là tất nhiên, mẹ ta nói cá Thu đao rất độc nên không cho ta ăn. Nỗi tiếc hận vì không được ăn đã khiến cho ta tưởng tượng trong đầu cả trăm ngàn lần cách nướng cá Thu đao.

Nhưng chiêu này thật là hại người hại mình mà, vì thèm ăn nên khiến ta càng mau đói muốn chết. Đợi lúc cơm trưa dọn lên ta lập tức vui đầu vào ăn, một hơi hết ba chén cơm, nha hoàn đứng bên cạnh nhìn mà choáng váng.

Tam công tử ăn cơm siêu nhả nhận, siêu yên lặng, chỉ húp một chén cháo và ăn mấy gấp thức ăn thôi.

“Ăn ít quá vậy!” Ta vẫn đang chiến đấu với chén cơm thứ ba “Ăn ít như vậy thì làm sao miệng vết thương mau lành được.” Hấn bật cười “...Hôm qua ta chỉ nuốt trôi ba muỗng, hôm nay nhờ con cá Thu đao của nàng mới ăn hết một chén đó!” Mừng ghê! Không ngờ thói ba hoa chích chòe của ta không đắc tội với chủ nhà. “Mai mốt ta sẽ kể cho chàng nghe về Phật Khiêu Tường”. Hấn rũ mắt xuống cười nhẹ. Nụ cười thánh mẫu thật thuần khiết, thật trong sáng a! Con người đẹp hay không không quan trọng, mà quan trọng là phải có khí chất a! Là khí chất! Điều bộ khí chất như vậy mới là “một chiêu đoạt mạng”!

Sau khi ăn cơm xong, nha hoàn bưng thuốc lên. Hấn thu hồi lại nụ cười, thản nhiên nói “Để thuốc lại, phu nhân sẽ giúp ta uống. Dọn bàn rồi tất cả lui hết ra ngoài đi!”. Chỉ trong chốc lát, người trong phòng đều lui ra ngoài sạch sẽ, chỉ còn lại ta và hấn. Ta vừa tỉnh bụng thuốc lên, thỉnh thoảng hấn hỏi sau lưng “Người là ai? Người không phải Man nhi!” Ta sợ đến mức thiếu chút nữa làm rớt cái chén.

Giấc mộng Uyên ương hồ điệp này cũng thật ngắn ngủi a...ta chỉ biết chậm rãi xoay người lại. Aizz...ta sẽ dọa chết hấn, nhưng Lão tử nói người tốt không nên nói dối. Nhưng ta đâu có nói dối, ta tự biện luận cho chính mình, đây là theo Kinh Xuân Thu do Khổng lão phu tử dạy.

Hấn nhìn ta chằm chằm mà không hề cười. Làm nam nhân sững ở chỗ đó, dung mạo không cần đẹp lắm, chỉ cần có khí chất và khí thế là đủ rồi. Mới ban nãy còn là một cục cưng trong sáng hay ngượng ngùng, xoay lưng một cái giờ biến thành gương mặt trầm như nước của Bao Công xử án rồi.

Nếu có Vương Triều Mã Hán hô to “Quy xuống!”, ta nhất định đã quăng chén thuốc qua một bên rồi vô cùng lưu loát mà quy xuống rồi.

“Một năm trước” hấn chậm rãi mở miệng, thanh âm rõ ràng là suy yếu nhưng vẫn ẩn chứa sự uy nghiêm. Đại nhân a đại nhân, mới nhiều đây tuổi đã uy nghiêm như vậy, không biết tương lai còn đến cỡ nào nữa...”Ta và Man nhi đã từng gặp qua một lần. Ngay tại trong phòng này.” Hấn chỉ chỉ vào cửa sổ, “Nàng ngồi ở đó, luôn cầm chiếc khăn tay che mũi lại. Ta vẫn còn nhớ rõ ánh mắt của nàng.” Ánh mắt của hấn từ từ lạnh nhạt đi, “Nàng mong ta chết sớm hơn.” “Nhưng ta không nghĩ như vậy!” Ta bật thốt ra khỏi miệng.

Ánh mắt của hấn dịu đi, nhưng vẫn uy nghiêm như trước “Cho nên người là ai? Là tỷ muội của Man nhi? Nàng không muốn xuất giá nên người phải gả thay?” Nguyên nhân giải thích rất dông dài, người có thời gian cả đời để nghe ta nói không? Ặc, giờ không phải lúc nói giỡn. Ta quyết định làm rõ vấn đề hậu quả trước “Rủi như...?” Im lặng một hồi, hấn hỏi, ngữ khí rất nhẹ “Người là thật lòng, nguyện ý gả...Gả vào Vương gia à?” Giờ đã đến nước này, chẳng lẽ còn có thể rút lui? Cho dù có rút lui thì nữ nhân này cũng đâu có muốn a! Hơn nữa so đi sánh lại, một bên là vị phu nhân luôn gương mẫu múa vuốt, một bên là cục cưng trong sáng ôn hòa, người bình thường cũng đều có thể nhận ra ưu khuyết điểm mà chọn lựa a?

“Chàng thực rất...” Ta vội đem chữ “đáng yêu” nuốt vào bụng. “Chàng rất tốt. Ta thật lòng nguyện ý gả cho chàng”. Tương lai có đánh nhau ta cũng nhất định sẽ thắng, hai chân đương nhiên tuyệt đối thắng một chân rồi. Nhưng ta càng tò mò hơn “Tam công tử, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta mà?” Hấn ngược lại lập tức cúi gập quăng bình khí, hai má đỏ bừng, vẻ uy nghiêm lung lay sắp đổ, ấp úng nói “Được, đương nhiên, tên thật của nàng..., để cải danh trong từ đường...” Hấn nói một cách kín đáo, làm hại ta suy nghĩ một hồi lâu mới bình tĩnh đại ngộ. Đúng vậy, hấn không bài xích việc ta gả cho hấn, thậm chí còn muốn đổi lại tên thật của ta để ghi vào gia phả.

Ngây người một hồi, ngược lại ta có chút uể oải. Hấn thật là một cục cưng tốt, nhưng lỡ ta nói thật ra...Ta thật không muốn lừa hấn.

“Nếu ta nói thật, có lẽ chàng sẽ đuổi ta giữa đêm a!” Ta trực tiếp đánh con bài thương hại “Ta cái gì cũng không biết, nếu chàng đuổi ta đi, ta cũng chỉ có thể đi ăn xin.” Vẻ mặt của hấn thoáng thả lỏng “Dù nàng có nói gì đi nữa, nàng cũng đều có thể ở lại Vương gia này...”. “...Tam công tử, chàng có xem truyện dân gian truyền kỳ bao giờ chưa?” Ta hỏi thật cẩn thận.

Hấn gật gù đầu một cách nghi hoặc.

Ta thực không có sáng tạo, kể lại diễn cổ “Đường ngự muội mẫn số ngã chết dưới chậu hoa”. Truyền thuyết mượn xác hoàn hồn chắc từ xưa đã có rồi chứ.

Điền cố như vậy, chắc cổ nhân sẽ dễ chấp nhận hơn... Vấn đề thời gian, đều tại cặp nam nữ âm hồn kia, nếu có cơ hội sau này sẽ nghĩ cách giải thích là được rồi.

Đây dù sao cũng là vấn đề mâu thuẫn giữa triết học thâm ảo và khoa học hiện đại.

Hắn chăm chú nghe xong rồi hỏi “Lưu Toàn kia tại sao muốn xuống Âm phủ dâng đưa?” ...Hình như chi tiết này không phải là trọng tâm. “Đây là một câu chuyện truyền miệng từ xưa, rất dài. Sau này sẽ từ từ kể cho chàng nghe”. Đọc Tây Du Ký ba năm đâu phải chuyện chơi, không dám vỗ ngực xưng là thuộc lòng, nhưng kể lại nội dung đại cương thì không thành vấn đề.

“Nàng nhớ đó, nhất định phải kể cho ta nghe a!” Hắn hài lòng gật gật đầu “Nàng...đưa cánh tay cho ta nhìn thử xem, tay phải!”. Ta kéo tay áo xuống, lúc này mới phát hiện nơi cổ tay có một vết lớn màu hồng hình đồng tiền, chắc là bớt hay tàn nhang gì đó.

Hắn nhìn kỹ trong chốc lát rồi thở dài “Khi nàng ấy rút khăn tay ra ta đã nhìn thấy. Vậy...Man nhi đâu?”. Ta cũng thở dài theo “Đó là một vấn đề mang tính triết học, đáng để suy ngẫm..Nhưng ta chỉ có thể nói là...Ta không biết!”. “Còn nàng? Nàng là ai? Đến từ nơi nào?”. “Ngô An Bình” Ta rầu rĩ trả lời “Đến từ một nơi rất xa, rất rất xa, xa đến đời mạng, xa đến nỗi ta không biết nói sao cho phải. Người ở nơi đó, vô cùng, vô cùng không giống với các người ở nơi này.” Cuối cùng cũng nói tất cả sự thật. Không biết sẽ nhận lấy phán quyết như thế nào đây. Hy vọng đừng quá thảm a...Tại sao ta không học được cách nói dối khéo léo một chút? Nhưng một lời nói dối lại phải dẫn theo trăm ngàn lời nói dối sau này, vậy thì sống thật là lãng phí! “Vậy ta cứ gọi nàng Man nhi là được rồi, đỡ phải khiến người ta biết” Thanh âm của hắn thật ôn hòa. Ta ngẩng phắt đầu lên, cục cưng trong sáng ngoan ngoãn đã trở lại, nụ cười thánh mẫu tỏa sáng rực rỡ như phát hào quang.

Ha...Thế là mọi việc đã rõ ràng. Hắn ấy vậy mà nguyện ý che chở cho ta!

Trong tim tràn ngập âm điệu bài thánh ca. Hắn quay đầu nhìn bình hoa hải đường trên bàn. “Kiếp trước của nàng...cũng bị bệnh hay sao?”. Đáy lòng hơi chua xót, ta gật đầu. “Ừ, một loại bệnh hiếm gặp, bắt đầu từ đầu ngón chân tê liệt dần...sau đó lên đến thắt lưng.” “Không thể đi lại hả?” Thanh âm của hắn rất nhẹ.

“Không!” Thanh âm của ta cũng ảm đạm theo.

“...Bị bao lâu?” “Bảy, tám năm gì đó...cũng không nhớ rõ, mà cũng không có gì hay để nhớ.” Hắn đảo mắt nhìn ta, thật thà hỏi “Nàng vì tuyệt vọng mới mượn xác hoàn hồn sao?” “Không phải!” Hai hàng lông mày của ta dựng đứng “Ta chỉ là xui xẻo, vô cùng xui xẻo. Chuyện tình đâu có liên quan gì đến ta a?! Chàng nói xem, yêu hận tình thù của người khác, tại sao lại văng miếng lên một bá tánh thường dân trốn không thoát xui xẻo như ta chứ? Thiên lý ở đâu?!” Chén thuốc nguội ngắt rồi Tam công tử mới bưng lên uống, ta nói văng nước miếng như vậy không biết có rơi vào trong bát thuốc hay không. Nhưng ta cũng không hề áy náy một chút nào, bởi vì vị công tử có nụ cười thánh mẫu trong sáng này nghe xong lịch sử xuyên không bị thống của ta lại cười lăn lộn đến nỗi té nhào vào trên gối, ho khan liên tiếp, thiếu chút nữa hực cả hơi.

Người có từng gặp qua người nào cười đến lúc ngủ chưa? Ta thật là bi phần không thể hiểu nổi. Huyết lệ thấm thiết của ta lại bị người ta cười như vậy...Ta tức giận bỏ ra ngoài đi dạo cho đến khi say nắng khiến đầu óc choáng váng, mới rầu rĩ trở về phòng. Hiện giờ không phải là mùa thu hay sao mà còn nóng nực như vậy? Ngay cả Trời cũng muốn chơi ta mà!

Đại khái là cả ngày đi nhiều quá nên mệt mỏi, vừa trở về phòng ta liền ngã người xuống ngủ, ngay cả giày cũng chưa cởi. Đến lúc tỉnh dậy, chẳng những vẫn nằm ngay ngắn trên giường mà giày cũng đã được cởi ra đàng hoàng.

Lúc còn sống gian nan cực khổ, chết rồi lại sung sướng như vậy. Ta cứ sung sướng như vậy sợ sẽ sinh hư hỏng chết mất. Cảm thán a cảm thán, nhưng ta tình nguyện hư hỏng đã rồi hăng chết.

Mơ màng mở mắt dậy, Bạch Quyên cười meo meo “Thái cô nương, Tam công tử sai người đến mời người qua ăn cơm!”. “Hắn muốn ăn thì cứ việc ăn đi...Ta muốn ngủ tiếp...” Ta nhắm mắt lại.

Nhưng cuộc sống hư hỏng cũng có giá của nó. Bọn họ chẳng thèm giải thích nữa, cứ tha ta từ trên giường xuống, toàn bộ trần lên, lớp chải đầu rửa mặt, lớp mặc quần áo mang giày, nếu có thể, ngay cả toilet bọn

họ cũng muốn đi giúp ta, đáng tiếc chuyện này có liên quan nghiêm trọng đến hạn chế của khoa học kỹ thuật và y học nên khó mà thực hiện được.

Đến khi ta bị nửa dìu nửa khiêng ra tới bên ngoài, ta cũng còn nửa tỉnh nửa mê. Đến nỗi trước mặt Tam công tử mà ta vẫn còn ba phần buồn ngủ.

Thấy hần, ta lập tức sụp mặt xuống. Hần lại mỉm cười “Chút nữa sẽ dọn bữa tối...Giờ nàng muốn kể về Phật Khiêu Tường trước phải không?”. Trong nháy mắt ta tỉnh hẳn, xoa xoa hai tay. Cho người cười nè, cho người dám cười nè, để coi tới cuối cùng ai mới là người cười. “Trước khi ta kể xong, đừng dọn đồ ăn lên à nha!” Ta cười dài.

Hần nâng cằm lên nói “Được thôi!”. Tiểu tử kia, muốn đấu với tỷ tỷ ta hả?! Ta cười hi hi quái dị, thi triển tuyệt chiêu của bản thân, từ cách lựa chọn nguyên liệu nấu ăn đến giới thiệu xuất xứ từng món, hoàn toàn dựa vào tiêu điểm là ẩm thực Nhật Bản, từ chi tiết nấu nướng đến quá trình tỏa hương vị, lúc nói đến thành phẩm đã qua hơn một canh giờ. Sắc mặt Tam công tử tái nhợt, coi như có thể miễn cưỡng ổn định tinh thần một chút, còn nha hoàn và lão mama đứng hầu hai bên đã đói đến mức hai mắt lộ hung quang, liên tiếp nuốt nước miếng, chỉ sợ có khi là thùng bao tử chứ chẳng chơi.

Tiết mục mỹ thực chọn lọc trong tổng số cả trăm bản mỹ thực sau mười năm trời quả không phải chỉ có hư danh! Huống chi Phật Khiêu Tường là thứ ta không được ăn! Ta đã sớm lật lưng cuốn sách dạy nấu ăn này rồi, ở trong đầu ngâm nấu cả năm ba trăm lần ấy chứ!

Tuy rằng chiêu này thuộc loại Thất Thương quyền, ta cũng bị nội thương đến đau cả bao tử, nhưng thấy Tam công tử khẽ run rẩy, trong lòng vẫn lấy làm hả hê.

Hần thở thật sâu, ngữ khí vững vàng nói “Dọn bữa đi!” Đợi đồ ăn dọn lên, ta lập tức lấy tư thế hổ đói ăn dê non, hỏa tốc công kích tất cả cơ quan trước mặt để trị nội thương. Hần chỉ uống mấy ngụm cháo, tuy vẫn tao nhã, nhưng tốc độ khá nhanh hơn lúc ăn cơm trưa.

Hần còn ra lệnh “Tất cả đều lui xuống ăn cơm đi, tối hẵng đến hầu hạ”. Một phòng đầy người lập tức trốn sạch sẽ, còn có người phát ra âm thanh trong bụng kêu cái rột – ta nghĩ chắc là thèm ăn quá mà ra, bụng rỗng kêu to.

Hai người bọn ta đều chuyên tâm “trị nội thương”, vì ta thân thể con gái nên chỉ có thể ăn được ba chén, rõ ràng vẫn còn thòm thèm, bụng cảm thấy chưa no nhưng mà nhét vào lại không nổi nữa.

Tam công tử uống xong một chén cháo, ngắt người ra một hồi, vừa tính gọi người hầu, ta liền tiếp lấy cái chén của hần, múc thêm nửa chén nữa cho hần.

“...Nghe nàng mô tả về đồ ăn, thật sự là làm hại người ta mà.” Hần nhỏ giọng oán hận.

Ta hừ hừ hai tiếng “Ai biểu chàng cười ta? Lịch sử xuyên không của ta bị thảm như vậy...” Hần phò một tiếng, ta đang đứng bên cạnh giường, nguyên gương mặt tiếp nhận lễ rửa tội bằng cháo. Hần kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn ta, lại che miệng, run run cầm cái chén giờ ra, ngoài mặt làm ra vẻ buồn bã ho khan nhưng bên trong nhất định là cười rũ rượi.

Tiếp lấy cái chén, lẳng lẳng xoa xoa mặt của mình, ta bị phản ngửa mặt lên trời thét dài. Trong chần hần càng động đậy nhiều hơn, cười đến mức toàn thân run rẩy.

Người nhìn đi, người nhìn đi, thế gian này còn có chút ấm áp nào hay không? Chuyên môn xát muối vào miệng vết thương của người ta mà!

Bữa cơm ăn đã lâu. Chờ Tam công tử đang cười đến hấp hối rốt cuộc cũng ngừng lại, ta thu dọn chén đĩa. Hần hữu khí vô lực nói hần còn muốn ăn cháo.

“Là phun cháo chứ? Coi nè, phun ra như suối vậy...” Ta nói một cách lạnh lùng, vừa nói vừa minh họa.

Hần giống như con rối gỗ bị buộc dây, lại ngã lên giường không nhúc nhích được một chút nào, chỉ có thể ha ha cười đến chảy nước mắt. Kiểu này mà còn ăn cháo chắc nghẹn chết, ta còn chưa muốn làm quả phụ sớm như vậy a.

Ta cứng rắn nâng hần dậy, để hần tựa vào vai ta, bẻ bánh Phục Linh dứt cho hần ăn. Hần nhắm mắt lại, há miệng ra ăn, lại không dám nói lời nào, ăn được nửa khối hần đã lắc đầu.

“Sao không cười nữa? Không phải răng trắng lắm hay sao? Cười tiếp đi a?” Ta đẩy hần.

“Đừng chọc ta...” Hần lại ngã lên giường phát run, nếu hần không phải là nam nhân, ta còn tưởng hần là dân nữ bị cường bạo mà khóc thảm nữa chứ.

Ta đem cảm tưởng trên quý này chia sẻ cùng hần, nếu không phải chân hần còn đau, chắc hần đã lăn lộn khắp giường rồi.

Muốn đấu với tỷ tỷ ta hả? Xem tivi thêm vài năm nữa đi!

Không hiểu Tam công tử có bị chứng thích ngược cuồng hay không, hay là vì khiếu hài hước của ta người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Lúc bình thường cười thì không nói làm gì, lúc uống thuốc đắng đến đứt ruột luôn mà cũng vừa cười vừa uống. Ta thật sợ không biết dây thần kinh giao cảm của hần có bị kích thích quá độ hay không. Tam công tử mỗi ngày hai bữa vẫn cùng ta ăn chung, sau khi ăn tối xong còn lưu ta lại nói chuyện một lúc.

Bất quá cũng chỉ có ta một mình độc thoại mà thôi.

Thân là “Tam phu nhân”, ta tự thấy hài lòng vô cùng, thật là cao quý. Chẳng những mỗi ngày ta chọc cho ông chủ của ta vô cùng vui vẻ (tác dụng phụ là hấp hối), còn khiến hần ăn cơm nhiều hơn, cho nên từ Lão đại, Lão nhị đến đại phu trong Vương gia đều vô cùng cao hứng.

Hơn nữa, thời điểm ta “chuyện xưa bên giường”, chẳng những khiến Tam công tử hết sức chăm chú lắng nghe, mà từ trong phòng đến ngoài cửa sổ cũng đặc kín hết chỗ, người nào người nấy hai lỗ tai dựng thẳng đứng lên nghe ta kể chuyện xưa, vô cùng đắc ý.

Thật ra Tây Du Ký đã truyền miệng trong dân gian từ lâu, nhưng đều chỉ là nội dung giản lược, từ sớm đã có hai nhân vật Đường Tăng và Tôn Ngộ Không này rồi. Cho nên Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân có thể nói là không phải rơi từ trên trời rơi xuống, mà là dựa vào những câu chuyện dân gian truyền miệng từ đời xưa.

Nhưng ở niên đại này, Ngô Thừa Ân còn chưa được sinh ra, Tây Du Ký còn chưa được xuất bản...Ta lấy đó làm chuyện xưa mà kể, chắc Ngô lão tiên sinh cũng không để ý lắm đâu hen!

Mỗi lần kể, Tam công tử đều nói “Kể chậm một chút, đừng nhanh quá khiến người ta cười đau cả ruột.” Nghe thử xem, ta là người như vậy sao? Ta cũng đâu có thêm mắm dặm muối gì vào đâu, là vì điểm cười của các người quá thấp, sao lại trách ta chứ?

Chắc là cười nhiều cũng mệt người, thế nên lúc nào Tam công tử nghe xong cũng rất mau sẽ ngủ say. Ta cũng nói đến nỗi cổ họng khô khốc, lần nào về cũng phải ngâm hột lười ươi uống để bảo dưỡng cổ họng, thường uống xong rồi đi ngủ, sáng dậy sớm mới tắm rửa.

Ta thấy khí sắc của hần càng ngày càng tốt, không có biến chứng gì, trong lòng thật có chút kính nể. Người bị cửa chân thường sẽ bị hội chứng đau đốn giả, tức là đối với phần thân thể bị mất đi vẫn cảm thấy đau đốn thống khổ không thôi, đây là một triệu chứng xảy ra do tâm lý tác động. Lúc trước, khi bác sĩ đề nghị ta cưa chân, ta đã tìm xem rất nhiều tài liệu về việc này, cuối cùng mới quyết định là không cưa. Bởi vì cho dù cưa cũng chưa chắc đã khỏi hần, nếu không cưa lúc chết còn được toàn thân...Tuy có chút ngoan cố lạc hậu, nhưng con người sống chết có số hết cả rồi, mặc kệ thôi!

Đọc nhiều tài liệu, tuy cũng đã quên không ít, nhưng vẫn còn nhớ rõ điểm đó.

Tam công tử lại không bị phát tác chứng này, có thể thấy tổ chất tâm lý của hần còn mạnh hơn ta nhiều, thật sự là rất đáng kính trọng, khuyết điểm về điểm cười thấp của hần, ta cũng không so đo làm gì.

Không ngờ là ta đã sai rồi.

3. Chương 03

Hôm nay có vài vị phu nhân quan lớn đến làm khách trong phủ, đúng lúc cũng là sinh thần của Vương Hi Phượng. Tuy bề ngoài ta vẫn là một tiểu nha đầu, nhưng vẫn phải theo nàng tiếp khách, cười giả lả một hồi. Nên "chuyện xưa bên giường" của ngày hôm nay cũng phải tạm hoãn lại.

Đợi khách đi hết rồi, theo quán tính ta vòng qua chỗ Tam công tử một lát. Bà mama đứng canh cửa thấy ta, muốn vào bắt bớ, ta liền khoát tay "Tam gia ngủ chưa?" Bà chân chờ một lát, ta liền cảm thấy có điểm không ổn. Vào thời điểm ngày này tháng này trong năm, trời đến giờ vẫn sáng trưng. Ta không cho bà lên tiếng, lặng lẽ tiêu sái đến bên cửa sổ của Tam công tử.

Đợi một hồi cũng không thấy xảy ra chuyện mà ta đã lo lắng. Đang muốn xoay người bỏ đi, chợt nghe thấy một tiếng kêu đau đớn vang lên. Đường như là bị chặn bịt kín lại, từ kẽ răng mà ra.

Quả nhiên!

Ta đặt ngón trỏ lên môi, không cho nha hoàn và mama lên tiếng, nhẹ nhàng lén vào phòng Tam công tử. Lại một tiếng rên nữa vang lên, lần này hơi lớn hơn, mang theo chút run rẩy.

Đến gần ta mới thấp giọng nói "Tam công tử, là ta!" Nguyên hấn đang quay mặt vào trong rên nhẹ chợt ngừng lại, một hồi lâu mới nói "Đã trễ lắm rồi sao còn chưa ngủ?" Ta ngồi bên cạnh giường hấn "Đau lắm phải không?". Hấn không hé răng một lời nào.

"Chân đã mất rồi mà còn có thể đau như vậy, thật là kỳ quái." Ta nói, "Thật ra đây là phản ứng bình thường thôi...Lúc trước đại phu cũng muốn ta cưa chân, ta xem rất nhiều sách." "...Vậy vì sao không cưa?" Hấn cúi đầu xuống hỏi.

"Bởi vì có cưa đi thì bệnh cũng sẽ không lành lại. Nhưng chàng cưa thì khác, sẽ có hiệu quả tốt." Ta lặng lẽ trả lời "Lúc trước khi ta đau, kêu còn lớn hơn, còn khóc nữa. Bệnh mà, có gì phải ngượng ngùng kia chứ...Giấu diếm càng khổ sở hơn thôi." Rốt cuộc hấn bỏ mền ra, ta thấy trên trán hấn đổ mồ hôi lạnh, tóc ướt sũng dính bết trên mặt, thật là đáng thương. Cả đôi môi đều trắng bệch, nhất định là chịu đựng thống khổ vô cùng.

Tệ nhất là, tuy chỗ đau là chỗ đã bị cưa mất đi, nhưng đau đến mức này mà ngay cả cách giảm đau cũng không có.

Ta đứng dậy, tìm được một cái ấm nước còn nóng trên bếp lò, đổ vào chậu rửa mặt, nhúng ướt khăn bố rồi vắt ráo lau mặt cho hấn, cái miệng nhỏ của hấn thở thật suy yếu. Ta thấy quần áo hấn đều đã ẩm ướt, tính gọi người vào thay. Hấn giữ chặt ta lại "Đừng", lại thở hổn hển một hồi "Là ta không muốn bọn họ ở đây. Đại phu cũng đã nói qua, đau như thế là tất yếu, cho người sắc thuốc an thần cho ta...Càng uống càng lớn thuốc, nhưng không uống thì khó ngủ. Nếu làm ầm ĩ lên, Đại ca, Nhị ca nhất định sẽ đi tìm đại phu nữa. Từ nhỏ đến lớn bọn họ đều phải thỉnh đại phu bốc thuốc cho ta, sau vì vết thương này mà...cả nhà đều bất an. Ta chịu đựng một lát là sẽ hết thôi. . ." Trong lòng ta trào lên nỗi chua xót. Ta cũng vậy, là người đã nằm trên giường bệnh mười, hai mươi năm nay, sao lại không hiểu. Nỗi khổ thật sự chính là làm liên lụy đến người nhà, còn nỗi khổ trên thân thể kiểu này, có thể chịu đựng được thì ráng nhịn, cần gì phải gây thêm phiền toái cho người khác.

"Vậy để ta giúp chàng lau mình rồi thay quần áo nha!" Ta nhẹ giọng khuyên.

Hấn không lên tiếng. Đôi mắt của ta dần dần thích ứng với bóng đêm, dưới ánh trăng mờ mờ lung, ta thấy gương mặt của hấn dần dần phớt hồng.

Ta liền khinh bỉ "Tuổi mới bấy lớn mà đã tà ác như vậy rồi. Gien của nam nhân a, chắc...chắc..." "Nói bậy gì đó?" Mặt hấn càng đỏ hơn, giận dữ nói.

Giờ phút này, ta hoàn toàn tha thứ cho suy nghĩ tà ác và điểm cười thấp của hấn. Vết mặt thẹn thùng của hấn thật trong sáng a...cho tỷ tỷ bẹo má một chút đi. Ta tự nhéo hai gò má của mình, tận lực triệu hồi lý trí trở về. "Áo ngủ của chàng để ở đâu?" "...Tìm thử xem ở phía dưới ngăn tủ bên tay trái đó". Tìm ra áo ngủ rồi, ta mới bắt đầu giúp hấn lau mình...Đương nhiên cũng không thể lau quá kỹ được. Chỉ lau khô chỗ nào thấm mồ hôi, không để bị cảm mạo thôi. Chuyện khiến ta có chút kinh ngạc là, thân hình hấn không

hề yếu ớt như bề ngoài, lại còn có chút cơ bắp nữa chứ. Nhưng ta ngại không dám xem kỹ cơ bụng của hắn có phải là có sáu múi hay không, dù sao ta cũng là một người có tâm hồn trong sáng mà.

Tuy hắn cũng rất biết hợp tác, nhưng khi cởi quần dài của hắn, cả hai người bọn ta cũng mệt không ít. Cái chân bị cứa của hắn đau đớn vô cùng. Hắn cắn răng nói “Không đau!”. Không đau người cắn răng làm gì?

Sau khi mặc vào, cả hai bọn ta đều thở phào nhẹ nhõm. Thay áo ngủ ra thoải mái hơn nhiều, nhưng lúc ta giúp hắn lau cánh tay, hắn khẽ hừ một tiếng.

Ta cầm đèn đến gần xem, phát hiện hai cánh tay của hắn đều bầm tím, còn có chỗ chảy máu nữa.

“...Ai làm?” Ta nổi nóng.

“Là ta.” Hắn nhẹ giọng cười, “Tự bản thân ta. Khi nào đau không chịu nổi...như vậy sẽ cảm thấy bớt hơn.” “Nha hoàn của chàng nhiều như vậy, đều để làm cảnh hay sao!” Lòng ta đau nhói, ta hiểu loại cảm giác đau đến mức hận không thể tự cắn chính mình một cái, ta uống thuốc giảm đau mà còn lẫn lộn nữa là, ở thời đại này không có thuốc giảm đau thì biết làm sao? “Sao không thoa thuốc?...” Hắn lẳng lặng hít thở thật lâu, “Cho dù là lau mình, ta cũng kiên trì tự mình lau lấy, nếu có thể tránh không để người khác mặc quần áo giùm, ta cũng tận lực không cho người khác nhìn thấy hay chạm vào...” Một bầu không khí ám muội và xấu hổ một cách kỳ lạ chợt dâng lên. Ý nói là vị “Độc hành công tử” “trong sáng như tranh vẽ” này, không hề có bản tính ám muội tà ác bẩm sinh của một nam nhân sao?

Nhưng thấy hắn lại run lên, cắn chặt răng, trán toát mồ hôi tiếp, ta liền quên so đo cùng hắn. Thấy hắn lại muốn cấu cánh tay của chính mình, ta giữ tay hắn lại, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Tư thế này ta rất quen thuộc.

Đau đến mức không còn biết gì nữa, lúc nhịn không dám khóc, chỉ biết tự ôm chặt lấy chính mình. Cho nên hắn mới cấu cánh tay của chính bản thân mình đến mức bị thương như vậy.

Ta đỡ hắn ngồi dậy, để đầu của hắn gối lên trên vai của ta, ôm giữ lấy hắn.

...Thật đáng giận là thân hình ta lại không đủ cao để hắn có thể xoay người.

Toàn thân hắn đều cứng ngắc, siêu đáng yêu...bình tĩnh, bình tĩnh...Ta chỉ là muốn phân tán sự chú ý của hắn, không phải muốn đùa giỡn với sự trong sáng của hắn...(lau nước miếng), ta học theo cách của mẹ ta trước kia, nhẹ nhàng xoa lưng của hắn.

Y học hiện đại đã phát minh ra một cách giảm đau rất thực tiễn, đó là điện lưu. Khi lên cơn đau đớn, sẽ dùng một dụng cụ rất nhỏ có tích điện cho giạt nơi đau, để phân tán sự chú ý, có thể giảm bớt đau đớn (đại khái là như vậy, nhớ không hết). Thật ra cũng không cần phiền toái như vậy, nhéo đùi cũng cho hiệu quả y chang. Nhưng rốt cuộc ta cũng vẫn không đành lòng nhéo đùi Tam công tử. Vẫn là mẹ ta có trực giác sâu sắc nhất, chiêu này cả trăm ngàn năm qua ai đã từng làm mẹ qua đều biết cả, cũng không biết vì sao lại hữu hiệu như vậy. Chỉ ôm lấy đứa trẻ, nhẹ nhàng xoa lưng nó, tình cảm ấm áp thường có thể lấn át nỗi thống khổ, hơn nữa cũng là cách phân tán sự chú ý hữu hiệu nhất.

Trước kia, khi ta còn nhỏ, cũng thường ôm chân mà khóc. Mẹ ta cũng ôm ta như vậy, xoa xoa lên lưng ta, dần dần ta cảm thấy hết đau, mới có thể ngủ được. Nhưng sau này em gái ta được sinh ra, vì bệnh của ta mà mẹ ta đã sút đầu mẻ trán rồi, lại thêm một sinh mệnh bé bỏng nữa, mẹ ta sức cùng lực kiệt không thể tiếp tục dỗ dành ta được nữa, mà ta cũng không dám làm nũng.

Nhưng ta biết rõ, chiêu này rất hiệu quả. Hoàn toàn là do kinh nghiệm bản thân rút tỉa mà nên.

Qua một hồi lâu, thân hình hắn mềm nhũn dựa vào trên người ta, bắt chập cái trán đang đỏ mồ hôi rùng rùng. Hai người cố sức điều chỉnh lại tư thế cả nửa ngày, cuối cùng hắn nằm lên đùi của ta, trong trạng thái chân hắn đau buốt, thất lưng của ta cũng mỏi nhừ, bọn ta bắt đầu tiến hành sự nghiệp giảm đau vĩ đại.

“Man nhi, nàng làm sao mà biết như vậy sẽ không đau nữa?” Thanh âm của hắn rất nhỏ.

“Là do nương ta...Ý ta nói là nương đời trước của ta, hồi đó khi ta đau cũng đã làm như vậy”. Ta sợ hắn cảm thấy ta ăn đậu hũ của hắn, nên nhanh chóng bổ sung thêm “Rất hiệu quả phải không?” “Chỉ có hồi đó mới như vậy thôi sao?” Hắn tựa hồ mỉm cười.

“Lớn lên, nương ta sinh muội muội...Nhà chúng ta không có nhiều tiền như nhà các người, nương phải tự mình chăm sóc uội muội, cho nên...” Ta nhún nhún vai.

“Đến lúc đau thì phải làm sao?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“Uống thuốc giảm đau” “Nếu còn đau thì sao?” “Xếp hạng mức độ đau đớn” Ta cười cười “Mỗi ngày ta đều xếp hạng mức độ đau đớn. Nếu hôm nay không bị đau quá thì phải là cấp độ thứ nhất, đau hơn chút nữa thì cấp độ thứ 2, cứ thế mà chia ra làm 10 cấp độ. Sau đó quan sát là đau như thế nào, thử mô tả chi tiết. Là run rẩy, lặn lội, hay là hơn thế nữa...” Thân hình hấn khẽ run lên. Chắc là cảm động lắm, ta nghĩ vậy.

“Thật ra con người đối với những chuyện mình không hiểu rõ sẽ cảm thấy sợ hãi.” Ta an ủi hấn “Mà càng sợ thì càng đau đớn thống khổ hơn.”

“Nếu phân tích kỹ, ngược lại sẽ không đau đến mức đó...” Hấn trấn tĩnh lại, cơ bắp thả lỏng. Ta nghĩ nỗi đau đớn sẽ không đánh bại được hấn. Ta đánh giá rất cao loại chiến sĩ như thế này, bởi vì chính bản thân ta cũng vậy.

“Hồi đó ta cũng...” Hấn mở miệng, thanh âm có chút buồn ngủ, “Nếu khó chịu, nương của ta cũng ôm ta...giống như nàng vậy” “Bà bà cũng sinh thêm tiểu muội muội sao?” Ta thật là không có đầu óc gì khi bắt thốt lên câu này.

“...Bà đã qua đời rồi.” Ta hồi hận muốn học máu. Không có đầu óc a, không có đầu óc! Vương gia không có bà bà, sao ta lại có thể ngu ngốc hỏi như vậy chứ!

Hấn phì một tiếng “Điều bộ của nàng thật mắc cười.” Ta lập tức nhéo trên lưng hấn một cái. Thật đáng giận, da thịt gì mà cứng đến nỗi bị nhéo mà cũng không thấy nhúc nhích.

“Thân thể ta không khỏe, nên từ nhỏ đã luyện võ...” Hấn cười khê “Nếu không thì sao có thể sống đến giờ này. Nàng yếu ớt như vậy, không đau đâu...” Ta hồi hận, tại sao lại đi so đo với bệnh nhân như vậy chứ. Lại càng ra sức xoa lưng cho hấn “Nếu chàng thấy không đau, sao còn tự cấu chính mình?” Ta có chút bất mãn “Nhà các người đông như vậy...” Hấn cười đến phát run “Ta có thể kêu ai bây giờ?” “Chàng nhiều nha hoàn như vậy!” Đến nỗi ta cũng không biết ai là ai, người người đều trang điểm thật xinh đẹp.

“Vậy qua ngày hôm sau ta phải nạp phòng. Ta không muốn.” “...Còn gia đình đâu?” “Vậy qua hôm sau toàn Giang Tô này đều đồn đãi rằng ta có long dương chi phích” “Không thì nhũ mẫu cũng được chứ?!” “Hôm sau bà ta sẽ xin ta an bài cho con cái, thân bằng quyến thuộc, bằng hữu... của bà ta đến làm tại trang viện hoặc là thu ngân trong tiệm”...siêu đáng thương! Cả phòng đầy người như vậy mà không có lấy một ai có thể giúp hấn xoa lưng.

Hấn không mở miệng nói tiếp, nhưng cũng chưa ngủ. Nhưng ta cảm thấy có gì đó lạ lạ. Bởi vì hấn nằm trên đùi ta, một bàn tay giữ góc vạt áo của ta, còn tay kia thì...giữ cả chiếc eo của ta.

Người nói xem, phải làm gì với cái thứ gien ác liệt của nam nhân như thế này đây. Mới có tí tuổi đầu mà máu tà ác đã tràn ngập tâm hồn như vậy rồi? Không phải hấn muốn bức ta dùng giọng nũng nịu meo meo mà nói “Không sao, đừng lo lắng, ta sẽ giúp cưng xoa xoa ~?”

“Chàng ngủ đi.” Ta tức giận.

Kết quả ngược lại là ta ngủ trước, còn nằm trên lưng hấn chảy một bãi nước dãi.

Ta gục trên lưng hấn ngủ thẳng một giấc đến hừng đông, tạo nên một cơn chấn động trong nhà họ Vương vốn yên ắng mà xa hoa này.

Nói yên ắng là vì ai nấy đều rất bình tĩnh. Dù là lão mama hay nha hoàn của Tam công tử, hay lão mama hay nha hoàn của ta, phải nói cả nhà từ trên xuống dưới đều rất bình tĩnh. Tam công tử không cho phép mọi người đánh thức ta, cứ để ta nằm trên lưng hấn ngủ gục cho đến khi nào tỉnh lại thì thôi...Ngược lại với vẻ mặt khiếp sợ của một đồng nha hoàn đang ở nhà chờ ta về hầu hạ, nha hoàn trong phòng của hấn, mọi người ai nấy điệu bộ đều siêu cấp bình tĩnh.

Nói xa hoa là vì, kể từ khi chuyện này xảy ra, lễ vật rơi xuống như mưa. Món nào món nấy đều sang trọng quý giá, chọn lọc một cách đầy tâm ý. Ta xem nhiều đến mức hai mắt rưng rưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Ta sai lầm rồi, Vương gia này chả có ai tốt cả. Bọn họ hiểu lầm Lolita là ta (mặc dù chỉ có thân thể

là Lolita) bị tiểu thiếu niên trong sáng (nhưng đầu óc quá lão luyện) ăn mất, cho nên người người khăng khải có tiền giúp tiền, có sức thì tranh đến trước.

Đến lúc Vương Hi Phượng ra tay điều tra thì sự thật rõ ràng là chưa có chuyện gì phát sinh cả (bởi vậy mới nói là các người không có nhân tính a, chân của hần mới bị cưa đứt chưa được bao lâu mà?!), nhưng cũng quyết định một cách nhanh gọn lẹ là muốn ta chuyển đến đoàn tụ tại viện của Tam công tử, hơn nữa nàng còn tự tay chỉ huy công việc di dời.

Niên đại này rất thịnh hành tục tảo hôn hay sao? Quả nhiên Vương gia không có đến một người tốt a!

Đợi đến khi ta mặt mày đau khổ bước vào phòng của Tam công tử, hần nhìn ta, cư nhiên lại tỏ vẻ thương tâm "...Nếu nàng không muốn dọn đến đây...". Điều bộ muốn nói lại thôi, lệ doanh tròng, nụ cười cầu cạnh vừa ưu thương vừa khoan dung đến mức hoàn mỹ.

Ngừng, ngừng, ngừng! Sao người ở niên đại này lâu lâu lại hay thích xài cái chiêu "đáng thương" này a! Nhất là nụ cười thánh mẫu rưng rưng trong sáng..."Không phải là ta không nguyện ý." ta ủ rũ nói. "Chỉ là, Tam công tử, tới giờ ta còn chưa biết tên của chàng a." rồi bi phần nói tiếp một cách khó hiểu. Ôm cũng đã ôm rồi, sờ cũng đã sờ rồi, cũng đã làm cho hần vô lực mà xụi lơ rồi (cười cái gì, các người suy nghĩ tới đâu chứ...Tà ác quá đi!), vậy mà ta... còn chưa biết tên của hần.

Hần khẽ nhếch đôi môi mỏng lên nhìn ta một cách kinh ngạc. Rõ ràng cũng không phải là đẹp trai lắm, nhưng sao lại có điệu bộ trong sáng đến mức gây ra lực sát thương mạnh như vậy cả..."...Ta họ Vương" gương mặt tái nhợt từ từ đỏ lên.

Vô nghĩa!

"...danh Bách Ẩn, tự Tiên Tâm" Hần nhỏ giọng nói, rũ mắt nhìn xuống.

"Vậy ta đây nên gọi chàng là Bách Ẩn hay là Tiên Tâm?" Ta hỏi.

Hần thể mà lại xoay đầu sang nơi khác, lỗ tai đỏ như đến mức nhũn cả ra. Ta nói, người này tại sao da mặt lại đột nhiên mỏng vậy chứ! Như thế ta thật không thích ứng kịp a!

"Tiên Tâm có nghĩa là tâm tính thiện lương. Tên nghe thật hoạt bát." Ta quyết định thật nhanh.

Đợi hơn nửa ngày sau hần mới nhỏ giọng ừ một tiếng, mặt vẫn không xoay lại bên này.

Ta đột nhiên phát hiện ra một sự thật. Tam công tử Vương Tiên Tâm quả thật là một người vừa đen tối vừa kiêu ngạo. Nếu kể tiếp ta biểu hiện bại trận rút lui, trốn đông trốn tây, thuộc tính đen tối của hần sẽ tăng lên một trăm phần trăm, ngược lại thuộc tính kiêu ngạo của hần sẽ hạ xuống bằng không. Nếu ta dừng cảm tiến tới, vì nghĩa quên mình...Tình hình sẽ phát triển theo hướng ngược lại.

Phát hiện này khiến tâm tình ta tốt hơn nhiều, lập tức đá giày ra leo lên giường. Hần kinh hãi đến run rẩy "Nàng, nàng muốn làm gì?"

"...Hiện tại ta không có...không có đau..."

"Ta cũng đâu phải là thuốc giảm đau của chàng" Ta không nặng không nhẹ bình tĩnh nói, cười lên quái dị ôm lấy cổ của hần, dùng thanh âm ngọt ngào nhất ghé vào lỗ tai hần kêu lên "Tiên Tâm...", đừng nói là khiến cả người hần run lên, chính bản thân ta còn run dữ dội hơn nữa.

...Không được. Nghe nói phép hành binh phải có trước có sau, cho dù có chuyên tấn công cũng phải sắp xếp phòng vệ để bảo toàn lực lượng. Ta cũng không phải quân Đại Liêu. Đây cũng không phải là Thất Thương Quyền, mà là chiến thuật phản công, giết được một vạn địch lại tự làm tổn hại một vạn rưỡi lính của mình.

Ta hoảng hốt nhảy xuống ngựa....không phải, xuống giường, nhưng chân còn chưa chạm đất thì tiểu đệ đệ Vương Tiên Tâm đã lao lại.

Xong rồi. Tuy rằng ta vốn liệu địch như thần, nhưng ta thật sự cũng không phải là quân Đại Liêu kia a. Hần đè nửa thân người lên người ta, miệng nhanh chóng dán chặt bên lỗ tai ta "An Bình...Ta nhớ rõ nàng còn chưa có tự, đúng không?". Ta kêu lên thăm thiết "Chàng muốn nói gì cứ nói, đừng có thổi khí vào lỗ tai ta nha..." Hần cười rộ lên, cố gắng dán sát vào hơn nữa, vậy không phải là càng thổi mạnh hơn nữa hay sao?!

“...tự Lâm Lang, có được không? Vì giọng cười của nàng giống như vậy . . .” Thanh âm của hắn thấp dần thấp dần...Thời bây giờ sao tiểu hài tử lại trở thành như vậy chứ, gien thật là không tốt!

“Được rồi, được rồi, buông ra trước đã nha...” Ta chỉ có thể tiếp tục kêu lên thảm thiết, da gà da vịt gì cũng nổi đầy hết lên rồi.

Rốt cuộc hắn cũng buông ra, nhưng trước khi buông còn cắn khuyen tai của ta một hồi. Đợi đến lúc ta choáng váng chậm rãi lăn xuống giường tìm đường chạy trốn, chẳng những giày còn quên mang, mà gương mặt lúc này hắn không khác gì sắc của quả cà tím.

Thế mà sau lưng ta hắn còn cười hết sức là vui vẻ.

Ta quyết định dời cơm trưa lại hai canh giờ. Lúc này ta muốn bắt đầu kể về Mãn Hán toàn tập cho hắn nghe...Mãn Hán toàn tập tuy rằng chỉ nói về ba món ăn thôi, nhưng đã đủ hằm một tiểu Tiên Tâm trong sáng đến trán nổi gân xanh. Ta khoan khoái thưởng thức cảnh hắn giận dữ rống lên “Mang đồ ăn lên!”. Thế là ta thôi không kể nữa.

Hắn đói đến mức thậm chí bỏ qua không thèm ăn cháo, trực tiếp ăn một chén cơm với thức ăn, còn ăn thêm được hai miếng đồ ngọt trắng miệng mà hắn vốn không ưa lắm. Có thể thấy được công phu “nấu thức ăn ngon bằng miệng” của ta đăng phong tạo cực đến mức độ nào.

Về ánh mắt u oán đến cực độ của những người khác, cùng với nỗi thống khổ đói đến đau bao tử của ta, ta quyết định mất lạp tai ngay.

“Hừ hừ.” Ta hung hãn nhét thêm một miếng bánh ngọt vào miệng. May mắn thân thể này lúc trước đã thiếu chút nữa bị chết đói, nên trong bụng không có nhiều không gian để chứa thức ăn, bằng không ta sẽ mập đến chết.

Tiên Tâm công tử đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, đang ngồi uống trà, nghe được tiếng hừ hừ của ta thì cười, mi mắt cũng không thèm ngước lên, nhàn nhã nói “Buổi tối kể tiếp” “Phụng bồi!”. Ta cũng rút ra một chén trà, vì uống gấp nên nóng đến nỗi nước mắt mũi chảy ròng ròng. Đang then quá hóa giận, Tiên Tâm công tử quay đầu đi chỗ khác, bả vai khẽ run rẩy. Ta giận đến nỗi chẳng thèm tốn hơi thừa lời mà lên tiếng.

Đợi hắn uống thuốc xong, ta đỡ hắn nằm xuống. Đột nhiên hắn nói “Đến đây cùng ngủ trưa đi!”. Thật không lừa người đâu, toàn bộ căn phòng đều vang lên tiếng hít không khí mạnh vào, tuy rằng ai nấy đều nhỏ người yếu hơi, nhưng tất cả đều tụ tập lại một chỗ, thanh âm thật kinh người!

Ta bắt đầu cảm thấy buồn bực, không biết tình báo của Bạch Quyên có bị làm hay không a. Rõ ràng Bạch Quyên đã nói, Tam công tử giữ mình vô cùng trong sạch, hoàn toàn khác hẳn hai vị ca ca phong lưu bay bướm của hắn. Đừng nói trước khi chân hắn bị thương, ở bên ngoài đi học vô cùng nghiêm túc, yên lặng, mà ở nhà cũng hết sức bảo trì khoảng cách với nha đầu.

Thậm chí có người còn đoán là tại vì thân thể hắn quá yếu, cho nên mới như vậy như vậy...Nhưng ta nhớ tới lúc hắn cắn khuyen tai của ta và những hành vi mờ ám khác, ta cũng không chắc.

“Lâm Lang!” Hắn vẫn tựa vào ta như trước, lại kêu lên một tiếng.

Bạch Quyên vô cùng tự động tự phát đến giúp ta tháo trâm xoa tóc, cởi áo ngoài, còn những người khác trong phòng đều vội vàng bỏ chạy như thủy triều đồng loạt rút xuống. Nàng giúp ta tháo hết trang sức ra, sau đó bỏ chạy như là đằng sau đang có con quái vật nào đó đuổi theo, vừa chạy bả vai nàng vừa co rúm lại.

Vương gia quả thật không có đến nửa người tốt, ai nấy đầu óc đều đen như mực. Ta thật sự là đáng thương a.

Ta rầu rĩ cởi giày, leo lên giường, buông màn xuống, nằm kế bên hắn, xoay lưng về phía hắn.

Đang buồn ngủ đến mơ mơ màng màng, lại cảm thấy hắn chậm rãi xoay người sang đặt tay trên lưng ta, nhẹ nhàng cắn khuyen tai của ta.

“...Chàng thích khuyên tai của ta như vậy, để ta đưa chàng cho nó khỏe!” Ta kiên trì nói “nhưng đừng nuốt mất là được rồi”. Hắn lại bắt đầu run rẩy, đôi môi đang ngậm khuyên tai của ta nhẹ nhàng rê xuống đến lỗ tai của ta. Rốt cuộc, hắn buông khuyên tai ra, chôn mặt sau gáy ta, cười khẽ nói “...phải đeo trên tai nàng thì chơi mới thích.” Ta xoay người lại, mặt đối mặt với hắn. Đôi mắt của hắn không lớn lắm, nhưng rất sáng, nổi bật trên gương mặt tái nhợt.

Hắn cười với ta, hai con mắt híp lại thành hai mảnh trắng rằm...Giết chết ta mà! Như vậy thì bảo tỷ tỷ ta làm sao có thể không chế được đây a...động tác còn mau hơn cả ý nghĩ, hai tay ta lúc này đã nện nện hai gò má mịn màng của hắn. Cảm giác thật là đã quá...Aa...Aa...Aa...Hắn mở to cặp mắt, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Ta đối với vẻ mặt như vậy thật là không có sức chống cự a, cả trái tim như muốn tan chảy ra, điệu bộ vô cùng thuần khiết a! Nhất thời thắng xe không kịp, ta kích động ôm đầu của hắn vào trước ngực “Thật đáng yêu, rất đáng yêu, vô cùng đáng yêu...Tỷ tỷ thương người nha...sao lại có thể đáng yêu như vậy chứ...” Hắn cũng chẳng hề tránh né một chút nào, cứ để mặc ta như vậy. Sau đó hắn xoay người ôm lấy ta, chôn đầu vào ngực ta, mơ hồ nói “Còn xưng là tỷ tỷ nữa chứ...đáng yêu cái gì...Lâm Lang, nàng thật là kỳ quái, nói bậy nói bạ...” Cười một hồi, hắn từ từ yên tĩnh lại, hơi thở đều đều. Ta cũng hắt xì một cái rồi nhắm mắt lại.

Có lúc ta cảm thấy mình giống như một con heo vậy.

Ăn no đã rồi ngủ, ngủ dậy đã rồi ăn đến no, chỉ có buổi sáng là đi đi chạy chạy một hồi, tiếng là hái hoa giùm Tiên Tâm, nhưng thật ra trời đã bắt đầu vào đông, làm gì có hoa mà hái. Nhưng khó lắm mới có thể được sử dụng đôi chân của bản thân mình, không đi đi chạy chạy thì cảm thấy thật lỗ vốn. Cho dù trời đổ tuyết, ta vẫn vô cùng có nghị lực rời khỏi căn phòng ấm áp, đi nơi nơi một chút, đập chỗ này chỗ kia một hồi. Vốn sống ở một nước châu á nhiệt đới, tuyết đối với ta mà nói là một thứ vô cùng mới mẻ hiếm lạ...(đừng có nói với ta là phòng máy lạnh thì cũng vậy thôi, đó là hai việc hoàn toàn khác nhau, được không?). Lần nào cũng gần giữa trưa mới trở về, cho dù không có hoa cũng sẽ có một nhánh cây ngọn cỏ nào đó để còn báo cáo kết quả công tác, nếu không cũng sẽ là một vài cục đá mà ta thấy rất dễ nhìn. Tiên Tâm nhìn thấy luôn nở nụ cười (hắn càng ngày càng thích cười), sau đó cẩn thận đem cất mấy cục đá ở ngăn tủ tại đầu giường, rảnh rồi không có việc gì làm sẽ lấy ra rồi cùng ta ngồi thưởng thức.

Ngày đó trời vừa đổ tuyết, ta hứng chí bưng bưng cầm một người tuyết trở về - một người tuyết rất nhỏ thôi. Tuy rằng rất nhanh đã bị tan ra, hắn vẫn vô cùng kinh hỉ sờ sờ “Lâu rồi không đụng đến tuyết.”

Mỗi lần hắn như vậy đều hại ta cay mũi một trận.

Hắn cũng giống như ta, đều là loại người sống mà không muốn làm phiền đến người khác, thản nhiên đối mặt với bệnh tật đau đớn.

Đây là tố chất cần có của một thanh niên tốt a! Nhưng hắn còn thắm hơn cả ta. Tuy rằng ta nằm liệt trên giường bệnh, nhưng ít ra cũng còn có thể xem tivi, xem xe cộ như nước bên ngoài cửa sổ, cuộc sống cũng không đến nỗi đơn điệu tẻ nhạt lắm.

Còn hắn thì bị tù túng trong căn phòng bệnh tối tăm này, ngay cả cửa sổ bằng kính cũng không có, phải hít thở không khí bệnh hoạn âm u nhiều năm. Nếu là ta, ta đã sớm đấu tranh náo loạn cả lên, dù viêm phổi cũng muốn ngồi cạnh cửa sổ để ngắm nhìn bên ngoài. Nhưng hắn lại trầm mặc nhẫn nại mà sống trong căn phòng bệnh âm u, lặng lẽ đợi bình minh, rồi lại lặng lẽ đợi hoàng hôn, chỉ có nỗi thống khổ làm bạn.

Thế nên ta ngoại trừ đi đi chạy chạy vào buổi sáng, từ sau giữa trưa liền ngoan ngoãn theo ở bên cạnh hắn.

Lại nói tiếp, ta tự mình là quản lý cao cấp – quản lý cuộc sống cổ hủ đòi hỏi một cách cao cấp, nên những việc được cho là nặng nề như đỡ hắn đi toilet, giúp hắn tắm rửa...tự nhiên sẽ có một đồng người lớn người nhỏ giành làm. Ta chỉ cần cùng hắn ăn cơm, trò chuyện, cười ha ha...Hắn một mực bảo rằng ta buồn cười. Nhưng thật ra ta làm gì có! Là vì điểm cười của hắn quá thấp, lại còn trách ta buồn cười, thiên lý ở đâu a?!

Khục..khục...thật xin lỗi, ta lại bị lạc đề.

Tóm lại, công việc của ta thực hết sức nhẹ nhàng, chỉ là cùng hắn ăn cơm, cùng hắn nói chuyện, cùng hắn ngủ trưa rồi cùng hắn ngủ tối, mỗi thứ một chút. Thật ra chỉ là đắp chăn bông nói chuyện phiếm mà thôi, không có gì mờ ám cả! Người cũng thử nghĩ đi, hắn mới bị cưa chân chưa được bao lâu, lúc thay thuốc, đôi khi chỗ vết thương chưa khép lại còn bị chảy máu. Điều bộ như vậy mà bảo hắn làm cái nọ cái kia thì thật

là quá khoắc lác...Nhưng chỉ cần ta làm những thứ công việc nhỏ nhặt như trên là đã khiến hần vô cùng cao hứng. Đại ca, Nhị ca hần đến thăm, mặt mày luôn luôn hớn hở, nói là nếu biết như vậy thì đã nên rước em dâu vào cửa từ sớm rồi.

Ta nghe mà đổ mồ hôi như mưa, thật sợ người ta nhìn ra tâm địa bất chính của mình.

Thật ra là ta bị nét thuần khiết trong sáng thu hút mà mê mẩn đến choáng váng, thiếu điều nước miếng chảy ròng ròng, nhưng động cơ của ta thì làm sao mà không đàng hoàng cho được...mỗi lần ta nói như vậy, Tiên Tâm sẽ xoay mặt đi chỗ khác mà cười. Hần đã vỡ lẽ ra “trong sáng” là có ý nghĩa gì, nên thường thường đả kích ta, nói ta đối với thiếu niên nhi đồng thèm chấy nước miếng, như vậy là tâm địa bất chính.

Có khi linh quang ta chợt động, vô cùng nhanh nhẹn phản kích lại “Ta chỉ chảy nước miếng đối với một người thuần khiết trong sáng mà thôi, người đó còn già hơn ta nữa là đàng khác”. Hần lập tức nghẹn lời, lỗ tai đỏ bừng, hơn nửa ngày không nói câu nào, mặc cỡ đến mức không dám nhìn ta.

Thật là kiêu ngạo vô song mà!

Dù có ngủ chung, nhưng cùng lắm là hần chỉ cần cần khuyên tai của ta, cần cần vòng tay của ta, còn hai tay vẫn theo đúng quy cũ mà choàng trên lưng ta (tuy rằng ta thấy thói quen cần cái nọ cái kia của hần cũng hơi bị kỳ quái...), nhưng những chuyện khác thì đều không có. Cho nên ngủ chung với hần thực an tâm, lại còn ấm áp nữa chứ.

Mùa đông chính là một mùa rất có lợi trong việc giúp vết thương mau lành. Mùa này có vẻ không dễ bị cảm cúm, cũng có lẽ là khẩu vị của hần tốt hơn nhiều, ăn được ngủ được, vết thương mau lành hơn, thân thể cũng khỏe mạnh hơn. Ngay cả cơn đau cũng phát tác càng ngày càng ít lại. Ta bắt đầu vẽ bản mẫu rồi thỉnh thoảng chế tạo ra xe lăn cho hần. Có lẽ sang mùa xuân là ta có thể đẩy hần ra ngoài tản bộ...

Nhưng mùa đông cũng là một mùa tối tăm ảm đạm, không tốt đối với tâm lý. Tuy có người bên cạnh làm bạn nhưng cũng không phải là chuyện gì cũng có thể làm được. Khuya hôm đó Tiên Tâm lên cơn đau đớn, mà hần vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, vì đau quá nên đột nhiên tỉnh dậy, lại không dám đánh thức ta, chỉ có thể gắt gao đặt trán tựa vào cánh tay của ta.

Mãi đến khi mồ hôi lạnh của hần thấm ra khiến ta bừng tỉnh lại, mới biết hần đã chịu đựng đau đớn không biết là bao lâu, bộ quần áo ngủ trên người hầu như ướt đầm.

“Tại sao không gọi ta dậy?” Ta vừa sợ vừa giận.

Hần lắc đầu, gắt gao cắn răng, toàn thân đều run rẩy. Ta rất đau lòng, rất khó chịu. Ta nhớ lại tình cảnh lúc trước, nhiều đêm ta cũng đau đến tỉnh ngủ, vội tìm thuốc giảm đau rồi tự ôm chặt lấy chính mình.

Khi đó ta ao ước được ôm như thế nào thì lúc này ta ôm Tiên Tâm như thế ấy.

Thân thể này có vóc dáng rất lùn, ta chỉ có thể để Tiên Tâm tựa vào gáy của mình, một tay xuyên qua sau gáy hần vỗ về lưng của hần. Hần gắt gao ôm chặt eo của ta, chỉ dám nắm lấy trang phục bên ngoài, bởi vì lần trước hần cào xước tay của ta, hần đau lòng thật lâu.

Nghe hần nghiêng răng rên lên một tiếng nhẹ nhàng “Ô” mà nước mắt của ta trào ra đầm đề.

“Không sao cả, chàng cứ khóc đi!” Ta nói nhỏ, “Ta sẽ không nói với ai đâu.” Hần run lên, hít vào thật sâu, chậm rãi hé cái miệng nho nhỏ, mơ mơ hồ hồ nói nhỏ “...Đau”

“Ta biết, ta biết” Ta thì thào nói, “Ta biết là đau lắm”. Có thể khiến cho người như bọn ta phải mở miệng than đau, nhất định là gian khổ cỡ nào, khó khăn cỡ nào. Kể từ sau năm mười sáu tuổi, ta không bao giờ mở miệng rên la một tiếng nào với mẹ của ta nữa. Hễ hỏi đến ta luôn luôn nói “Không sao”, cho dù đau đến mức gập cả người lại, ta cũng chỉ nói “Không sao”.

Hần run rẩy kịch liệt hơn nữa, ta đoán là hần đang khóc. Người có thể khiến cho người như bọn ta khóc ra thoải mái trước mặt như vậy...nhất định phải là người gần gũi đáng tin cậy biết bao nhiêu a.

Hại ta cũng khóc theo.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, lúc đầu không nói gì cả, chỉ có tuôn lệ như mưa. Lát sau hắn lại lên cơn đau, cả người căng thẳng, đột nhiên kê mặt lại gần mặt ta, đặt môi lên môi ta, khẽ nhếch miệng như muốn kêu cứu đối với ta.

Chết tiệt là ta chỉ có kinh nghiệm hôn môi một lần duy nhất mà thôi, lúc đó cảm giác chỉ có thể gói gọn ở hai chữ “ghê tởm”. Hiện tại, ta bắt đầu hồi hận sao trước đây không xem không đọc nhiều truyện tình cảm một chút, hiện tại thì “thư đáo dụng thời phương hận thiếu” (đến lúc cần dùng đến sách vở thì mới biết kiến thức của mình còn thiếu)...Được, ta biết câu thành ngữ này không phải sử dụng như vậy, nhưng đầu ta đã loạn thành một đồng rỗng, người nói ta còn có thể nghĩ ra được câu nào hay hơn đâu...Cố gắng tối đa dùng chút trí nhớ kém cỏi của mình (còn phải hạn chế không nhớ đến cảm giác ghê tởm của hồi xưa), ta thử đem đầu lưỡi đẩy vào miệng hắn. Vì uống thuốc lâu năm, miệng hắn tràn ngập mùi thuốc, nên ta không cảm thấy ghê tởm mà chỉ cảm nhận được vị thuốc đắng đắng.

Tiếp theo cũng không đến phiên ta nghĩ xem phải làm gì. Bởi vì hắn suýt chút nữa đã nuốt cả đầu lưỡi của ta, còn dề lên trên người ta, toàn thân nóng rực. Ta thật lo lắng rằng hắn đã phát sốt, bàn tay của hắn giữ chặt lấy gương mặt của ta, chắc...hài tử ngốc này còn không biết là phải nhắm mắt lại nữa (lại nói sao ta cũng không nhắm mắt lại a?), thật ra ta nghĩ chắc hắn cũng chả nhìn thấy gì đâu (khoảng cách gần như vậy chỉ có trời mới thấy được a), chỉ dùng toàn tâm toàn ý mà hôn môi thôi, hơn nữa cơ hồ là đã... xuất ra trên người của ta, ta cảm thấy tình hình không hay lắm...Hắn a một tiếng nhỏ rồi ngồi phịch trên người của ta.

Trời ạ! Đừng chơi ta như vậy chứ! Ta...ta...ta..., ta không có chút kinh nghiệm nào a! Giờ phải làm sao bây giờ...Bình tĩnh, bình tĩnh. Đầu tiên là dừng để hắn cảm lạnh. Người đầy mồ hôi như thế này cần phải lau đi, nếu không dưới thời tiết quý quái như vậy mà bị cảm mạo thì thật là họa vô đơn chí...Nhưng, nhưng, nhưng mà...ho nhẹ một tiếng “Ta, ta kêu người mang nước nóng vào cho chàng tắm...Tắm sơ một chút được không?” Mặt hắn vẫn chôn vào gáy ta, hắn dùng sức lắc đầu, ta nghĩ mặt hắn chắc đang nóng lên. Ở phía sau ai mà thấy thì thẹn thùng cái rắm gì chứ!

“Còn đau không?” Ta quyết định tập trung vào vấn đề chính.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

...Ta thật không biết rằng hôn môi và...chuyện đó, lại có thể giảm đau. Tuy rằng chuyện đó không phải như ta tưởng tượng, bất quá cách hai lớp vải...làm sao làm được, mà đã làm từ khi nào, ta còn đang bận rộn suy nghĩ vấn đề này!

“Ta...” Công tác quản lý cao cấp này làm không dễ a...”Ta giúp, giúp chàng, lau mình...được không?” Hắn, hắn, hắn...Thế mà hắn lại cư nhiên gạt đầu, còn tự động tự phát sà tới gần, che mặt lại.

Ta suy sụp ngồi thừ ra trong chốc lát, phát hiện ra rằng người bị hôn có chút giống như say rượu. Chân bước thấp bước cao đi lấy cái thau rửa mặt, đổ nước vào, cũng may trước khi ngủ bà mama đã chuẩn bị sẵn nước nóng.

Không nói gì, chỉ thầm than thở. Ta tới bây giờ còn chưa từng thấy qua cái đó...của nam nhân. Ngay cả phim cấp ba cũng chưa bao giờ xem qua. Đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc thân mật đó sao? Sao lúc trước ta không xem mấy bộ phim cấp ba để lấy thêm can đảm a...Lại chứng tỏ rằng tố chất tâm lý của ta thật kiên cường đến mức có thể sánh bằng kim cương a, có thể hoàn thành toàn bộ quá trình mà mặt không hề đổi sắc!

Tuy lúc ta liều mạng lau đến...”cái đó” của hắn, hắn run rẩy kịch liệt, nhưng trên mặt ta cũng chỉ khẽ giật giật vài cái mà thôi.

Cậu bé à, đừng ra vẻ như ta đang làm thịt người có được không? Ta mới chính là người bị hại a!

Sau đó ta còn lớn mật lau một lượt toàn thân cho hắn, sau đó mới chậm rãi giúp hắn mặc đồ...rồi tự đổi quần áo...có chút nhom nhóp dính dính trên người của ta.

“Đừng che mặt lại nữa!” Ta mệt mỏi leo lên giường “Không cần che ta cũng biết là nó giống như màu của trái cà tím rồi”. Hắn dùng thanh âm không thể nhỏ hơn được nữa nói ”...Thực xin lỗi”. Ta vừa làm vài động tác thư giãn khuỷu tay, vừa nhìn gương mặt quần bách bát an của hắn, “Thực xin lỗi cái gì?”. Vào thời

điểm quý quái này mà ta lại còn nhớ lại câu nói cửa miệng trong tivi "Thực xin lỗi đại ca, thực xin lỗi đại tẩu", cảm thấy vô cùng lỗi thời nên không khỏi bật cười ha ha.

Hắn then quá hóa giận ngồi dậy "Không cho phép cười! Đợi đó, mai mốt ta khỏe lại...sẽ đến phiên nàng khóc!" Ta rất muốn giải thích với hắn tại sao ta cười, nhưng ta cười quá nên bị xốc hông, thật sự không thể ngừng được. Cái này đúng là vui quá hóa buồn đây. Thật sự không nên như vậy đối với một thanh thiếu niên hay mắc cỡ xấu hổ.

Vì thế vị thanh thiếu niên trong sáng mới vừa tiến hóa này đã lập tức dùng kỹ xảo hôn môi hắn mới vừa học được làm cho ta phải đem hết tiếng cười nuốt vào trong bụng.

Thật sự là một bi kịch mà.

4. Chương 04

Hôm sau rời giường, toàn thân ta đều đau nhức...đau nhất là môi của ta. Ngoại trừ phòng tuyến cuối cùng, cái gì có thể khinh bạc đều bị khinh bạc, ta thật lỗ lã a!

Ta rất muốn gửi thư khiếu nại thế kỷ hai mươi mốt. Gien cần được cải tạo nhất chính là gien của nam nhân. Quá ác liệt! Ngay cả một tiểu thiếu niên thanh thuần trong sáng mà cũng hắc ám như vậy, nam nhân khác mà không cải tạo gien...chắc nữ nhân sống hết nổi quá.

Môi của ta bị cắn nát hai chỗ, đầu lưỡi cũng bị cắn một chút. Cho nên cơm trưa ta chỉ ăn được hai chén, lại còn phải ăn thật chậm. Còn tên đầu sỏ gây nên thảm cảnh này lại mặt mày bình tĩnh thông dong bảo nha đầu đem thuốc lại "Môi của phu nhân bị thương..đặt trên bàn là được rồi, chút nữa ta sẽ bôi thuốc giúp nàng." Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc là ta đã bị trăm ngàn mũi tên xuyên thủng rồi.

Ghi hận, phải ghi hận! Không có ti bỉ nhất, chỉ có ti bỉ hơn mà thôi.

Cặp mắt ta mù rồi hay sao mà lại cảm thấy hắn là tiểu thiếu niên thuần khiết trong sáng bẩm sinh chứ? Đây căn bản là tâm hồn còn đen tối hơn mực a!

Giấc ngủ trưa hôm đó quả thực là hắn đã bôi thuốc giúp ta...nhưng ngay lập tức sau đó đều bị hắn ăn sạch. Còn gọi hành động này bằng một cái tên duyên dáng là "đồ vãn" (xoa nắn đều đặn). Toàn thân cao thấp chỗ nào sờ được hắn đều sờ qua, nếu không phải chân của hắn còn đau, chắc sợ ngay cả toàn bộ xương cốt của ta cũng bị hắn ăn sạch.

Thanh thiếu niên thật sự là một loại sinh vật đáng sợ! Hèn chi Hoắc Khứ Bệnh (một vị tướng thời Hán Vũ Đế) đánh đâu thắng đó không ai cản nổi, khiến người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật!

"Ta mệt quá!" Hai mắt vô thần, ta thì thào lên tiếng.

Hắn tỏ vẻ rộng rãi "Nàng đã sờ hết toàn thân ta rồi, giờ chỉ có thể coi như huề nhau thôi." Ta giận tím mặt "Bằng không chàng kêu nha hoàn đến đi! Chàng cái tên vô liêm sỉ này, người ta đã không có kinh nghiệm mà còn ép người ta...Tưởng ta thích nhìn lắm sao? Đến chỗ quan trọng ta khấn trương đến nỗi quên cả kiểm tra xem chàng rốt cuộc có sáu múi cơ bụng hay không nữa!" "Cái gì sáu múi? Cơ bụng nào?" Về mặt hắn mê hoặc, vô cùng thành khẩn thỉnh giáo ta.

Khuyết điểm thích lên mặt dạy đời của ta là không thể cứu chữa, ta nước miếng tung bay giải thích cho hắn cơ bụng có liên hệ thế nào đối với tiêu chuẩn thể hình kiện mỹ. Hắn nghe xong, làm ra vẻ vô ý hỏi "Nàng sờ qua rồi sao?" "Làm sao có thể sờ được?" Ta lờm hắn một cái "Cùng lắm là chỉ được xem tivi mà thôi. Ta ngã bệnh nằm liệt trên giường không nhúc nhích được, chẳng lẽ từ trên trời rớt xuống một tiên sinh kiện mỹ để cho ta sờ xem cơ ngực, cơ bụng dài ngắn thế nào?..." Hắn đột nhiên nở rộ nụ cười thánh mẫu thuần khiết trong sáng ngây thơ, hại ta quên mất mình đang nói cái gì.

Nhưng hành vi của hắn thì thực không thánh mẫu một chút nào, thừa dịp ta đang ngẩn người, kéo tay của ta vào dưới lớp áo của hắn, đặt lên bụng "Nàng thấy sao? Có cơ bụng hay không?". Ta chỉ cảm thấy đại não oanh một tiếng. Ta còn tưởng rằng hắn nằm trên giường lâu như vậy, hắn là các múi cơ bụng đã đoàn kết lại thành một khối rồi chứ...Cấu tạo cơ bắp của mỗi người mỗi khác nhau, ngay cả lớp mỡ tích lũy cũng khác nhau. Tuy sáu múi cơ bụng của hắn không rõ ràng, nhưng thực rắn chắc, ẩn ẩn góc cạnh hẳn hoi.

"Không phải chỗ này sao?" Hắn lại càng tươi cười đáng yêu hơn, chậm rãi kéo tay của ta xuống phía dưới..."Dừng tay aaaa..." rốt cuộc ta cũng kêu thảm thiết ra tiếng. "Chàng tắm rửa gì chưa đó, ít nhất cũng phải vệ sinh chỗ trọng điểm a..." "Mỗi lần ta đi ngoài xong đều lau chùi rất sạch sẽ." Hắn thần nhiên nói, rồi cùng ta bắt đầu kéo co.

Ta nghĩ ta nhất định là cân não có vấn đề, nên mới có thể đột nhiên tức giận lên "...Ai giúp chàng lau chùi? Nha hoàn hả? Vậy chàng đi tìm người ta mà sờ, tìm ta làm gì?!" Sau khi nói xong, hai bọng ta mất to trừng mắt nhỏ, ta chỉ thấy trong đầu trống rỗng. Ta thật ngu ngốc, những lời này sao có thể nói ra!

Ta tức giận cái gì a?

Hắn trừng mắt nhìn ta một hồi "...Ta tự tay làm." "Vô nghĩa! Chàng nói với ta chuyện này để làm chi?!"

Trong lúc thất thần sơ ý, hắn kéo tay của ta qua...Trưa hôm đó, ta không ngủ được. Rốt cuộc ta cũng đã hiểu vì sao lúc trước, khi nhỏ em gái của ta nói đến chuyện "tiếp xúc da thịt" lại nở nụ cười ám muội.

Không biết tay của ta có bị thối rữa rồi hay không. Theo lý hắn là không...bằng không thì tiểu đệ đệ làm sao mà đến điểm được? Bất quá lý trí của ta hiểu được, nhưng tình cảm thì không thể nào hiểu được.

Vị công tử có vẻ ngoài thuần khiết, bình tĩnh, luôn ra vẻ ngay thẳng chính nhân quân tử nhưng tâm hồn thì đen như cá mực kia của chúng ta, tuy chưa cam tâm nhưng về mặt cũng tạm thời thỏa mãn, dùng chân tơ lùa sang quý lau tay giúp ta, "Chút nữa gọi bọn họ thay chân đệm...Lần sau..." "Không có lần sau..." ta lớn tiếng, nhưng nghe ra thật yếu ớt, gương mặt ta lúc này nóng đến nỗi có thể dùng để chiên trứng ốp la, xấu hổ muốn tự nhảy vào hố tuyết mà chôn thân.

Hắn sát sát môi bên lỗ tai ta cười, lại nhẹ nhàng ngậm cắn khuyên tai của ta.

Không được, như thế này mãi rất sa đọa, rất hư hỏng. Nhất định là vì cả ngày quấn lấy nhau một chỗ, tâm hồn không được thanh lọc nên càng ngày mới càng có chiều hướng sa đọa vào con đường đồi phong bại tục như vậy a...Ta nghiêm túc đến thư phòng của hắn bê về một đồng sách, quyết định bồi bổ tu dưỡng đạo đức, bắt đầu bằng cách đọc sách.

Ta không kể Hồng Lô Mộng (Tây Du Ký đã sớm kể hết rồi), mà chỉ đọc Tứ thư cho hắn nghe. Luận Ngữ và Mạnh Tử ta cũng khá quen thuộc, cho dù không có dấu chấm câu ta cũng có thể miễn cưỡng đọc được, tuy là thường xuyên bị hắn sửa lại. Nhưng mà trước kia học đại học, Trung Dung (một chủ trương trong Nho giáo, có nghĩa là tài đức) đã khiến cho ta phải bỏ mình, ta đọc một hàng đã bị hắn sửa ba lần, hắn còn đọc thuộc vanh vách cho ta nghe nữa.

...Ta không ngờ một tiểu thiếu niên có bề ngoài trong sáng nhưng lòng dạ đen tối, trong đầu toàn một đồng cặn bã đồi trụy lại có thể đọc lâu lâu như vậy.

"Nàng không biết ta là tú tài hay sao?" Biểu tình của Tiên Tâm càng kinh ngạc hơn, "Hai năm trước ta tham gia thi Hương, đỗ đầu bảng" Ngữ khí có chút ảm đạm "Nhưng những công danh này...có lẽ cũng không đảm bảo lâu dài." "A?" Ta bị chuyện này làm cho đầu óc hồ đồ "Không phải là đã đậu rồi sao? Tại sao lại không đảm bảo lâu dài?" Thì ra tú tài ở triều đại nhà Minh được gọi là sinh đồ, cứ hai năm phải tham dự khảo thí lại một lần, nếu rớt sẽ bị hủy bỏ đi công danh. Hai năm trước Tiên Tâm tham dự cuộc thi Hương lập nên thành tích vĩ đại, đỗ Nhất đẳng đầu giáp, cả nhà Vương gia ai nấy đều vô cùng vui mừng. Bởi vì Vương gia đó giờ đều là thương gia, rốt cuộc cũng có người học hành đỗ đạt thành tài, thành tích còn đứng đầu khoa bảng, vị trí cử nhân tiếp theo quả thực là dễ như trở bàn tay. (Ngày xưa có hai kỳ thi chính: thi Hương (từng vùng) để chọn lấy tú tài (hoặc Sinh đồ) và cử nhân (hoặc Hương cống). Thi Hương được tổ chức ở nhiều vùng, gồm có bốn kỳ, đỗ kỳ trước mới được tham dự kỳ sau. Đậu cả bốn kỳ thì được gọi là cử nhân, đậu ba kỳ được gọi là tú tài. Đậu cử nhân rồi mới được thi Hội. Thi Hội để chọn ra tiến sĩ (hay Thái học sĩ) và phó bảng.)

Nhưng phàm hề vui quá thì hóa buồn, lúc Tiên Tâm trên đường trở về nhà, xe ngựa đi qua một vách núi, trùng hợp gặp phải cơn địa chấn, vách núi sụp xuống, xe lật ngựa chết, đợi đến lúc moi được Tiên Tâm đang hấp hối ra, đôi chân của hắn đã bị gãy nát.

Có lẽ là gãy xương vô cùng phức tạp, tuy đã tìm mọi cách để chữa chạy, nhưng thời đại này trình độ y học còn sơ khai, ngoại khoa không phát triển mạnh. Giằng dai kéo dài hơn một năm, đôi chân đã khô héo co rút lại thành đen sẫm, tính mệnh chỉ trong sớm tối (Ta nghĩ chắc là ung thư máu?). Nếu không gặp được vị đại phu có đảm lược, có kinh nghiệm này, chắc là phải cưa luôn cái mạng của hắn quá. Nhưng vị đại phu này cũng coi như siêu hiện đại, còn biết bắt tay vào làm từ đầu gối, cho nên mới bảo trụ được cái mạng nhỏ của hắn.

Nhưng bị thương đến mức này, muốn đến trường thi thì thật sự khó khăn, nên hắn mới âm thầm, ủ rũ như vậy.

“...Làm quan cũng đâu có gì hay.” Ta có chút xấu hổ. Loại chuyện này thật sự vượt ngoài tầm với của ta, không biết phải an ủi như thế nào.

“Không phải ta muốn làm quan, ta chỉ muốn đỗ đạt cử nhân thôi” Hắn nhẹ nhàng thở dài, trầm cảm “Ta sinh ra không đủ tháng nên phải uống thuốc mà sống. Khiến phụ mẫu thương tâm, các ca ca cũng chạy khắp thiên hạ tìm danh y, tìm được liệu trân quý. Tiền vàng cũng đã đổ vào ta không ít. Điều duy nhất ta có thể báo đáp gia đình là phải chăm chỉ học hành, đỗ đạt công danh, để Vương gia có thể trông cậy vào...” Giọng của hắn nhỏ dần, nhìn vào cái chân tàn tật của mình, không nói lời nào.

Lặng lặng ngồi bên cạnh hắn, trong lòng ta thật khó chịu. Nếu sớm biết sẽ không chuyển những quyển sách này đến đây để khiến hắn thương tâm...Nhưng ta nghĩ, nếu thi Hương đã cho phép những đệ tử tàn tật vào thi để đảm bảo công bằng thì chẳng lẽ thi Hội lại không cho?

Ngồi một chỗ mà thương tâm cũng không ích lợi gì, phải thử mới biết. Cho dù không được, nhưng ít nhất cũng đã cố gắng thử qua.

“Chàng chắc viết văn cũng rất khá nhỉ? Còn có thể thi đỗ đầu bảng.” Ta hỏi.

“Viết được.” Hắn thản nhiên nói.

“Vậy sao chàng không viết thư trình lên bề trên, nói rằng chàng tuy thân tàn nhưng chí không tàn, xin phép đợi vết thương lành lại sẽ tham gia khảo thí tiếp? Chẳng lẽ Đại Minh triều không cho phép người bị cưa chân tham dự khoa cử hay sao?”. Hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn ta.

Ta nói tiếp “Làm quan thì có lẽ là khó khăn, nhưng chàng chỉ là muốn chứng minh thực lực của bản thân, đạt danh vị cử nhân mà thôi. Chăm chỉ hiếu học, nghị lực vượt khó...À, chính là một đoạn giai thoại về tấm gương ham hiểu biết, có ý chí. Ta hành văn không tốt, không hù được ai, nhưng ta nghĩ chàng hành văn hẳn là không tệ chứ?...” Trên mặt của hắn tỏa ra ánh sáng tràn trề hy vọng, khiến trong lòng ta cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa chua xót.

Sợ hắn hy vọng càng cao thất vọng càng nhiều, ta nói tiếp “Tất nhiên không nhất định là sẽ thành công, rủi lỡ không được...” “Ít nhất ta cũng đã cố gắng qua.” Đôi mày thanh tú kiên nghị của hắn nhướng cao lên “Người đâu? Ta muốn đến thư phòng!” Hắn quay đầu lại nói “Lâm Lang, nàng cũng đi cùng với ta đi. Giúp ta mài mực!” “...Ta không biết mài mực...” Khóa học thư pháp trước đây ta đều đã quên sạch, hơn nữa ta dùng đều là loại mực nước hùng sư.

“Không sao, ta sẽ dạy nàng.” Hắn được nâng lên kiệu lót đệm rồi mà vẫn lôi kéo tay ta “Ồ bên cạnh ta.” Tuy rằng không như dự định ban đầu của ta, nhưng quả thật đã khiến hắn đi theo hướng bồi bổ tu dưỡng đạo đức. Mỗi ngày hắn đều mệt mỏi, ngã người xuống là ngủ, không còn khí lực để quấy rầy ta nữa.

Ta trở thành thư đồng của hắn, giúp hắn mài mực, lấy sách châm trà. Chờ nhận được tin tốt do bề trên (ta cũng không biết là vị quan nào) hồi âm, cả nhà ai nấy mừng rỡ như điên, thành tích của hắn được giữ lại, sang mùa thu sẽ được tham dự cuộc thi Hương để chọn cử nhân. Tiên Tâm càng vui đầu vào khổ học, còn lao tâm khổ tứ hơn mấy trăm lần so với những đệ tử bình thường.

Thấy hắn mệt mỏi như vậy, buổi tối khi hắn hôn hít ta cũng thuận theo ý hắn, hắn cũng không còn khí lực để mà tàn sát bữa bãi, chỉ hôn lướt qua rồi dừng lại, thường môi hắn chỉ khắc lên môi của ta thôi thì đã

ngủ rồi.

Nhưng ngay cả khi hần ngủ say thì gương mặt vẫn khê mang theo ý cười, khiến cho lòng ta mềm nhũn.

Cơn đau nhức của hần rốt cuộc cũng không còn phát tác nữa.

Xuân về hoa nở, toàn bộ Dư Thẩm viên đẹp như một bài thơ.

Xe lăn chế tạo từ mùa đông rốt cuộc cũng có thể đem ra sử dụng. Ta cứng rắn kéo Tiên Tâm, lôi hần ra khỏi thư phòng để cùng ta ra ngoài tản bộ. Tuy hần vẫn mang theo sách, nhưng một trang cũng không hề lật, bề ngoài thì bình tĩnh nhưng trong lòng như cuộn sóng ba đào mãnh liệt, vui mừng trào dâng. Nghe thanh âm cao vút của hần thì biết.

Từ tưng bên trong lâu như vậy, nhất định sẽ rất cao hứng a?

Đến ngoài vườn, hần chỉ trở, kể cho ta nghe những kỷ niệm thời thơ ấu của hần (thật ra hần cũng mới có bao nhiêu tuổi đâu...sang năm mới được mười chín, thời thơ ấu gì chứ), kể lại trước đây thân thể hần quá yếu ớt, phụ thân đặc biệt thỉnh một sư phụ đến dạy hần luyện võ, nhưng sư phụ chỉ truyền dạy cho hần chút chiêu số rèn luyện cho thân thể khỏe mạnh mà thôi...Bọn họ luyện ở đâu, luyện cái gì...Ta cũng không biết tên tiểu thiếu niên có bề ngoài trong sáng mà bề trong đen tối này lại là một tên tiểu quỷ nói dài nói dai như vậy. Có lẽ những người bệnh lâu ngày đều có tật xấu giống nhau. Ta cũng không hiền lành gì, giành nói với hần, xì xèo ầm ĩ muốn chết người. Những người trong nhà đều cố ý tránh đi chỗ khác, giành không gian riêng tư cho bọn ta.

Lại nói chứ, mùa xuân cũng không phải là một mùa tốt.

Mùa xuân trăm hoa đua nở, xuân tâm nhộn nhạo. Tiên Tâm thật vất vả mới tu dưỡng đạo đức tăng tiến được chút đỉnh, lại bởi vì không gian ngọt ngào như thế này mà sa đoạ một cách vô cùng thuận lợi. Hơn nữa, chuyển từ một căn phòng tối tăm u ám ra bên ngoài cảnh đẹp nắng ấm như thế này...Thẳng thắn mà nói, hần có thể mặt dày không biết xấu hổ, nhưng ta thì không như vậy. Cho nên đối với hần thiên hạ vô địch, ta chỉ có thể thất kinh mà liên tục bại trận rút lui.

Nhưng hần lại cạy vào nụ cười thánh mẫu vô cùng sáng lạn mà ưu thương một cách hoàn mỹ lừa ta vô số lần. Rất nhiều lần hối hận, nhưng lần nào cũng bị mắc mưu.

Hôm nay lại bởi vì ta kiên quyết không ngồi lên đùi của hần, hần ảm đạm thương tâm cúi đầu xuống, khóe mắt long lanh ướt ướt như sắp sửa rớt xuống...nửa giọt lệ “Ta biết mà, nàng...” Hần nói nhỏ như vậy, thiên tài mới nghe được!

Ta thật không nên bước gần đến bên hần từng bước rồi lại từng bước, chết tiệt cái thói mềm lòng mà! Ta cũng không nên vì thể lực của hần mà suy nghĩ, còn dạy hần làm cái gì mà nằm ngửa để ngồi dậy...Thật còn hơn cả tự mua dây buộc mình!

“Chân của chàng a...” Ta kêu thảm thiết vội đứng lên.

“Đã hết đau lâu rồi.” Hần vẻ mặt không để ý, cười kịch kịch quái dị (cái tốt không học nhưng cái xấu lại học rất nhanh...), bàn tay mò vào trong áo của ta, cắn cắn hết khuyên tai của ta rồi đến vành tai của ta.

“Đang ở bên ngoài mà!” Ta thật muốn hét lên “Bỏ tay chàng ra...”, “Nàng còn kêu lớn như vậy nữa, cả nhà sẽ đều biết ta đụng đến nàng như thế nào!” Hần ngử khí thản nhiên nói, tiếp tục động thủ động cước.

Ta lập tức ngậm miệng lại, chịu đựng tên bất lương có vẻ mặt trong sáng này xuân tình nhộn nhạo. Nhưng mà hần...khiến ta ngồi thật không thoải mái, ta thử vận vẹo điều chỉnh, hần lại rên nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói “Không được tự nhiên cho lắm...nếu không ta thật đã tử hình nàng tại chỗ này rồi.” Nếu quả vậy, ta đây còn mặt mũi để sống sao!

Toàn thân căng thẳng, tấm lưng già như muốn rớt ra, ý đồ muốn dời đi sự chú ý của hần. Tiên Tâm lại dán sát vào lỗ tai ta nói nhỏ “Nàng thật sự không vui sao?” Ta nghẹn đỏ mặt, chết cũng không dám lên tiếng. Hần lại càng ngày càng động thủ động cước nhiều hơn.. Ta rốt cuộc chịu hết nổi, tính tình bộc phát “Xối nước lạnh để hạ nhiệt độ không tốt cho cơ thể! Tuy giờ là mùa xuân nhưng vẫn còn rất lạnh a...” Hần cứng mình lại trong chốc lát rồi dán lên cổ ta cười trộm.

Thiệt là, lúc này ngay cả chết mà ta cũng nghĩ đến. Tâm như tro tàn, thăm nghĩ hay là đập đầu vào cây cho xong. Vừa xấu hổ vừa giận, một...hai...ba...ta vùng mình ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, nhảy dựng lên rồi bỏ chạy thật xa.

Hắn xụ mặt xuống “Khi dễ ta không thể đi hử”, rồi hờn dỗi xoay mặt sang một bên.

Ta biết mà, hắn vốn chính là khắc tinh trong số mạng của ta. Ta thực xui xẻo xuyên không, không hiểu sao đến đây lại gặp được một tên ngụy quân tử xuân tâm nhộn nhạo như vậy, còn bị ăn triệt để nữa chứ.

“Thật đáng trách.” Ta nói thầm trong bụng “...Chàng có muốn đi thử xem thế nào không?” Hắn bắt chước ta trợn trắng mắt “Vô nghĩa!”...Đã nói hắn cái tốt thì không học được, còn cái xấu thì học rất nhanh mà.

Nhưng ta thật không có cách nào với hắn a, làm sao bây giờ? Không những hắn là lão công của ta, mà ta còn muốn hắn vui vẻ nữa!

“Đừng lại gần nữa a, làm chàng ngã không phải chuyện đùa đâu!” Ta cảnh cáo. Ta tháo đai lưng của hắn “Đừng nhúc nhích, ta giúp chàng đi thử”. Mất rất nhiều công sức ta mới xốc lên được áo choàng của hắn, cũng gỡ váy của ta lên (ở dưới có mặc quần dài), đem cái chân gậy của hắn cùng với đùi của ta quấn lại với nhau. Thân hình hai người có độ cao chênh lệch quá nhiều thật đáng ghét a, ta phải hết sức...quấn lấy hắn, còn hắn cùng lắm thì chỉ níu vạt áo thấp nhất của ta mà thôi, nhưng như vậy an tâm hơn nhiều.

Cánh tay của hắn vừa vặn có thể choàng qua vai của ta, run rẩy đứng lên. Thế là thành một giai thoại hai người ba chân đầu tiên của triều Đại Minh.

Ta bước ra trước cái chân cùng hắn buộc vào một chỗ, ổn định trọng tâm. “Chuẩn bị, cùng nhau đi nha. Đếm đến ba thì cùng nhau cất bước. Một, hai, ba...” Hắn bước ra từng bước.

“Đây là một bước nhỏ của ta...” Ta nghiêm túc nói với hắn “...cũng là một bước vĩ đại của Vương Tiên Tâm”. Nhưng bởi vì hắn không biết Armstrong, nên hắn rơi lệ đầy mặt cho ta xem. (“One small step for man, one giant leap for mankind” – bước chân nhỏ của con người nhưng là bước tiến vĩ đại của nhân loại. Neil Armstrong)

Nghiêng ngã, lão đảo, tiêu sái đi được mười bước, hắn đã khóc không thành tiếng. Nhưng ta không cười hắn. Người khỏe mạnh làm sao hiểu được loại cảm giác này...Nhưng ta rất hiểu. Ta tin rằng trước mặt người ngoài, cho dù có đánh gãy xương cốt toàn thân của hắn, hắn cũng sẽ chỉ thản nhiên cười. Nhưng hắn nguyện ý khóc trước mặt ta.

Đến khi ta đỡ hắn trở về xe lăn, cởi bỏ đai lưng ra xong, ta đã mệt đến nỗi không còn sức lực để mà giấy dựa, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi lên đùi của hắn, để mặc hắn ôm lấy.

Hắn lặng lẽ khóc một hồi, rồi cuộc mới bình tĩnh trở lại. Dán mặt lên mặt của ta, hắn nói “Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta đã biết nàng không phải là Man nhi kia rồi.” “Chàng cũng chỉ mới gặp qua Man nhi một lần thôi mà”. Ta nghi hoặc.

“Nàng ta sẽ không cười được giống như nàng vậy” Hắn nhẹ nhàng cọ lên mặt ta “Khi nàng cười, toàn bộ căn phòng đều sáng bừng lên.”

“Khi đó ta đã biết, nàng không phải là nàng ta” “...Tự dưng sao ta lại biến thành Philips (bóng đèn ^^)?” Ta buồn bực.

“Philips là cái gì?” Hắn hiểu học không biết mệt mỗi hồi.

Đợi ta giải thích xong Philips, lại đến bóng đèn điện Edison, rồi đến Armstrong, hắn mới nở nụ cười “Toàn nói bậy”. Hắn nhẹ nhàng ôm ta, “Nói với ta thì không sao, nhưng tuyệt đối không được nói với người khác!”. “Ta chỉ nói với chàng thôi nha”. Ta nhú nhú mày, tuy ta lưỡi dài nhưng cũng không muốn tự đi tìm chết. “Ta chỉ tin tưởng chàng thôi!”. Hắn không nói gì, chỉ ôm ta chặt hơn, đầu tựa sát vào ta. Trầm mặc một lát, hắn nhẹ nhàng cất tiếng ca “Áo nào, âm ước, kinh ngã lai đích hựu bất thị lâu đầu quá nhận, thế hạ hàn cung, diêm tiền ngọc mã, giá thượng kim kê. Thị ngọt na song nhi ngoại ngô đồng thượng vũ tiêu tiêu, nhất thanh thanh sái chi diệp, nhất điểm điểm tích hàn sao. Hội bả sấu nhân định hước” Ta nghĩ người há hốc miệng.

Vương gia giàu có như vậy, từ khi đến đây ta đương nhiên cũng đã được nghe diễn qua, hơn nữa còn là thường xuyên nghe. Mưa dầm thấm đất, tại thời đại thiếu phương tiện giải trí này, nghe diễn vẫn là một thú tiêu khiển không tồi. Đây là một thể loại ca kịch rất thịnh hành ở triều Đại Minh này, lời ca rất có ý nghĩa.

Khúc trích đoạn "Ngô Đồng vũ" này ta đã nghe qua, cảm thấy rất ôn nhu, uyển chuyển, hàm xúc, tình ý triền miên. Nhưng được Tiên Tâm xướng lên thật là rung động tận tâm can, như tiếng chiêng vang lên, tiếng cát đá va chạm, thật khó có thể kiềm nén được.

...Đây không phải là lão Thiên gia thường cơm cho ăn thôi không, mà là thưởng ột bộ Mãn Hán toàn tập a!

"Chàng đã học qua?" Ta xoay mặt lại nhìn hắn, kinh hãi không hiểu nổi.

"Đã nghe qua một lần" Hắn thần thái tĩnh lặng nói "Bởi vì tên điệu này là Man nhi, nên ta nhớ rất kĩ"....Nghe qua một lần!? "Ta chưa từng nghe qua chàng luyện giọng a?" "Luyện giọng là gì?" Hắn rất có tinh thần học hỏi.

Ta giải thích cho hắn nghe, vẻ mặt hắn khó hiểu "Tại sao phải luyện giọng, há mồm ra hát là được rồi"....Người bảo những ca sĩ từ cổ chí kim, từ nội địa đến nước ngoài, nhất là những ngôi sao ca nhạc Đài Loan phải làm sao bây giờ? Tất cả phải mua đậu hũ về đập đầu vào cho chết sao? Vậy chắc đậu hũ sẽ bị khan hiếm trong vòng hai trăm năm tới chắc!

"Tiên Tâm, chàng là thiên tài!" Ta kích động bật thốt lên, "Giọng hát rất êm tai! Chàng quá lợi hại nha...". Ánh mắt hắn tỏa ra tia nhìn càng ôn hòa hơn, tràn đầy ý cười "Nếu nàng thích ta sẽ xướng cho nàng nghe, chỉ xướng cho nàng nghe mà thôi". Tim của ta đột nhiên như bị hung hăng đụng phải vật gì đó. Ta nghĩ ta xong rồi. Rốt cuộc ta không có cách nào chỉ xem hắn như ông chủ của ta không thôi.

Ta thiết kế một thanh quả trứng cho Tiên Tâm.

Niên đại này đương nhiên cũng có quả trứng, nhưng làm sao bằng được thanh ta thiết kế. Không những bởi vì ta đã vận dụng kỹ thuật hiện đại của thế kỷ thứ hai mươi mốt, mà còn là bởi vì chính bản thân ta đã sử dụng nó trong rất nhiều năm.

Ta tìm một thợ mộc đến thảo luận cẩn thận, lấy chi tiết số đo của Tiên Tâm. Thật ra quả trứng chế tạo riêng cho từng người là tốt nhất, bởi vì mỗi người có chiều cao, hình dáng khác nhau, nếu quả trứng không thích hợp sẽ khiến tư thế đi lại không được tự nhiên, nhưng đó cũng không quan trọng. Mà quan trọng nhất là sẽ khiến một chân chịu quá nhiều trọng lực.

Thử tham khảo qua rất nhiều loại tài liệu, lại thử làm rất nhiều thanh, rốt cuộc mới thành một thanh quả trứng phù hợp, vừa có thể chịu lực, co giãn vừa phải, kẹp ở nách, có tay cầm đặc biệt, luyện tập nhiều có thể đi lại thoải mái, tư thái cũng không tệ lắm.

Ta vốn nghĩ qua muốn làm hai thanh quả trứng hai bên, như vậy trọng lực có vẻ nhẹ nhàng hơn. Nhưng ở niên đại này, văn nhân rất chú trọng đến khí độ. Ta đã thảo luận qua vài lần với Tiên Tâm, hắn cho rằng một thanh đã đủ rồi, hai thanh thì quá khó xem. Vả lại, dùng một thanh sẽ có cơ hội luyện tập lực cánh tay nhiều hơn.

Thật ra ta còn muốn làm một cái chân giả. Tuy nhiên ta sợ khó mà tìm được thợ có thể làm bộ phận đầu gối giả. Nhưng ta quả là đã xem nhẹ thợ ở triều Đại Minh này, thì ra thợ thủ công ở triều Đại Minh này lại phát triển như thế. Bọn họ thế mà cũng đã làm được loại chân giả tay giả, tuy cử động không được tự nhiên, nhưng nếu mặc quần dài, mang vớ vào thì cũng có thể đứng lên ngồi xuống như thường, tuy phải dùng tay để điều khiển, nhưng có thể gấp lại. Hơn nữa lại còn có thể tháo rời, thậm chí còn có thể chống đỡ một chút thể trọng.

Ta lại cùng thợ mộc nghiên cứu thay đổi, còn thỉnh đại phu đến cùng thảo luận. Đại phu cảm thấy rất hứng thú, nhất là thấy ta thiết kế xe lăn có thắng và quả trứng (thật ra là ta chỉ bắt chước), nên cũng đưa ra không ít ý kiến. Sau đó, ngay cả Vương lão đại, Vương lão nhị cũng đều đến thăm, hỏi ta có thể bán bản vẽ này cho bọn họ hay không.

Toàn người trong nhà cả mà, bán cái gì chứ, thế là ta rất rộng rãi đưa luôn cho bọn họ. Gian thương đúng thật là gian thương, ngay cả một thứ dụng cụ nhỏ nhỏ như vậy mà cũng kinh doanh được. Bọn họ mở

xưởng chế tạo, tiếp thị bán cho giới nhà giàu và quân đội, thu lợi không nhỏ, còn cho ta và Tiên Tâm một phần tiền lãi để dành làm của riêng.

Có lúc ta ngủ trưa chợt tỉnh lại, Tiên Tâm không ở bên cạnh. Sau khi rửa mặt chải đầu xong ta đến thư phòng tìm hắc, nghe được hắc đang nói chuyện với Đại ca.

Đại ca cảm thán “Lão Tam, đệ muội thật sự là khéo tay, tinh tế, nhưng tất cả đều chỉ đặt trên người của người cả. Lúc đầu đi để thân, ta còn không thích nàng, thật là sai lầm. Sớm biết nàng đối xử tốt với người như vậy thì đã không nên chậm trễ kéo dài cả năm. “Khi đó nàng chỉ mười ba tuổi, chỉ là một tiểu hài tử thôi”. Tiên Tâm cười khê “Ta...ta thích Lâm Lang hiện tại” “Người cái tên tiểu tử này! Hề nói về lão bà là ánh mắt phát sáng hà!” Đại ca cười mắng, thanh âm nhỏ lại, “Chân người cũng đã gần lành rồi, nhưng đại phu đã dặn dò phải tiết chế, nếu không. . .” Ta nhanh bước tránh đi, phải là thiên tài mới dám ở lại mà nghe bọn họ nói chuyện quái quỷ gì đó.

Tiên Tâm thật là một tiểu hài tử kiên nhẫn có nghị lực. Hắc nằm liệt gần hai năm, cái chân lành cũng đã gần như vô lực. Nhưng từ khi có thanh quả tửu, hắc rất chuyên cần luyện tập. Sợ hắc té ngã, ta đều để một tay của hắc quàng lên vai ta, một tay chống quả tửu mà luyện tập đi lại, rủi lỡ bị trượt chân thì còn có thể níu lấy ta.

Không bao lâu đã có thể đi lại rất khá, khoe mắt hắc tràn lệ vui mừng, ôm ta khóc thật lâu.

Đợi đến mùa hè, hắc đã có thể chống quả tửu đi được khoảng một nghìn bước, di chuyển trong phòng không cần người đỡ, người nâng, hắc choàng tay ôm vai ta chỉ là thói quen mà thôi.

Ngoại trừ lúc phải đi xa, nếu không hắc sẽ không chịu ngồi xe lăn.

Một ngày của bọn ta trôi qua thực quy tắc, người khác thoát nhìn vào hắc là cảm thấy thực nhàm chán.

Mỗi ngày sáng sớm dậy hắc đều đọc sách trong chốc lát, chờ ăn xong điểm tâm sẽ cùng ta ra ngoài tản bộ. Bình thường đi được khoảng một nghìn bước, sẽ ngoan ngoãn ngồi xe lăn, để ta đẩy hắc vào trong vườn du ngoạn (trên thực tế là hắc theo giúp ta), sau đó trở về đọc sách, ăn cơm trưa xong, ngủ trưa một chút, rồi lại đến thư phòng đọc sách đến tối. Ăn xong bữa tối lại đọc sách, sau đó rửa mặt đi ngủ.

Toàn bộ quá trình bầu bạn này, hắc ở đâu thì ta ở đó.

Có khi hắc đọc sách được một nửa, đột nhiên quay đầu hỏi ta “...Buồn hả?” Ta đang xem sử thi đến trợn mắt há hốc mồm, Chu Hi lại bị mắng thành một tên vua hủ bại vô cùng hèn mọn, ta còn đang hồ đồ, nghe hắc hỏi, ta chỉ ngẩng đầu mờ mịt nói “Hả?” “Cả ngày cũng chỉ có thể cùng ta...” Về mặt hắc cô đơn “Ta chỉ ra sức đọc sách, không để ý đến nàng” “Chàng thấy bộ dáng ta như vậy giống như đang buồn sao?” Ta khó hiểu “Bộ tự ta không tìm được việc gì làm hay sao? Chàng đọc sách ta xem thư, nếu không thì ta đến bên cửa sổ hít thở không khí mới mẻ, hoặc là nhảy éch ba vòng. Có rất nhiều việc để làm, tại sao phải buồn?” Ta không buồn nhưng hắc lại buồn. “Sao nàng không biết nói là, chỉ cần được ở bên phu quân đã thấy mỹ mãn rồi?” Hắc thế mà lấy sách gõ đầu ta, ta đã biết là không nên ngồi gần hắc quá mà!

Ta bỏ chạy trốn chết “Chàng đọc sách đến hỏng đầu rồi hả? Tự nhiên đang yên đang lành tại sao lại gõ đầu ta?” “Chạy cái gì mà chạy? Lại đây mài mực đi!” Hắc hét lớn.

Ta bắt đầu tiêu sái bước qua mài mực, “Đây nhất định là do thời kỳ trưởng thành nội tiết tố quá dư thừa mới dẫn đến cảm xúc không ổn định. Nhưng chàng đã mười chín tuổi rồi, thời kỳ trưởng thành này có phải là hơi bị dài quá hay không. . . ?” “Lại nói bậy bạ gì đó.” Hắc cũng bắt đầu “Mài mạnh lên! Cơm trưa ăn tới ba chén lận...mà lại yếu sức như vậy.” Ta than thở “Nội tiết tố a nội tiết tố, vì sao nội tiết tố của chàng. . .” Hắc thế mà lại dùng sách gõ ta nữa, phản rồi!

“Đừng cho là ta không biết nội tiết tố là cái gì, nàng mau giải thích cho ta!” Hắc quát.

Chú có thể nhìn nổi nhưng thím thì không cần nhìn nha! (thúc khả nhẫn, thắm thắm khả bất dã nhẫn! – một câu thành ngữ) Ta nhào lại so trảo với hắc, tiểu quỷ này sợ ngứa, vậy mà còn dám khiêu khích ta!

“Đừng!” Hắc quát to một tiếng, đáng tiếc động tác chống đỡ quả tửu không đủ nhanh nhẹn, bị vấp. Ta đã bỏ nhào vào trong lòng hắc thọc lét, hắc vừa cười vừa quay lại thọc lét ta, hai người cười như quỷ

rống...Đến khi soái đại ca thất kinh vọt vào, bọn ta đang áo quần không chỉnh tề lẫn trên mặt đất gãi ngứa lẫn nhau.

Bầu không khí lập tức trở nên im ắng, tuy là mùa hè nóng bức, ta lại cảm thấy như có gió thu thổi mát lành tận răng.

Ta nhanh nhẹn nâng Tiên Tâm dậy, ba người xấu hổ cười ngây ngô. Mãi đến khi ngoài cửa vang lên một tiếng, soái đại ca mới biến sắc, trốn sau lưng Tiên Tâm, co vùi rụt cổ.

Vương Hi Phượng đại tẩu, trong tay cầm hai thanh thái đao, trên gương mặt xinh đẹp dọc ngang chằng chịt những lệ là lệ. Mỹ nhân quả đúng là mỹ nhân, khóc mà cũng xinh đẹp như vậy...Cho dù mỹ nhân vũ lộng song đao với khí thế như muốn tỷ thí với gà tây, vẫn tạo thành hiệu quả trầm ngư lạc nhạn như cũ...Chân dài hay không chân dài, cánh dài hay không cánh dài, tất cả đều muốn bỏ chạy sạch sẽ.

Ta cũng rất muốn chạy, nhưng Tiên Tâm chỉ còn một chân sao mà chạy nổi, mà nam nhân xương cốt nặng, tuy hấn thoát nhìn trông gầy yếu, ta cũng đã từng thử qua, ngoại trừ ôm được đến thắt lưng của hấn, chứ nâng hấn lên cách mặt đất chưa tới hai centimet.

Tiên Tâm lại vô cùng trấn tĩnh, lộ ra nụ cười thánh mẫu thuần khiết từ bi của mình “Đại tẩu, sao vậy? Đại ca lại chọc người giận à?” Trước kia ta cảm thấy mình bị nụ cười thánh mẫu của hấn làm ê muội thật đáng là xấu hổ, giờ thấy người khác trúng chiêu, tâm tình liền tốt lên rất nhiều. Vương Hi Phượng quăng song đao, quệt mắt gạt lệ “Tam thúc, người phải làm chủ cho ta a! Đại ca người khi dễ ta không có trường bối làm chủ cho, nên trái nâng phải đỡ lần lượt rước vào...Ta còn có chỗ đứng trong nhà này nữa hay sao?” Nói xong khóc âm ỉ.

“Gặp dịp thì chơi, gặp dịp thì chơi thôi mà!” Soái đại ca thật là không có chút phong độ nào, tránh sau lưng Tiên Tâm “Không phải ta muốn cười! Đều do người khác nói bừa cả ra!” “Chàng cho là ta mù hay là ta ngu ngốc hả...” Vương Hi Phượng nhào lại gần.

“Đại tẩu...” Tiên Tâm được ta đỡ dậy, xoay người lại “Ai dám lấn lướt người chứ? Người là chủ mẫu ở Vương gia này, đại ca kính trọng người như thế nào, hấn trong lòng người cũng biết rõ. Nếu quả thật có chuyện này thì thật đáng giận, nhưng không phải ai cũng biết Đại tẩu có lòng bao dung, vị tha hay sao? Nếu không bao dung, vị tha thì đại ca làm sao có tam thê tứ thiếp như hiện nay được, hơn nữa Đại tẩu lại còn đối xử với các nàng ấy tốt như vậy? Nếu đã vậy, đại ca nên tự mình đến quỳ trước từ đường mà nhận lỗi đi thôi. Nhưng nếu người ngoài thấy Đại ca và Đại tẩu sống không hòa thuận, ân ái, họ lại đồn đãi bậy bạ thêm, như vậy há chẳng phải tự làm hại bản thân mình để kẻ thù cười chê hay sao...” Ta nghe mà trợn mắt há mồm, tâm phục khẩu phục. Lúc trước ta chỉ cảm thấy hấn là một ngụy quân tử sói đội lốt thỏ tâm hồn đen tối mà hay giả vờ trong sáng (thuộc tính thật phức tạp. . .), không ngờ hấn xử lý vấn đề gia sự rối rắm của người khác một cách có đạo lý rõ ràng như vậy, ngôn ngữ biểu tình phối hợp cực kỳ đúng mực.

Hèn chi Đại ca của hấn phải trốn sau lưng hấn a...Cuối cùng, soái đại ca kinh hồn thất đảm hướng Vương Hi Phượng nhận sai, mồm miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, còn ráng chịu đựng bị hình phạt nhéo tai. Vương Hi Phượng còn chưa hả giận, trừng mắt nhìn Tiên Tâm “Nói không lại Tam thúc!”. Nàng quay đầu lại trừng mắt nhìn ta “Tam muội muội, lúc trước tẩu tử của người là ta vì mềm lòng, để cho hấn rước vào cửa người đầu tiên, nên mới hậu hoạn vô cùng như ngày hôm nay. Người trăm ngàn lần cũng không được ngốc như vậy! Tam thúc đã nói được thì phải làm được a! Nếu hấn muốn nạp thê thiếp, người cứ đến nói với ta! Ta nhất định sẽ đánh gãy luôn cái chân còn lại của hấn!” Nổi giận đùng đùng nhéo cánh tay của soái đại ca, rồi bỏ về như một cơn gió lốc.

5. Chương 05

Tiên Tâm đập cuốn sách xuống bàn, vờ vịt nói “Aizz, Đại tẩu cũng đã nói như vậy, ta thật không có phúc khí mà nạp thê thiếp a...” Ta biết hấn đang nói giỡn, nhưng lần đầu tiên trong đời ta mất lý trí mà nổi giận

như thế. Giọng nói vô cùng bén nhọn cãi lại “Muốn nạp thì nạp, ai thèm quan tâm, mà cũng có ai cản nổi chàng?” Xoay đầu đi chỗ khác nhưng Tiên Tâm cũng không có cãi lại. Bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng trọng, sừng sùng.

Một hồi lâu sau, Tiên Tâm chống quải trượng bước qua ta, hung tợn trừng mắt liếc ta một cái, phất tay áo hừ một tiếng thật to rồi bỏ đi.

Ta cảm thấy trong lòng đầy ủy khuất, lại cảm thấy lửa giận càng tăng, vừa hối hận, vừa cắn răng. Niên đại này chế độ tam thê tứ thiếp vẫn còn tồn tại trong xã hội, lúc mới gả vào đây ta đã biết là như vậy rồi. Lúc đó ta xem Tam công tử là ông chủ, nếu ông chủ thích tuyển thêm mấy nhân viên nữa thì cứ thêm, ta càng rảnh rồi ăn no ngủ kỹ cho đến già, sao lại không chứ.

Nhưng giờ ta không thể chỉ xem hấn là ông chủ không thôi. Chỉ cần nghĩ đến việc hấn sẽ cưới vài cô vợ bé, ta giận đến nổi không biết xả vào đâu, cơ hồ muốn nhặt lên hai thanh thái đao kia.

Nhưng ta có lập trường gì a?

Chắc là bị nói trúng tâm sự rồi chứ gì? Nếu không tại sao lại hừ ta? Ta càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở. Tổ chất tâm lý kiên cường mạnh mẽ của ta đủ để ngạo nghễ vượt qua sự uy hiếp do bệnh tật, thế mà lại chẳng đủ giúp ta vượt qua ải này, thật là không thể hiểu nổi.

Ta ngồi đến lúc trời tối, Bạch Quyên đến thỉnh ta về phòng mấy lần, ta cũng không để ý đến nàng ấy. Ngay cả khi nàng ấy nói rằng Tiên Tâm không chịu ăn cơm, ta cũng không xoay đầu lại.

Nhưng khi ta bảo nàng đem chén bông đến đây, nàng nói là Tam công tử không cho.

Xem đi, mới bây giờ mà đã bắt đầu khi dễ ta.

Ta đang tức giận, Bạch Quyên lại mở hộp thức ăn ra, bắt đầu gấp thức ăn ra cho ta. “Tam công tử nói, ăn no xong rồi hãy mau về phòng. Dù trời nóng nực nhưng ban đêm vẫn lạnh.” Cầm giận nâng đĩa lên, nước mắt lại đột nhiên từng giọt từng giọt rơi xuống. Bảo ta ăn một mình, ta thật nuốt không trôi.

“...Tam gia ăn gì chưa?” Ta khóc thút thít hỏi.

“Chưa, từ khi trở về phòng chỉ nằm đó, hỏi gì cũng không thèm trả lời cả.” Ta cắt ngang lời nàng “Thu dọn hộp thức ăn này lại đi, ta về cùng ăn với Tam gia” “Để ta bảo người dưới bếp...” Trên mặt nàng đầy vẻ vui mừng.

“Không cần đâu!” Ta uể oải nói “Bọn ta ăn nhiều đó đủ rồi!”. Vốn người nổi giận gây chuyện là ta, giờ đi thu thập tàn cuộc cũng là lẽ tất nhiên.

Tâm thần trĩu nặng trở về phòng, ta bảo mọi người đi nghỉ ngơi trước. Tuy đã hạ quyết tâm xin lỗi, nhưng ta vẫn sợ mất mặt.

Hấn nằm quay mặt vào tường, động cũng không động dậy một chút nào, mền cũng chẳng thèm đắp.

Hạ thấp bả vai, ta thâm thở dài. Bước lại đắp mền cho hấn, hấn lại tọc mền rơi ra. Thì ra là chưa ngủ. Ta đẩy đẩy hấn, hấn cũng không hề để ý đến ta.

“Tiên Tâm” Ta đầu hàng “Là ta không đúng, chàng đừng giận nữa” Hấn vẫn không nói chuyện, ta cảm thấy có chút kỳ kỳ. Xoay vai hấn lại xem, thấy gương mặt hấn đầy nước mắt “...Sao vậy...” “Không biết” Thanh âm của hấn rất lạnh lùng cứng rắn “Nghe nàng gọi tên ta nên như vậy đó” “Thực xin lỗi, là ta đã sai rồi.” Ta nhẹ giọng tỏ vẻ hối hận.

“Nàng thật sự biết sai ở đâu sao?” Giọng điệu của hấn nghe có vẻ rất kiềm nén.

“Ta không nên nổi giận với chàng.” Ta tự nhận sai lầm.

“Nàng vẫn không hiểu nàng sai ở đâu!” Hấn giận dữ ngắt phất đầu lên “Đương nhiên là nàng có thể nổi giận lên với ta, cho dù nàng có muốn lấy đao chém ta cũng được! Nhưng làm sao nàng có thể nói là nàng không quan tâm...Cứ như vậy không chút quan tâm nào mà đẩy ta cho người khác! Ta đã nghĩ nàng cũng giống như ta...Ai cũng không cho phép, ai cũng không thể được...Trong lòng chỉ có duy nhất đối phương, đã không cho phép người khác chạm vào thì như thế nào có thể chia sẻ với người khác! Nàng làm sao bỏ

được...làm sao có thể bỏ được...Còn nữa...Nếu ta muốn nạp thê thiếp, đâu có đợi đến ngày hôm nay. Đợi đến khi nàng khắc sâu vào lòng của ta, mới...Làm sao nàng có thể...Lâm Lang, làm sao nàng có thể...” Hấn vừa khóc vừa nói, ta nghe mà ngẩn cả người.

Oa một tiếng, ta cũng bật khóc lên. Nhào vào trong lòng của hấn, hai người liều mạng khóc đến mức run rẩy cả người. ”Thực xin lỗi...Thật ra ta rất luyến tiếc, ta cũng không muốn a! Nhưng người khác, người khác...” ”Ta thêm vào quan tâm người khác đi chết a!” Hấn cắn một ngụm trên vai ta, ”Cắn chết nàng...tại sao lại như vậy...” Khóc một hồi, tuy đau đầu nghẹt mũi nhưng bọn ta đã làm lành lại với nhau. Vừa hòa nhau liền cảm giác đói bụng, thế là hộp thức ăn kia cứ ta dứt người một miếng, người dứt ta lại một miếng. Tuy cơm canh nguội lạnh, nhưng đây là bữa cơm ngon nhất trong đời ta.

Chỉ là bọn ta làm lành quá tốt nên không khỏi lau súng phát hỏa Từ lúc gả cho hấn, ta đã giác ngộ: chuyện gì đến sẽ đến, nếu ta gả ột nam nhân khỏe mạnh thì ta phải chịu ”cắn răng, nhắm mắt, nhịn một chút rồi sẽ qua”. Nhưng khi ta gả vào đây, tính mạng Tiên Tâm đang như chỉ manh treo chuông, sau đó tuy đại nạn không chết nhưng vẫn phải trải qua giai đoạn dưỡng thương khá dài.

Ta thừa nhận, bị hấn trêu chọc như vậy, đôi khi ta cũng phải tự dội nước lạnh để bình tĩnh lại, bởi vì chân của hấn vẫn còn chảy máu.

Khi hấn càng ngày càng khỏe đến mức khiến ta bắt đầu lo lắng về một vấn đề nghiêm trọng, đó là ”tư thế”.

Tuy ta chưa xem qua phim cấp ba, nhưng tivi, màn ảnh cũng đã chiếu lướt qua, ngoại trừ ”phóng to phần mô tả trích đoạn”, chắc cũng chẳng có gì khác nhau. Tuy chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy qua. Cả hai người bọn ta đều không có kinh nghiệm, đương nhiên thân là một nữ thanh niên có kiến thức rộng rãi của thế kỷ hai mươi một như ta phải chịu trọng trách to lớn này rồi.

Lặng lẽ nghiên cứu một thời gian lâu, ta nghĩ, đành phải thỉnh hấn ”đừng quá xem trọng phần phụ cường”. Nhưng ta thật thẹn thùng (người ta hai kiếp làm người cũng chưa có chút kinh nghiệm nào!), thật sự không tìm thấy cơ hội thí nghiệm.

Bọn ta ban đầu cãi nhau âm ỉ, sau khi làm lành đương nhiên là phải thân mật hơn, nóng bỏng hơn một chút...Khi ta toàn thân nhiệt tình như lửa thì cái tên ngụy quân tử hay giả vờ trong sáng kia mặt mày mớ màng mông lung ra sức cọ cọ trên người của ta...Ta chỉ có thể cắn răng (nhưng không thể nhắm mắt), xoay người cưỡi lên bụng của hấn, dùng khí thế lừng lẫy của một ”tráng sĩ đoạn cổ tay”...Bắt đầu cởi quần áo.

Đợi đến lúc ta cởi xong cái áo đơn, chỉ còn lại cái yếm và chiếc quần dài mỏng manh thì...Tiên Tâm hết thở!

”...Chàng nhớ phải thở a!” Ta nhỏ giọng nhắc nhở hấn, nhắm mắt tháo ra cái yếm còn lại cuối cùng. (Đây là bịt tay trộm chuông...ta biết, không cần phải nhắc ta!) Ta thật sự không có can đảm lột trần hấn, nên chỉ vạch khuy áo hấn ra rồi sau đó cởi quần dài của hấn.

Tên ngụy quân tử hay giả trong sáng này, lúc ta chủ động thì bản tính kiêu căng của hấn sẽ trỗi dậy, còn bản tính hắc ám của hấn lại biến mất. Hấn mặt mày đỏ bừng, chỉ còn hai cánh tay còn kẹt trong tay áo, vạt áo thì hoàn toàn mở rộng, hơi thở khó khăn hỏi ”Nàng làm gì...” Ta liếc sơ hấn một cái, đây đại khái gọi là ”khẩu Phật tâm xà” ấy mà.

Còn hỏi cái gì mà hỏi? Ta dễ dãi chủ động như vậy sao? Mang tâm tình ”Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn” (”gió dịu hiu sông Dịch lạnh lẽo”, câu sau là ”tráng sĩ ra đi không trở về”, là một câu hát của Kinh Kha hát từ biệt thái tử Đan để đi ám sát Tần Thủy Hoàng) ta lại bò lên ngồi trên bụng của hấn. Hấn phát ra tiếng rên rĩ rất nhẹ, tiếp theo bắt đầu sờ loạn trên người ta.

Sau đó ta cảm nhận được một sự thật hết sức quan trọng. Thí nghiệm này không mang đến sự thay đổi như mong muốn, chủ yếu là vì nghiệp vụ của người ”ở bên trên” không được thuần thực.

Ta thật sự không biết làm thế nào để ”được thông qua”. Hèn chi ta cứ xoay tới xoay lui mà vẫn kém cỏi như vậy. Ta biết đại khái về mặt lý thuyết (ta cũng có học về giáo dục về giới tính, được chưa?), nhưng phần thực hành coi bộ khó khăn một cách nghiêm trọng a.

Rõ ràng ta khá vững về mặt lý thuyết, nhưng sao thực hành lại gặp vấn đề như vậy. Kết quả là ta ở trên người hấn cọ xát tới lui, tiếng rên rĩ của hấn càng lúc càng lớn, thân thể càng ngày càng nóng, lực đạo tay của hấn trên người ta càng lúc càng mạnh.

“Chàng đừng lộn xộn” Tà hỏn hỏn nỏi.

“...Rốt cuộc nàng có biết hay không...” Hỏn vừa thở dốc vừa nỏi “Có biết làm thế nào hay không...” “Làm sao ta biết được?” Ta thẹn quá hóa giận đứng dậy, “Còn không phải là vì sợ chạm phải cái chân đau của chàng hay sao? Bộ ta dễ dãi lắm hả? Cho tới bây giờ ta chưa từng làm qua...” “Ta biết!” Hỏn xoay người ép ta xuống bên dưới, kéo cái yếm ra. Ta như bị một con bạo long công kích, thiếu chút nữa bị ăn luôn cả đầu lưỡi. Nhưng đó cũng không phải là điều đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất là kỹ thuật của hỏn vô cùng trôi chảy, hoàn thành toàn bộ quá trình.

Ta như mưa lớn mà vẫn không lọt cửa, nhưng hỏn chỉ một lần đã vô cùng thuần thực... “một cây vào động”.
...Rất đau.

“Nhịn một chút, nghe nỏi lần đầu tiên đều đau...Nhịn một chút...” Hỏn vừa hỏn loạn trên mặt ta vừa dùng thanh âm dễ nghe đến cực độ nhẹ nhàng gọi “Lâm Lang, Lâm Lang, nhắn nại một chút...” Ta nghĩ giác quan mẫn cảm nhất của ta là thính giác. Hỏn gọi ta bằng cái giọng dịu dàng như vậy khiến ta như hóa thành một dòng nước, hơn cả một dòng nước...phải nỏi là một hồ nước.

Ta hồ đồ đắm chìm trong tiếng gọi của hỏn, chợt vui chợt buồn, đau đớn và khoái cảm cùng xuất hiện một lúc, cảm thấy bản thân mình như vướng phải chứng bệnh tâm thần hết sức nguy hiểm. Ai nỏi đây là “lên đỉnh”? Tiểu thuyết đều chỉ để gạt người, rõ ràng là rơi tự do, giống y như nhảy dù rơi từ trên trời cao rơi xuống...Mãi cho đến khi ta nghe xong mấy trăm câu “Nhịn một chút” và “Lâm Lang”, mới thật sự “không cần nhịn” nữa.

Ta nghĩ ta nhất định là đã mất hỏn, vậy mà chẳng cảm giác được Tiên Tâm ở trên người ta ra sức luật động mạnh mẽ, toàn thân ta chỉ biết xụi lơ, mồ hôi ra như mưa.

Một hồi lâu sau, hỏn mới chậm rãi hỏn lên mặt và môi của ta, sau đó đổ người sang bên cạnh, mặt thì chôn vào hỏm vai của ta, vẽ mặt mỹ mẫn, điệu bộ như tâm nguyện đã được đền bù, mệt mỏi như vậy mà mặt mày vẫn còn tỏa sáng.

“...Chân của chàng?” Lúc này ta mới phát hiện ra giọng mình khản đặc như vậy, kinh hãi đến nhảy dựng.

“Không sao!” Hỏn loan loan khoe môi cười, thanh âm mờ mịt vì buồn ngủ “Lần sau nhỏ giọng một chút...chỉ sợ cả nhà đều nghe hết cả rồi...” “Cái gì?” Ta kinh hoảng “Ta đâu có lên tiếng” Hỏn cúi đầu cười rộ lên “Ừ, nàng không có lên tiếng” Hai tay choàng qua ôm ta vào lòng.

Hết cơn khiếp sợ, đợi lúc thần trí dần dần tỉnh táo, ta mới nghĩ đến một vấn đề quan trọng “Tiên Tâm, có phải chàng đã từng tìm người để thử qua rồi hay không?” Giọng ta căng thẳng.

“Không” Thanh âm của hỏn vô cùng buồn ngủ.

“Nói dối!” Ta đẩy hỏn, “Vậy tại sao chàng thuần thực như vậy...” Hỏn cười biếng nhác, thoát nhìn thật tà ác a! “Nàng đã nỏi về nguyên lý thức ăn, nhớ không?” Hỏn cắn cắn lỗ tai ta, dấn môi lên tai ta, dùng thanh âm vô cùng yêu mị nỏi “Nàng nấu nướng thức ăn trong đầu mấy trăm lần...Ta cũng đã nghĩ đến chuyện này mấy ngàn lần, tất cả chi tiết đều đã cân nhắc qua...tuyệt đối sẽ không đề lên chân...” Thấy hỏn sắp ngủ, ta đẩy hỏn “Bắt đầu từ khi nào? Ờ, chàng nỏi rõ rồi mới được ngủ nha!” Hỏn mơ mơ màng màng, còn mang theo giọng cười tà ác “Bắt đầu từ lúc nàng ôm ta lần đầu tiên, vỗ về xoa xoa lưng cho ta...” Hỏn thở đều đều, ngủ vô cùng ngon.

...Âm hiểm, âm hiểm, quá âm hiểm! Tà ác, tà ác, rất tà ác! Hắc ám, hắc ám, thật là hắc ám! Ta ôn nhu, thuần khiết, từ bi như vậy giúp người giải trừ thống khổ, thế mà người lại tâm hoài bất quỷ!!

Nụ cười thánh mẫu trong sáng, thuần khiết, ngây thơ, quả nhiên chỉ là vỏ bọc giả tạo bề ngoài mà thôi!

Nam nhân thật là đáng sợ, không thể không xếp vào đề tài cải tạo gien cần được thảo luận ngay lập tức! Chẳng những phải cải tạo gien sinh lý không thôi, mà cả gien tâm lý cũng phải cải tạo nốt a! Ta bị sự thật vô cùng đáng sợ này làm đầu óc choáng váng đến nỗi phải ngắt đi.

Đến nửa đêm hỏn lại đánh thức ta dậy, ta rên rỉ nỏi ta đã hết sức rồi. Hỏn cười nhẹ nỏi “Chỉ cần ta có sức là được rồi!” Vì thế ta chỉ có thể nằm xụi lơ mặc hỏn cạo xát chà đạp. Đại khái là vì đang ngủ mơ màng

màng nên cảm nhận sâu sắc hơn, chậm rãi hơn rất nhiều, ngược lại khoái cảm lại được phóng đại, ta chỉ cảm thấy như sóng ba đào mênh mông mãnh liệt ập lại đến nỗi không ngừng la khóc, hóa thành một uông xuân thủy.

Từ chất bán thể rắn mà hóa thành chất lỏng, đó là một quá trình thoái hóa vô cùng nghiêm trọng.

Đợi đến lúc “đại công cáo thành”, Tiên Tâm dùng thanh âm khiến người nghe phải nhũn ra, thăm thì “Đau đến khóc sao?” Ta chỉ còn sức để lắc đầu thật khẽ.

Hắn lại cười một trận làm người ta phát run, giọng nói càng mê người “Còn nhớ không? Ta đã nói rồi, đợi ta khỏe lại...sẽ đến lượt nàng khóc” Ta cứng đờ, dùng hết khí lực toàn thân giơ tay lên, muốn hung hăng tát cho hắn một cái, lại bị hắn nhẹ nhàng bắt lấy, vừa hôn vừa cắn “Sao? Còn muốn tiếp tục khóc sao?”. Ghi hận, ghi hận, phải ghi hận!

Sao ta lại đụng phải một tên thù dai đến thiên trường địa cửu như thế chứ?! Một sản phẩm có bao bì mẫu mã hoàn toàn khác hẳn với nội dung chất lượng bên trong, ta có thể trả hàng lại hay không...?

Ta lại ngủ tiếp...Muốn không làm, tốt nhất là cứ hôn mê.

Tuy mở mắt không ra, nhưng nghe thanh âm và cảm nhận độ ẩm trên người lúc này, chắc hẳn là mặt trời đã lên cao rồi.

Xương cốt toàn thân của ta như bị rã ra rồi ráp lại, vừa đau vừa ê ẩm, không thể sử dụng được nữa. Nếu chuyện “tạo người” vất vả như vậy, nhân loại làm sao sinh sôi đến mức dân cư bùng nổ như hiện nay? Ta thực buồn bực.

Cảm giác bên cạnh lờ mờ xuống, không cần mở mắt ra nhìn cũng biết đó là Tiên Tâm. Chắc hẳn đã rửa mặt rồi, nên mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái như vậy. Nhưng làm cách nào cũng không thể hết được mùi thuốc nhè nhẹ đã uống nhiều năm nay. Mùi thuốc này ngược lại khiến ta cảm thấy dễ ngủ, thân thiết làm sao! Đại khái là ta vẫn thích hương vị thuốc Đông y hơn.

Hắn nhẹ nhàng ôm trọn lấy thân hình ta, ghé vào bên tai của ta, nhẹ nhàng cất tiếng ca “Nhũ Yến Phi nhà đẹp, tiểu không người, đồng âm chuyển ngộ, trẻ lạnh tân dục. . . Thủ làm sinh tiêu bạch quạt tròn, phiến thủ nhất thời giống như ngọc, tiệm khốn ỷ, cô miên thanh nóng. Liêm ngoại ai tới thời thêu hộ, uống giáo nhân, mộng đoạn dao dài khúc, lại cũng là phong xao trúc. . .” Giọng ca của hắn thật sự là hay đến mức không lời nào có thể tả xiết. Cho dù là làn điệu nỉ non nhẹ nhàng như thế này, cũng lưu chuyển hết sức tự nhiên, không phải tốn công vận sức một chút nào, lại biểu đạt niềm vui tràn trề như vậy.

“Lâm Lang!” ca xong hắn nhẹ nhàng nói ” Đây là khúc Tân Lang xướng của Tô Thức” Xoay người đối diện nhìn hắn, lại cảm thấy tâm trạng có chút không thích hợp, gương mặt của ta tuy nghiêm nghị nhưng không ngừng trào lệ.

Ta thật sự đã thành thân. Ta thật sự đã kết hôn. Ta thật sự đã gả cho tên đại hài tử này, sau đêm động phòng hoa chúc hắn đã ca một khúc Tân Lang xướng cho ta.

Nguyên vọng chôn chặt tận đáy lòng, nghĩ cũng không dám nghĩ, thế mà hắn đã thực hiện được cho ta.

Ta thật sự, thật sự đã gả cho hắn.

“Lâm Lang!” Hắn lau đi nước mắt cho ta, “Chúng ta thật sự đã thành thân”. Đây đúng là lạc đà công trên lưng một cọng rơm, hại ta khóc như nước vỡ đê. Ta nhanh chóng ôm chặt lấy hắn oa oa khóc lớn, hắn cười khê “Nương tử...Lâm Lang...Ta đã chờ được nàng”. Hôm đó giống như tuần trăng mật sau khi cưới của bọn ta, sau khi rửa mặt xong bọn ta về giường nằm trò chuyện. Chắc là đã no rồi nên Tiên Tâm giữ quy cũ mà chỉ ôm ta và tâm sự rất nhiều.

Hắn thân nhiên nhắc lại với ta về ấn tượng ban đầu khi hắn gặp Man nhi lúc trước ”...Ta thường thầm nghĩ không biết nương tử tương lai của ta là người như thế nào, hai người có thể yêu nhau, hiểu nhau hay không...Lúc mới gặp Man nhi, ta hoàn toàn tuyệt vọng...Ta cầu Đại ca hủy bỏ mối hôn nhân này, ta thực không muốn đối mặt với một người luôn luôn hận ta. Nhưng chân của ta...Tóm lại, trong số những nhà môn đăng hộ đối, không ai muốn gả nữ nhi đi cả, chỉ có Lâm gia...” Tình hình nhà bọn họ không tốt lắm, nếu nhà bọn ta không giúp đỡ, nhất định sẽ không vượt qua nỗi khó khăn. Nhưng ca ca của ta không thích Lâm gia,

thường nói bọn họ làm giàu theo cách bất nhân. Nhà bọn ta tuy tiếng là thương gia, nhưng đối với đồng hương vẫn có tình có nghĩa. Nhưng nhà bọn họ lại rất quá đáng, đã chiếm điền sản nhà người khác, lại còn cấu kết với quan phủ...Nếu không phải đã hứa cưới tiểu thư nhà bọn họ, đại ca thật muốn buông tay mặc kệ...” “Kết thân gia với người như thế thật là hậu họa vô cùng a!” Ta thật sợ hãi, “Xong rồi, xong rồi...Sao ta lại gây tai họa cho nhà các người như vậy...” “Thật tội lỗi.” Hấn vuốt ve mặt của ta cười khê, “Ca ca ta muốn từ hôn, lại sợ mất mặt. Cố ý nói với bọn họ là bên nhà ta sẽ nạp sính lễ thật hậu hĩnh, nhưng từ nay về sau cô nương nhà họ phải đoạn tuyệt quan hệ với nhà phụ mẫu, vĩnh viễn cũng không được qua lại. Không ngờ Lâm lão gia lại chấp nhận . . . Khi đó tình trạng bệnh tình của ta rất kém, Nhị ca nghĩ thôi cứ lấy ngựa chết mà chữa cho ngựa sống, cô nương không tốt cũng không sao, chỉ cần cưới để xung hỉ mà thôi...không lẽ thêm một miếng ăn cũng nuôi không nổi? Cho nên khi mới cưới vào, nàng cũng không gặp ai cả, ngay cả lại mặt cũng không có, phải không? Không cần phải lo lắng, bên Lâm gia không có ai đến đâu.” Ta dừng mắt nhìn hấn. Nam nhân a, thật sự là một loại sinh vật kỳ quái. Chỉ có như thế mà sự vụng về của hấn đã bốc hơi hết, chỉ sau một đêm đã trưởng thành, trở thành một nam nhân như vậy.

Thấy ta không nói gì, nụ cười thánh mẫu tỏa hào quang vạn tượng của hấn lại nở rộ.

Khoảng cách hai người lại gần như vậy, uy lực nụ cười của hấn thật khiến người ta khó có thể tiêu hóa nổi, Aa...aa...aa...rõ ràng là đã ăn không còn một mảnh (bị ăn không còn một mảnh...), nhưng không hiểu sao tim ta vẫn đập nhanh như vậy a?

Hấp sà lại gần, áp môi cọ quẹt lên môi ta, giọng như xin lỗi ”Lâm Lang, hình dáng của ta không được tốt lắm” “Chỗ nào không được tốt lắm?” Ta hỏi một cách ngu ngốc. “Đẹp quá chỉ tổ hại nước hại dân thôi. Giờ mà ta đã như bị điện giật đến choáng váng rồi...” Hấn cười khê ”Đại ca, nhị ca của ta mới gọi là đẹp” Hấn nói một cách đầy hàm súc.

“Không hợp khẩu vị của ta” Ta nói rõ ràng. Ta vốn dĩ xem tivi cả đời, mỹ nam cũng đã nhìn đến mất cảm giác, thấy bọn họ linh hồn như bị khiếm khuyết cái gì đó...Có lẽ “linh hồn khiếm khuyết” là căn bệnh truyền nhiễm của thế kỷ, cũng may ta chưa gặp phải người như vậy, lại càng không muốn gặp phải.

Ánh mắt của hấn thật ôn nhu “Ta biết. Ánh mắt nàng nhìn bọn họ thật vô cảm, như là chỉ nhìn thấy gỗ đá mà thôi. Nhưng lúc nàng nhìn ta...” Hấn rũ mắt xuống “Có khi lại đột nhiên sáng hấn lên, rất rất đẹp. Mà ta chỉ là một người bình thường, thậm chí còn bị thiếu mất một chân...” “Ta cũng đâu phải mỹ nhân gì? Chẳng thán mà nói, giờ chàng có muốn đổi ý cũng đã muộn rồi. Kiếp trước ta bị bệnh không khác gì quỷ, còn bị sưng phù, sáng ngủ dậy không dám soi gương. Hình dáng của Man nhi này tốt hơn nhiều so với hình dáng kiếp trước của ta...nhưng cũng chỉ giống như những người ngoài đường khác, chàng cứ tùy tiện quơ quào cũng hốt được cả nắm, sau đó phải kiên trì nhẫn nại lắm mới phân biệt được ai là ai a!” Hấn vừa nghe vừa cười, gò má thoáng đỏ ửng. Ta thật không ngờ ngày thơ trong sáng mà cũng có thể lộ vẻ thuần thực như vậy, thật là quá lợi hại!

“Chàng thật rất tốt a, tốt hơn nhiều so với sự tưởng tượng của ta. Có lẽ ông Trời thấy ta cả đời khổ sở cô độc nên rū lòng thương mà đền bù cho ta.” Ta càng nhìn càng hài lòng “Thiếu chân thì đã sao? Đỡ hơn những người khác thiếu linh hồn a! Linh hồn chàng đầy đủ, kiên nghị...giống ta” Hấn nở nụ cười trong chốc lát, đem mặt cọ lên mặt ta. “Ta nghĩ ông Trời cũng rū lòng thương đối với ta, nên mới ban thưởng nàng cho ta.” Thỉnh thoảng dùng có húng chí mà dùng ngôn từ trong tiểu thuyết Quỳnh Dao như vậy được hay không? Khiến ta khóc không kèm được.

Nhưng ta cũng sớm dự đoán được là tên tiểu quỷ có lòng dạ đen tối này sẽ không dễ dàng bỏ qua đối với ta như vậy. Hoàn cảnh bọn ta hơi đặc biệt, sau khi cưới rồi mới yêu. Mỗi tình đầu mà, ai cũng thích dò hỏi cái nọ cái kia linh tinh lang tang, thí dụ như trong tim người có ta hay không, vân vân. Nhưng mỗi tình đầu của ta quả thật lúc đến thì rất lý trí, bình tĩnh, khách quan, lúc đi thì thật tiêu sái, lạnh lẽ, hướng chỉ ta cũng đã quên sạch sẽ rồi.

Cho nên ta cũng bị hấn quay đi quay lại quanh đề tài này, hấn đặc biệt cố tình hỏi “Lâm Lang mơ ước gả cho người như thế nào?” Ta nhất thời sơ sẩy, lạnh mồm lẹ miệng nói “Bệnh tới mức như vậy thì làm sao còn dám mơ tưởng đến chuyện lấy chồng hay không...Nhưng đương nhiên là ta cũng có một nửa thần tượng...” “Thần tượng? Thần tượng là cái gì?” Hấn như một đứa trẻ ham học hỏi.

Ta thật cẩn thận giải thích cho hấn nghe thần tượng là gì. ”Vậy thần tượng của Lâm Lang là ai?” Thần

tượng của ta...ta chưa bao giờ dám nói cho người khác nghe.

“Thần tượng của ta là...” Ta che mặt lại ”...là...Hoắc Khứ Bệnh” Thân hình hần hơi căng thẳng một chút “Bởi vì hần là một vị thiếu niên đầy tương lai...Nàng muốn gả cho võ tướng?” “...Chỉ đúng về đầu thôi...” Ta trả lời một cách hàm hồ.

Hần suy nghĩ một hồi rồi cười khê “Không phải là vì...tên của hần là Khứ Bệnh chứ?” (khứ bệnh là không bị bệnh) Ta xấu hổ nãy nê “Biết là được rồi, có cần phải nói ra thành lời hay không?!” Hần cất tiếng cười to, một lần rồi lại một lần áp môi lên cọ nhẹ lên môi của ta “Lâm Lang, thì ra là vậy” Ta tức giận đánh hần vài cái “Có gì đâu mà mắc cười? Là vậy là cái gì chứ?” Hần lại nở nụ cười thánh mẫu sáng lạn “Dù kiếp trước hay kiếp này, nàng cũng chỉ là nụ hoa vừa chớm nở” Hần không khỏi tự hào nói tiếp “Cho nên mỗi tình đầu của nàng là ta.”

Hôm đó đi ra ngoài, trang phục ta mặc là do Tiên Tâm chọn. Ta phải công nhận là người có khiếu nghệ thuật quả đúng là bẩm sinh, không những hần có giọng ca vàng, mà khiếu thẩm mỹ cũng vô cùng thoát tục.

Hần chọn một chiếc áo bào kiểu dáng thư sinh màu nguyệt bạch, cũng chọn cho ta một bộ váy áo cùng màu không có nhiều họa tiết lắm, chỉ thêm đơn giản nhã nhặn nhưng phối hợp lại trông rất nhẹ nhàng, thanh thoát, đẹp mắt. Lúc này trời đã vào cuối thu, hần chọn một cây trâm hình hoa cúc, tự tay cài lên tóc cho ta. Ngoài một đôi bông tai bằng bạc và chiếc vòng tay bằng bạch ngọc trong suốt thuần khiết hàng ngày, ta không đeo bất kỳ thứ trang sức nào khác.

Ta cũng không trang điểm gì cả. Dung mạo bình thường như người qua đường, cho dù có vẽ cỡ nào cũng không thể đẹp như tiên được. Hơn nữa, son phấn trang điểm ở thời đại này...ta rất sợ có hại cho làn da. Ta chỉ thoa một lớp son trên môi, vì mùa thu lạnh nên da môi dễ khô nứt.

Tiên Tâm cũng không có ý kiến gì, chỉ lấy bút chì giúp ta kẻ chân mày. Khéo tay a thật là khéo tay, người thường với thiên tài khác nhau ở chỗ đó! Cũng chỉ vẽ lại đường chân mày thôi mà gương mặt đã khác hẳn!

“Tiện thể chàng kẻ mắt cho ta luôn đi.” Ta tán thưởng không ngớt.

“Kẻ mắt là cái gì?” Hần không ngại học hỏi kẻ khác.

Ta giải thích với hần xong, hần theo lời kẻ mắt cho ta, lại phát huy vốn thẩm mỹ và khéo tay thiên tài trời cho. Khuôn mặt ta vốn nhìn vô tình liền lập tức sáng hẳn lên, ta soi gương mà không ngừng xuýt xoa, vô cùng đắc chí.

Hần cầm son mà ngần người ra, kiên quyết dứt khoát vứt đi “Không còn thời gian nữa...nếu không nàng nên rửa mặt đi” “Khó coi lắm sao?” Ta vô cùng khiếp sợ.

“Rất đẹp” Hần lại liếc mắt nhìn ta một cái “Không muốn cho người khác xem” “Vậy ta chùi đi là được rồi...” Ta cầm khăn tay tính chùi đi, nhưng hần đã đoạt lấy, nắn tay áo của ta lại.

“...Để lại đi” Hần thừa nhận thói hư vinh của chính bản thân mình “Lần này thôi. Sau này ta sẽ không giúp nàng vẽ mi vẽ mày nữa...khiến cho lòng ta vừa vui sướng vừa khó chịu...” Ta lén cười rộ lên, hần lặng lẽ nhéo nhẹ trên lưng ta một cái.

Xe ngựa đỗ lại thì ngoài rạp hát đã tập nập đông đúc những người là người. Nhìn đi, đây đúng là thiếu phương tiện giải trí mà. Nhưng nghe nói gánh hát này rất nổi tiếng, Đại ca đã từng muốn mời về nhà diễn nhưng tám chiêu bài của bọn họ quá lớn, có tiền cũng không mời nổi.

Sự tình đã đến nước này, lui cũng chết mà tiến cũng chết, ta cũng không còn lo lắng nữa. Chỉ hững hờ đứng nhìn cảnh ngoài cửa sổ, nhưng ngắm lại thấy có điểm không đúng “Có phải ta vén màn lên như vậy là không đúng hay không?” “Nàng làm cái gì cũng đúng cả.” Tiên Tâm cương chịu thần nhiên nói “Không cần phải sợ, ta sẽ che chỗ cho nàng”. Ngược lại, ta nghe mà cảm thấy đau lòng, vội buông màn xe xuống. Hần cười cười “Không phải nàng không sợ trời không sợ đất gì cả sao? Vén màn lên xem không sao, cũng chẳng cần đeo mạng che mặt gì cả.” Hần ngừng một lát, giọng rất nhẹ nói “Kiếp trước nàng đã ốm đau cả nửa đời người rồi, không thể đi đâu được, đến đây chỉ ở bên cạnh ta, bị buộc phải ở nhà suốt, càng không đi chỗ này chỗ kia được. Chỉ cần nàng vui vẻ...nữ tắc hay không nữ tắc, ta sẽ chịu thay nàng là được rồi.” “...Chàng thật là, bộ muốn chọc ta khóc sao?” Ta liếc mạng cổ nín lại “Vẽ mí mắt mà còn khóc, chàng có

biết nước mắt rơi xuống trông thật khủng bố lắm hay không, y như là mực chảy ra từ đồng tử vậy. . ." Hấn phốc một tiếng, liên tục ho khan. Quả nhiên làm người ta cười lăn thì mình sẽ không còn muốn khóc nữa.

Sắp xuống xe hấn mới miễn cưỡng trấn tĩnh lại, lẩm bẩm "Làm người ta cười đau cả ruột. Chắc mai mốt ta sẽ chết vì cười mất..." "Vậy chàng phải đi sớm hơn ta một ngày!" Ta lại cãi "Thể chất của ta tốt hơn chàng, nếu bỏ chàng lại, không có ai nói đùa chọc chàng, chàng sẽ không chịu nổi" Ánh mắt hấn vô cùng ôn nhu nhìn ta, ngay cả khi ta đã bước xuống xe rồi cũng không buông. Ta thuận thực đỡ một bên cánh tay của hấn, rút quả trượng trong tay kia ra cầm sẵn. Đợi hấn đứng vững rồi mới lấy quả trượng cho hấn chống. Hấn choàng lên vai của ta, một tay chống quả trượng, khí độ an nhàn tiêu sái bước vào rạp hát đang ồn ào náo nhiệt.

Quyết định chọn hàng ghế ngồi xem diễn ở tận lầu hai, thật là không biết để ý tính toán trước gì cả. Nhưng Tiên Tâm cự tuyệt gia đình khiêng lên, hấn chỉ vịn vai ta, tuy chậm nhưng từng bước từng bước một kiên nhẫn bước lên lầu.

Sự sùng kính của ta đối với hấn thật như nước lên thuyền lên, cuộn cuộn miên man như nước sông Xuân Thủy chảy về biển đông.

Ta nhỏ giọng trình bày cảm tưởng của ta đối với hấn, hấn thản nhiên lặng lẽ liếc ta "...Đừng chọc ta cười" Ta quay đầu cười trộm không ngừng.

Đến khi bọn ta xuất hiện ở dãy bàn, toàn bộ khán phòng đều tĩnh lặng. Sáu người ngồi cùng bàn đồng loạt nhìn bọn ta chằm chằm, đặc biệt là nhìn chân và quả trượng của Tiên Tâm.

Có người nghi hoặc, có người thương hại tội nghiệp, cũng không ít người nhìn với vẻ ác ý nhạo báng.

Ta nhìn Tiên Tâm, quả nhiên hấn kiên cường giống y như ta vậy. Hấn chỉ lạnh nhạt triển khai nụ cười thánh mẫu vô địch ôn nhã mà tuyệt sát kia, lập tức cả khán phòng đều trợn mắt há hốc mồm.

Ta lấy lại cân bằng.

"Hạnh ngộ, hạnh ngộ" một người mập mạp có vẻ mặt sáng sủa vội đứng dậy "Vương gia Tam công tử độ lượng phi phạm nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt, quả nhiên là xuất trần thoát tục, khiến người khác khó quên a! Mời ngồi, mời ngồi..." Lão liếc nhìn ta, chắc không thể phân loại ra ta là ai. Ta ăn mặc như một thiếu phụ đã kết hôn, nhưng tuyệt đối không giống như thiếp thất hay nha hoàn thông phòng.

"Hạnh ngộ Chu đại nhân" Tiên Tâm cười nhẹ, thì ra đây là chủ rạp hát a...Hấn choàng tay qua vai của ta "Vương mô cử động bất tiện, đây là chuyết kính" Ta cẩn thận nhún nhún mình, còn mãi bận lo đỡ một bên trọng lực của Tiên Tâm.

Toàn bộ mọi người ở dãy bàn này đều tỏ vẻ xấu hổ. Ta thấy vài vị cô nương cực kỳ xinh đẹp đang nâng ly, sự có mặt của ta thật sự khiến cho bọn họ...khó có thể tận hưởng.

Vị Chu đại nhân mập mạp lập tức thỉnh các vị cô nương ra ngoài, bầu không khí mau chóng náo nhiệt lên. Đầu tiên là lão trêu ghẹo bọn ta phụ thê tình thâm, sau đó kêu rượu ra, tiếp theo lại ra về ấy nấy với Tiên Tâm, vấn đề ghế ngồi thật sự hơi khó khăn một chút. Ngồi cùng bàn có vài văn nhân quen biết với Tiên Tâm, sau ba vòng rượu, bầu không khí liền hồ hởi vô cùng. Ta? Ta chỉ phụ trách ngồi bên cạnh ăn cái này cái kia. Bọn họ nói nào là chi, hồ, giả, dã...ta nghe hiểu quái thế nào được, cũng chẳng có ai thật sự chân thành đến nói chuyện với ta.

Ta vừa ăn vừa gấp thức ăn ngon vào chén cho Tiên Tâm, lột tôm, múc canh...hết sức tự nhiên.

"Trên đĩa của nàng là món gì?" Hấn thấp giọng hỏi.

"Chắc là tôm viên? Chàng muốn ăn sao?" Ta ngẩng đầu hỏi.

Hấn há miệng ra, ta liền dứt cho hấn ăn. Kết quả là toàn bộ mọi người ngồi chung bàn đều cảm như hén. Bọn ta ở nhà vẫn luôn như thế này, hấn thường cảm thấy đồ ăn trên đĩa và trong chén của ta có vẻ ngon hơn nên thích được ta gấp dứt cho, ta cũng quen như vậy rồi. Nhưng nay thấy bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chằm chập như thế này, ta thật xấu hổ.

Tiên Tâm khẽ cười một tiếng, thật là mê chết người mà! "Ta bệnh đều do chuyết kinh hầu hạ, nay quên mất là đang ở bên ngoài. Có chút thất lễ, xin đừng trách!" "Không dám, không dám" Chu đại nhân tươi cười "Chỉ nguyện làm uyên ương, không nguyện làm tiên nha! Ta thật lòng hâm mộ Tiên Tâm đệ a!"

"Nào, nào, nào, Vương phu nhân cũng nâng chén đi thôi. Ta kính hiền phu thê một chén..." Ta liếc mắt nhìn Tiên Tâm một cái, hẩn thấp giọng hỏi "Biết uống không?" "Chưa uống bao giờ" Ta sợ hãi nói.

"Vây nhấp môi là được rồi, còn lại ta sẽ uống giùm nàng" Ta nghe vậy cũng nâng chén lên... Tại sao người ta lại thích uống rượu như vậy, vừa cay vừa lạt, chỉ nhấp môi một tí cũng làm ta sặc đến ứa cả nước mắt ra. Tiên Tâm tiếp lấy chén rượu của ta uống một hơi cạn sạch. Bọn nam tử nhàm chán xung quanh lại ồn ào lên.

Tiếng là đến đây nghe diễn, nhưng bọn họ lại chỉ biết ăn uống giỡn hớt, hiện tại cuộc biểu diễn đã bắt đầu mà cũng chẳng thấy ai để tâm nghe. Dãy bàn này chắc là hạng sang, còn che màn trúc lại, không biết là để làm chi.

Loáng thoáng nghe được vài câu, dường như là bài Ngô Đồng vũ.

Chu đại nhân quả thật tinh mắt, thấy ta liên tiếp xoay đầu qua bên hỏi "Vương phu nhân cũng thích nghe diễn?" "Chuyết kinh ở nhà chỉ theo giúp ta, khi nào trong nhà có hát hí khúc mới xem." Tiên Tâm cười trả lời thay ta. "Chu đại nhân, cuốn màn lên chưa? Để nương tử ta xem diễn?" "Đương nhiên, đương nhiên, rượu cũng khá khá, cơm cũng no nê rồi" Hẩn cười dài "Không phải đến đây để nghe diễn hay sao? Người đâu, dọn dẹp bàn, cuốn màn lên!" Sau khi bàn ghế được sắp xếp lại, màn được cuốn lên, ta và Tiên Tâm co gối chăm chú ngồi xem diễn.

Đến tận giờ ta cũng chẳng biết đâu là tạp kịch, đâu là nguyên khúc. Nhưng xem chơi thôi nên ta cũng rất cao hứng. Thật là thiếu phương tiện giải trí a. Người hiện đại cứ nghĩ rằng cổ nhân đơn sơ, thật ra cũng không hẳn vậy. Bối cảnh, trang phục, giọng hát đều vô cùng xa hoa. Hơn nữa, rạp hát chuyên nghiệp như vậy hoa mỹ hơn gấp mấy lần so với sân khấu kịch trong nhà.

Đặc biệt là ca từ, thật vô cùng cảm động. Giọng hát hoa lệ ngân dài thanh thúy, từ ngữ thanh lịch hàm súc, hay hơn nhiều so với những ca khúc ồn ào rầm rộ - ta yêu người mà người không yêu ta – đang thịnh hành thời hiện đại.

...Ta thật là càng ngày càng giống cổ nhân a...

Tình hoa của khúc Ngô Đồng vũ này nằm ở trích đoạn thứ tư, mỗi lần nghe ta đều rưng rưng. Tuy Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi là cặp nhân vật chính mà ta và Tiên Tâm ghét nhất, nhưng thiên tài soạn ra khúc nhạc này đã viết lên tâm tình tưởng nhớ đối phương tưởng chừng muốn phát điên vô cùng hàm súc, vô cùng tuyệt diệu.

Vai diễn Đường Minh Hoàng hóa trang khá tốt, nhưng ta nghĩ Đường Minh Hoàng thật chắc không tuân tú như vậy chứ? Đến đoạn tình hoa, ta vô cùng háo hức chăm chú lắng nghe. Chỉ thấy hẩn xướng "Nhuận mộng mộng dương liễu vũ, thê thê viện vũ xâm liêm mạc..." Ta nghe mà muốn té ghế. (tạm dịch thơ: liễu rũ trong làn mưa mật mờ, cơn mưa lạnh lẽo ngoài sân in bóng lên màn che.)

Đúng là càng mong đợi cao càng thất vọng nhiều, cũng có thể là vì ta đã quen được nghe Tiên Tâm hát rồi. Giọng hát của gã này không tệ, nhưng lực không đủ nên vẫn hát qua loa cho xong. . . Nghe một lát ta mới phát hiện, Aizz...té ra là vì giọng của hẩn thiếu biểu cảm.

Ta vẫn luôn cho rằng giọng ca là phải có cảm xúc. Cùng một bài hát, nếu Tô Lục hát thì là "Tiểu Tình ca", mà để cho Tiêu Kính Đằng hát thì sẽ trở thành "Đại Tình ca" ngay. Đây chính là giọng hát khác nhau có thể biểu thị những cảm xúc khác nhau, hay còn gọi là sự biểu cảm độc đáo của giọng hát.

Người được cho là danh ca trên sân khấu này lại chỉ có thể khoe chất giọng hết sức hoa lệ của mình mà lại không hát lên được hết tâm tình của Đường Minh Hoàng, cũng không thể bộc lộ nét độc đáo về mặt biểu cảm của giọng hát mình, nên làm ta thất vọng vô cùng.

Đợi hẩn hát xong khúc này, ta khẽ lắc đầu. Sà lại gần nhẹ giọng nói với Tiên Tâm "Chàng ca hay hơn nhiều". Hẩn cười khê "Về nhà ta sẽ ca cho nàng nghe". Sau khi màn biểu diễn chấm dứt, Chu đại nhân vẫn

còn hứng chí dào dạt, đợi trà được dâng lên, lão vô cùng hào phóng ca một đoạn "Tam sát" (chỗ tinh hoa trong trích đoạn vừa rồi)

Đương nhiên giọng hát và kỹ thuật của lão không bằng tên ca sĩ vừa rồi, thanh âm của lão thích hợp đóng vai Trương Phi hơn. Nhưng muốn tang thương có tang thương, muốn hùng tráng có hùng tráng, thanh âm thập phần biểu cảm... Tuy không phải là Đường Minh Hoàng, nhưng ai dám cấm Trương Phi không thể nhớ nhung Dương Quý Phi a? Sùng bái thần tượng không được sao?

Ta quên mất thân phận mình mà vỗ tay khen ngợi trầm trồ, kết quả là khiến mọi người trong khán phòng đều cười. Ta đỏ mặt lên, còn Tiên Tâm thì vẫn cười cười một cách nhẵn nhụi.

Đợi về nhà rồi ta tính sổ với nàng!

"Chuyết kinh mê xem ca diễn mà thành si, thứ lỗi cho nàng trẻ người non dạ" Tiên Tâm thông thả nói.

"Không dám, không dám!" Chu đại nhân thực sự vui vẻ "Vương phu nhân quả là người biết hàng a!". Sau đó các tài tử văn nhân ngồi gần ai nấy cũng đều góp vui một đoạn, thì ra là đại nhạc hội KTV a, nói một cách đơn giản hơn là đại nhạc hội ca sĩ nghiệp dư.

Cuối cùng ngay cả tên danh ca kép hát kia cũng đến bàn này. Sau khi tẩy trang, hần trông càng tuấn tú hơn. Nhưng đôi mắt hoa đào kèm theo nụ cười giả tạo này, thật khiến ta cảm thấy không thoải mái chút nào.

"Đây mới gọi là mỹ nam a!" Tiên Tâm nói khể với ta.

"Không cho phép chàng lém phéng" Ta sầm mặt lại "Nam cũng không được. Đừng có mơ làm trò lén lút..." Hần cười, trên mặt vẫn thản nhiên, nhưng lại dùng tay áo che lại, bất động thanh sắc nhéo nhẹ lên cánh tay của ta. Phẫn rồi a!

Tên danh ca kép hát kia cười cười kính rượu mọi người, đến phiên ta, ánh mắt hần như bị rút gân. Cặp mắt hoa đào mà bị rút gân thì thực là khó xem a. Ta thật sự không muốn chạm vào rượu, nên nâng cốc lên rồi đưa cho Tiên Tâm, hần kéo tay ta qua rồi uống cạn, khiến cho bọn nam nhân cùng bàn lại ồn ào vô cùng.

Gã danh ca kép hát cũng ca lên một khúc, ta từ từ bắt đầu cảm thấy có chỗ kỳ kỳ (phải nói là sự trì độn của ta phát tác khiến người khác cảm thấy bất lực), ánh mắt của hần càng liếc càng lợi hại...không lẽ muốn phóng điện đối với ta? Tên này muốn gì đây, mới lần đầu gặp mặt mà đã phóng điện, phóng cái rắm ấy!

Ta bất an nhìn sang bên cạnh, hình như Tiên Tâm cũng không phát hiện ra. Ta nghĩ hần lợi hại như vậy mà cũng không phát hiện ra điều gì, đây chắc chắn chỉ là ảo giác của ta thôi. Tự mình đa tình rất không tốt, nói không chừng người ta bấm sinh ánh mắt đã bị rút gân, nhưng giọng ca của hần thuộc loại có hoa mà không có quả, còn kém hơn nhiều so với lão diễn viên nghiệp dư kia nữa.

Diễn viên nghiệp dư ca không hay, nhưng được cái nhiệt tình nên còn chút giá trị để mà thưởng thức. Có một cổ họng tốt như vậy lại ca không hết lòng, thật khiến cho người ta cực kỳ khó chịu... Chu đại nhân mang theo bạc, cười nói với Tiên Tâm "Nếu Giang tiên sinh không nói ra thì ta cũng không biết, thật đắc tội với Tiên Tâm đệ, Chu mỗ thật đã chậm trễ rồi." Tiên Tâm mỉm cười, "Tại sao Chu đại nhân lại nói như vậy? Nếu Vương mỗ trong lòng có khúc mắc, sẽ không mang theo chuyết kinh đến đây đâu. Nói ra thật xấu hổ, Vương mỗ nhĩ nữ tình trường mà anh hùng khí đoản, cũng chỉ có chút tài nghệ nhỏ nhoi, chỉ là chuyết kinh sợ ta mệt. Vương mỗ đã hứa với nàng, cuộc đời này chỉ xướng cho nàng nghe mà thôi. Nếu Chu đại nhân có lòng quá yêu, vậy thì tạm thời nghe chạy đi vậy." Hần quay đầu nhìn ta, mở miệng ca "Nhuận mệnh mộng dương liễu vũ, thê thê viện vũ xâm liêm mạc; tế ti ti mai tử vũ, trang điểm giang kiền mãn lâu các. . ." Bao nhiêu tiếng động ồn ào, âm ỉ đều bị át đi bởi tiếng ca của hần. Ta chỉ nhìn thấy hần, nghe thấy hần mà thôi. Sầu triền miên tới cực điểm, suy nghĩ rối rắm. Như hần đang một mình trong phòng bệnh, nhìn quang cảnh điêu tàn ngoài kia, ẩm đạm u uất mà không biết làm sao giải thoát, cũng không có ai an ủi. (dịch 2 câu sau: quả mơ mộng manh trong làn mưa, trang trí cho lầu các bên bờ sông.)

Thiên tài a, thiên tài! Sao ta lại may mắn được ở đây, điểm phúc thưởng thức giọng ca của một vị thiên tài trong các loại thiên tài như thế này...Đây đúng là đại thần nha!

Thật xuất sắc!

Đường như thấy thế vẫn còn chưa đủ náo nhiệt, tiếng ca của hắn tạm ngừng, biến đổi làn điệu, chuyển qua hát khúc Mãn Giang Hồng mà ta đã dạy hắn. Đồng đặc, mạnh mẽ, trầm bổng, lúc ca đến câu “Hướng lên trời khuyết” văng vẳng lên cao chót vót, quả thực có thể chạm đến chín tầng trời.

Cả khán phòng đều lặng đi.

Một lúc lâu sau ánh mắt của ta mới có thể tập trung lại được, thấy vị danh ca kép hát có ánh mắt rút gân kia mặt xám như tro tàn, vô thần thảm thiết, hồn rơi rớt ngoài chín tầng mây...còn thảm hơn so với ta.

Trong nháy mắt, ta lấy lại cân bằng.

Đội Tiên Tâm hiển lộ nụ cười thánh mẫu cứu vớt chúng sinh ra thì những người này mới hồi hồn. Ai nấy đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác biệt, có thể nói là sùng bái đến kích động a, chỉ thiếu điều không thấp nhang cúng bái, mời hắn tham gia hội thi hát, xưng hắn là thần linh mà thôi.

Ta yên tâm. Ta và Tiên Tâm đều rất tà ác, không phải là loại diễn viên nghiệp dư. Cổ nhân thật là đáng thương, chỉ ca trong đại nhạc hội KTV thôi mà cũng bị hiểu lầm là giành chén cơm với kép hát.

Tuy nhiên ta thật sự là ăn uống hơi bị quá nhiều, lúc này đỡ Tiên Tâm đi toilet thì không có nhu cầu, còn bây giờ thì vô cùng nhớ nhung cái toilet. Ta nói nhỏ với hắn, hắn bảo thị nữ đến đi chung với ta.

Ta chỉ có thể nói, toilet cổ đại thật khiến cho người ta phải bất mãn

Chờ ta đi ra, thị nữ bảo đợi nàng một lát để nàng đi múc nước rửa tay cho ta. Nàng vừa mới đi, một tiểu nha đầu trông có vẻ sợ hãi nhét vội một tờ giấy vào tay ta.

Ta thầm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên mở tờ giấy ra, cũng không có thấy ký tên, chỉ viết ngày mấy tháng mấy, bên Liễu kiều tại Mỗ mỗ tự.

Hôm nay là ngày đầu tiên ta ra khỏi cửa, chỗ cái tự gì đó với Liễu kiều ở đâu làm sao ta biết. Chắc là đưa lầm người rồi đây? Ta thuận tay ném tờ giấy vào bồn cầu, thị nữ mang nước về nhìn ta với ánh mắt quái dị.

“Có người đưa thư nhầm” Ta nhún vai, rửa tay.

Ngày đó khách và chủ đều vui vẻ hết mình, trong xe ngựa ta biểu đạt sự sùng bái vô cùng vô tận của ta đối với Tiên Tâm, “Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn tự, yến yến nhi vật bi đồ loạn thấu liễu”, chỉ nghe được tiếng hắn cười to không ngừng.

“Không ngờ niên đại này mà còn có người biết đưa thư tình, đáng tiếc là đưa nhầm người”. Ta lơ đãng bật thốt ra một câu.

“Cái gì?” Hắn ngừng cười.

Ta kể lại với hắn chuyện tờ giấy kia, thời gian thì ta vẫn còn nhớ rõ, nhưng chùa chiền miếu tự gì đó ta đã quên mất rồi.

“Liễu kiều ở Đại Bi tự.” Hắn thần nhiên nói.

“Oa, sao chàng biết?” Ta càng sùng bái, “Ta xem qua đã quên tức khắc. Hình như tên của cái miếu đó giống như vậy thì phải...” Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, cười cười nói. “Bao nhiêu sự thông minh của nàng đều đặt cả trên người của ta...Đến lượt mình thì lại khờ như vậy. Ta phải tìm cách thay nàng mới được...Nghiep chương người xưa, để ta chấm dứt giùm nàng.” Ta hồ đồ một hồi. Mãi sau này, ta nghe nói gã danh ca kép hát ở Liễu kiều Đại Bi tự bị đánh một trận, ta mới giật mình hiểu ra.

Ánh mắt nhìn người của Man nhi này thật là kém quá đi...không hiểu sao lại chọn trúng một người có ánh mắt rút gân như vậy?

“Đó cũng đâu phải là ta!” Ta lớn tiếng kháng nghị với Tiên Tâm ”Tiêu chuẩn của ta rất cao nha!” ”Ta biết” Hắn lạnh nhạt nói ”Nếu không, sao chỉ có ta mới lọt vào mắt của nàng được?”...Ta một lần nữa choáng mà ngã xuống.

Nam nhân quả nhiên không thể chịu đựng quá được, chắc chắn là như vậy, tự xem bản thân mình như cái rồn của vũ trụ mà làm tới...Choáng chết ta.

Sau đó thiếp mời quả nhiên đến cửa nhiều như nấm mọc sau mưa, không, phải nói là như tuyết bay tới, nhưng Tiên Tâm lại dùng lý do là “kỳ thi Hương sắp đến” mà thoái thác hết.

6. Chương 06

Đã gần vào đầu mùa thu, hân chuẩn bị thu thập hành lý đi dự thi.

Nhưng hân không cho ta theo.

Ta thực không thể thông cảm được, thế là hai người bọn ta đâm ra cãi nhau, đã hai kiếp làm người rồi mà ta cũng không hề ngậy thơ như thế này. Ta đến nơi này cũng đã được một năm, chưa từng có một ngày tách ra khỏi hân, giờ bảo phải chia cách nhau đến tận hai tháng, chỉ nghĩ đến thôi đã không rét mà run rồi.

Nhưng hân không chịu, tuyệt đối cũng không chịu. Hân bắt đắc dĩ ôm chầm lấy ta “Ta biết là nàng lo lắng, cũng biết nàng luyến tiếc. Nhưng ta không thể để cho nàng đi theo chăm sóc được. Ta biết nàng sẽ nói là nàng không mệt...Nhưng nhìn vào mắt nàng, ta biết...” Đôi mắt hân sáng ngời nhìn thẳng vào mắt ta “Lâm Lang, ta là phu quân của nàng, là chỗ dựa cả đời của nàng. Công danh này, ta muốn tự mình mang về, dù phải chịu khổ, ta cũng muốn tự mình chịu, không thể để cho nàng phải trải qua cuộc hành trình phong trần vất vả. Ta chỉ muốn nàng...lúc ta trở về, đến Liễu kiều ngoài thành đón ta.” Ta biết ý của hân, ta thật sự hiểu. Nhưng ta luyến tiếc. Hân muốn như một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ra ngoài kiếm công danh, mang về vinh quang cho ta. Nếu ta đòi giúp đỡ, hân cho dù đi học cũng sẽ không đi.

Nhưng ta căn bản không cần vinh quang, ta chỉ để ý đến người đàn ông này. Xa như vậy, phải đi những mười ngày! Không biết gã gia đình có chăm sóc hân cẩn thận hay không, trên đường đi hân có uống thuốc hay không, có lười ăn hay không.

“Ta sẽ dẫn nàng đi dạo” Hân đỡ gương mặt của ta lên dỗ dành “Thật đó, ta đã nghĩ qua rồi. Mang nàng đi nghe diễn, mang nàng đi ngắm cảnh. Những ước muốn của ta khi nằm trên giường bệnh, những ước muốn của nàng khi nằm trên giường bệnh, tất cả...ta đều muốn cùng nàng thực hiện.

“Nhưng tuyệt đối không phải là mang theo nàng đi chịu khổ, bắt nàng một mình cô độc mòn mỏi ở bên ngoài chờ đợi ta, tuyệt đối không phải như vậy” Ta rơi lệ, vứt tay hân ra. “Vậy sao không cho ta đến Trường Phong Cát đợi chàng? Ta cũng biết cái gì là tương trợ lẫn nhau không ngại đường xa.” Hân đỡ khóc đỡ cười, “. . . Bởi vì Giang Tô không có nơi nào là Trường Phong Cát cả.” Hai tháng này, ta thấy còn lâu hơn chuỗi ngày ta nằm trong căn phòng bệnh tối tăm kiếp trước. Ta còn tưởng rằng nằm trên giường sống một ngày bằng một năm, nhưng hai tháng này, mỗi một giây trôi qua bằng cả một năm, thật là sống không bằng chết, thống khổ vô cùng.

Tình cảm yêu đương nam nữ thật sự là rất có hại, phá hủy ý chí kiên cường bền bỉ của con người. Mỗi ngày giận dữ lên ta chỉ biết viết thư, nhưng lại sợ chậm trễ việc thi cử của hân nên ta đều cố ý dặn không cần phải gửi thư trả lời lại.

Mọi người trong Vương gia, Đại ca, Nhị ca đều rất dung túng đối với ta, ngay cả Vương Hi Phượng cũng rất thương ta. Mỗi ngày ta viết một nhà thư, hao tổn biết bao nhiêu là nhân lực vật lực, thế mà bọn họ vẫn tươi cười vui vẻ thay ta đi làm.

Vương Hi Phượng còn đẩy ta “Tam thúc mới chân trước bước đi, ở phía sau người đã chết hơn phân nửa người rồi?” “Đại tẩu, người không hiểu đâu” Ta hấp hối trả lời “Con người nhần tâm đó đã mang theo cả linh hồn của ta đi rồi”. Nàng sắc phun cả trà ra, nhéo ta mấy cái “Thật buồn nôn muốn chết, người sợ người ta không biết đòi vợ chồng son các người âu yếm cỡ nào sao? Làm ta sắc muốn chết...” “Người cứ nhéo đi.” Về mặt ta bị trắng bầy ra bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, “Đợi Đại ca và Nhị ca thay phiên, đổi ngược lại, bọn họ đi Chiết Giang, sẽ đến lượt ta nhéo lại người.” Sau đó tất nhiên là ta bị trúng một quyền nhẹ như bông gòn, bởi vì nàng cười đến nhũn người ra như vậy, nên một chút khí lực của không có, chỉ có thể

tung một quyền nhẹ hều như xoa. Ta thực bị thương a, ta đáng thương như vậy, thảm thiết như vậy tâm sự về bệnh tương tư của ta, vậy mà nàng ấy lại cười như thế a? Người Vương gia này quả thật là điểm cười quá thấp, còn bị thu hút vào mối quan hệ thông gia, thật đáng sợ.

Mỗi lần ta chia sẻ cảm tưởng bị thương của mình lại dẫn đến một tràng tiếng cười, rồi sau đó giúp nhau xoa bụng. Thật là không có lương tâm gì cả. Vương gia chẳng có một người nào tốt hết.

Ngay tại lúc ta đang cảm thấy một giây dài bằng cả năm, nhằm chán muốn đánh người thì gã gia đình phi ngựa về báo, thở hổn hển nói Tam gia thì Hương đoạt đầu bảng, vài ngày nữa sẽ về.

“Vài ngày nữa là chừng nào, Trời ạ?” Ta kêu lên thảm thiết “Một ngày còn chưa biết phải sống ra sao, ở chỉ vài ngày nữa?” Không có ai trả lời câu hỏi của ta, chỉ có tiếng cười vang lên khắp phòng.

Thế gian này thật bị thương, tim của người đều bị chó ăn mất hết rồi. Ta lặng lẽ đến góc tường bị phần cọ cọ quẹt quẹt mười trương giấy viết thư khó nhận ra mặt chữ cáo trạng với Tiên Tâm.

Mãi đến khi ta cảm thấy ta sắp trở thành ca tử vong chính thức đầu tiên do bệnh tương tư, Vương Hi Phượng xông đến đẩy ta “Được rồi, Tam thức sắp đến nơi rồi, giờ đang ở ngay tại...” Lập tức đôi mắt ta mở to, căn bản không nghe rõ nàng đang nói cái gì, cấp tốc nhảy dựng lên thay quần áo, tùy tiện lau chùi sơ mặt mày, đầu cũng chưa kịp chải bới gì đã vội vã lao ra ngoài.

“Người còn chưa mang giày mà!” Vương Hi Phượng trách móc ta “Người muốn đi gặp người với bộ dạng như người điên như vậy hả? Còn nửa ngày nữa mới vào thành, người gấp gấp cái gì?” “Bạch Quyên!” Ta gân cổ họng lên gọi “Giúp ta chải đầu! Tay ta run quá chải không được...Đại tẩu, ta đã hứa với hần là ta sẽ đến Liễu kiều đón hần! Tùy ý bới tóc sơ thôi, không cần phức tạp, đơn giản là được rồi! Mau lên, mau lên, mau lên....Còn nữa, ai đó mau chuẩn bị xe ngựa cho ta. Ta muốn đi Liễu kiều!” Vương Hi Phượng trầm mặc một lát, lắc lắc đầu, “Ta đã từng nghe nói người trúng cử nhân vui quá hóa điên, thần trí không rõ. Nhưng chưa thấy qua phu nhân của cử nhân mừng phát điên...” Nếu không mau lên ta thật sự sắp phát điên thật a!

Ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Liễu kiều, nhưng tất nhiên Tiên Tâm không nhanh như vậy. Trời vào giữa thu nên khá lạnh. Lúc ta ra khỏi nhà lại không có tâm trí mà nhớ mang theo áo khoác, chỉ tùy tiện mặc bữa một bộ quần áo rồi chạy đến đây, giờ mới thấy lạnh run. Không hổ là Bạch Quyên, lập tức khoác thêm áo choàng giúp ta.

“Bạch Quyên, người thật tốt!” Ta vô cùng cảm động “Đáng tiếc là ta quá yêu Tam công tử của các người, tuyệt đối không cho hần nạp thê thiếp. Nhưng ta nhất định sẽ chọn một người tốt, dâng hoàng tử tể cho người, đường đường chính chính gả người cho hần”. Nàng đỏ mặt, nhưng vẫn giữ nét bình tĩnh đặc trưng cổ hủ của Vương gia “Ta đã đính hôn với biểu ca họ hàng xa của ta rồi.” “Người thích hần sao?” Ta chấn động.

“...Hần đối với ta như Tam công tử đối với cô nương vậy” Nàng vẫn duy trì sự ung dung thản nhiên như cũ, chỉ là vô cùng vô cùng bình tĩnh.

“Sau khi người kết hôn có thể quay về đây làm...Ý ta nói là còn làm cho ta không?” Ta lại hỏi.

“Nếu cô nương đồng ý, ta sẽ trở lại.” Về mặt nàng vẫn bình thản, nhưng nhan sắc gần giống màu quả cà chua rồi.

Ta vỗ vỗ lên vai nàng, sau đó ưỡn người dài cổ ra mà lo lắng chờ đợi. Đợi được một lúc, ta mới phát hiện ra chân ta bị tê hết cả.

“Cô nương, vào trong xe chờ đi.” Bạch Quyên lúc này đã khôi phục lại màu da trắng nõn nà như cũ “Người đã đứng hai canh giờ rồi...” “Không, không..” ta thực quật cường nói, “Ta muốn hần nhìn thấy ta đầu tiên.” Đương nhiên, ta biết như vậy thì thực là ngu ngốc. Nhưng luyện ái vốn sẽ khiến chỉ số thông minh của con người hạ thấp xuống, thật là vô sỉ. Chúng ta thật sự luyện ái cũng mới có mấy tháng, tình yêu cuồng nhiệt thành gian tình cũng không lạ. Trong cuộc sống những chuyện buồn nôn như vậy cũng xảy ra với ta sao.

Không biết đã chờ mất bao lâu, cuối cùng ta cũng nhìn thấy Tiên Tâm.

Ta còn tưởng rằng ta nhìn nhầm, đợi đến khi hần dần dần đến gần, ta mới xác định, quả thật là hần.

Hắn ấy vậy mà lại ngồi trên lưng ngựa. Cái chân bị cưa được thay thế bằng chân giả đặt trên bàn đạp một bên lưng ngựa. Người khỏe mạnh cưỡi ngựa đã không dễ rồi, Nhị ca sau khi cưỡi ngựa trở về liền thường kêu mỏi xương sống, nhức lưng, đau chân, còn hắn sao có thể chịu được?

Nhưng thần thái hắn vẫn an nhàn bình tĩnh như thường, không một chút kiêu căng hợm hĩnh, cũng không thấy vẻ phong trần lao khổ.

Tư thế hắn cưỡi ngựa thực tuyệt đẹp, y như bạch mã hoàng tử trong mộng của ta vậy. (Tuy ngựa của hắn màu nâu)

Hắn kéo ngựa đi chậm chậm, thông thả đến bên cạnh ta, ở trên ngựa nhìn xuống ta. Quái tượng của hắn cài ở cái túi bên hông, thoát nhìn giống như thanh trường thương của Đại tướng quân.

Trên gương mặt tái nhợt có chút mệt mỏi nở nụ cười thánh mẫu tinh thuần không vướng bụi trần “Lâm Lang, nương tử!” Ta ngửa mặt lên, không hiểu tại sao tuyên lệ của ta lại dồi dào như vậy, ghen ngào gọi “Tiên Tâm, phu quân!” Hắn nở một nụ cười thuần khiết “Nương tử, Trung thu trăng sáng, chúng ta lại cùng ở bên nhau”. Ta khóc lớn, khóc như muốn đứt gan đứt ruột. Ta nghĩ ngày thường ta khiến người khác cười đứt ruột. Con tạo xoay vần, chắc đây là báo ứng ngược a.

Hắn đưa tay muốn kéo ta lên ngựa, ta lắc đầu không chịu.

“Lên đi!” Sắc mặt hắn hơi nghiêm nghị “Nghe lời phu quân đi!” “Ta biết nương thích dạo phố...” Ta có chút kinh hoàng. Ta biết hắn kiên trì muốn cưỡi ngựa là vì trong thành này rất hiếm có người nào đạt được danh hiệu cử nhân, ngồi kiệu hoặc ngồi xe ngựa dạo phố thực rất mất mặt. Nhưng chân hắn bị như vậy mà còn cưỡi ngựa đã không dễ dàng gì rồi, lại còn thêm ta một người ngay cả ngựa cũng chưa từng sờ qua nữa... “Muốn dẫn theo nương cùng dạo phố” Hắn không giải thích, giữ chặt tay của ta, “Đạp lên chân của ta...Đừng sợ, nương sức yếu như vậy, ta không đau đâu.” Cuối cùng, Bạch Quyên và vài nha hoàn khác đỡ ta lên, toàn bộ đầu óc của ta mê muội, tựa vào trong lòng người đã xa cách hai tháng, hốt hoảng “...Người ta sẽ nói như thế nào?” “Để bọn họ đi chết đi, ai mà quan tâm bọn họ nói cái khỉ gió gì.” Ngữ khí tuy cứng rắn như vậy nhưng trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười mỉm lãnh đạm, gật gật đầu chào những hương thân phụ lão đang vây quanh xem.

Nghe nhịp đập tim của hắn, ta đột nhiên cảm thấy...mặc kệ người khác muốn sống chết gì cũng được...

Trong tiếng chiêng trống náo nhiệt ồn ào và âm thanh bàn tán xôn xao của mọi người xung quanh, ta lại cảm thấy vô cùng tĩnh lặng. Từng chữ từng chữ một Tiên Tâm nói, tuy nhỏ như vậy, nhưng ta đều nghe rất rõ ràng.

“Cả đời này ta cũng không có khả năng trở thành Hoắc Khứ Bệnh, vĩnh viễn ta cũng đều thiếu một chân” Hắn nhìn thẳng về phía trước. Ta chăm chú nhìn hắn, không bỏ sót qua một biểu tình nào “Nhưng Hoắc Khứ Bệnh tuyệt đối cũng sẽ không được như ta...yêu nương như vậy”. Trong một ngày vui vẻ thế này lại thổ lộ tâm tình bằng một câu buồn nôn như thế, đương nhiên phản ứng duy nhất của ta chỉ có thể là...khóc.

Thật ngốc!

Thế mà ta lại nói lời càng ngốc hơn.

“Tiên Tâm, chàng đã sớm là Đại tướng quân của ta từ lâu rồi.” Ta ghen ngào nói.

Sau đó Tiên Tâm nở nụ cười thánh mẫu vô địch thiên hạ khiến nửa người ta như bị điện giật mà tê liệt. Ta thật sự là hối hận không kịp mà.

Kiên ngạo, kiên ngạo, quá kiên ngạo! Ấy thế mà lại có một đồng nữ nhân không biết xấu hổ dám cạy cha mẹ đến đề thân, muốn làm thê thiếp. Vô sỉ, vô sỉ, quá vô sỉ!

Nhưng mà Tiên Tâm xé canh thiếp trước mặt mọi người cũng hơi bị quá đáng. Từ nay về sau chắc không có bà mối nào dám đến nữa.

Tiên Tâm trở về, không bao lâu sau thì phát bệnh.

Dù sao cũng bị trải qua gian khổ hai tháng trời, thân hình của hắn vốn đã yếu, lại không có người dốc lòng chăm sóc như ở nhà, phải trải gió nằm sương, sau khi đạt được danh vị đầu bảng lại phải trải qua yến tiệc

chúc mừng liên tục mấy ngày, chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức đã vội vã trở về nhà... Chắc là cảm mạo, virus ẩn núp trong cơ thể vài ngày, đợi hần vừa lơ là không phòng ngừa là tiến quân thần tốc. Sau khi hần buồn bực phát giận xé mấy canh thiếp đè thân liền bắt đầu bị sốt cao.

Nguyên lý y học ta cũng biết, nhưng biết để biết mà thôi, thấy hần sốt ơ màng, không ăn không uống, ta sốt ruột đến độ khóc muốn mất cả mạng, chỉ có thể liên tục dùng rượu mạnh lau tay lau chân cho hần, thường xuyên đắp khăn chườm trên trán hần.

Hần cả ngày nay cũng không ăn gì cả, nước cũng uống rất ít. Thuốc cũng không uống nổi. Tuy ta biết rõ đây chỉ là cảm mạo, nhưng ta thật lo lắng muốn chết.

Ta biết ta thăm, ta yêu hần đến chết đi sống lại. Kiếp sau nếu còn cơ hội, ta tuyệt đối sẽ không luyến ái nữa.

Nhưng nếu Tiên Tâm còn cười với ta như vậy...Ta nghĩ ta có thăm hơn nữa cũng được.

“Tiên Tâm...” Ta nhẹ nhàng gọi hần “Uống chút nước nha? Chàng cần bổ sung nước” Hần khẽ hừ một tiếng nhưng không có mở mắt dậy, gương mặt tái nhợt, chỉ có đôi gò má là đỏ ửng một cách không bình thường. Là ta đã sơ sót, thật sự là do ta đã sơ sót. Cứ xem hần như một người khỏe mạnh, quên rằng sức khỏe của hần rất yếu. Lau mồ hôi lạnh cho hần xong, trong lòng ta thật lo âu. Ra mồ hôi nhiều như vậy lại không bổ sung nước, cơ thể rất dễ dàng bị mất nước.

Nhưng dù có đút nước cho hần thế nào thì nước vẫn đổ ra...Ta nhớ lại những tình tiết vô cùng phàm tục trong tiểu thuyết ngôn tình, trong lòng không khỏi cảm thấy bị thương. Thà giết ta cho rồi đi! Không phải muốn ta bắt chước mấy chiêu đó chứ? Rất xấu hổ! Nếu làm theo, ta còn mặt mũi sống sao...?

Trong lúc tư tưởng đang giằng co, Tiên Tâm rên lên một tiếng rất nhẹ, khó chịu bật ra một tiếng “Ồ...” trong cổ họng. Ta mềm lòng, đột nhiên bao nhiêu sự thẹn thùng mắc cỡ đều tan biến.

Muốn cười thì cứ cười đi, ta vốn không biết xấu hổ là gì! Không phải nói người không biết xấu hổ sẽ thiên hạ vô địch hay sao?

Ta bảo tất cả nha hoàn, mama đều lui xuống nghỉ ngơi hết, chỉ một mình ở lại canh hần. Sau đó tỉ mỉ đánh răng súc miệng...Dù sao cũng không phải là chưa làm qua, đúng không? Chẳng qua là vì bắt chước những tình tiết phàm tục vớ vẩn trong tiểu thuyết nên tâm lý gặp trở ngại một chút...Một nữ thanh niên có tố chất tâm lý kiên cường như ta vậy...Ta hớp vào một ngụm nước, bắt đầu tiến hành sự nghiệp vĩ đại “miệng đối miệng từng chút một truyền nước bằng máy truyền nhân tạo.”

Môi của hần vì sốt cao nên da khô, nứt nẻ, khiến ta thật đau lòng, rất đau lòng. Ta nhả ra một chút nước thấm môi của hần ồm ra trước, rồi mới từng giọt từng giọt mớm vào cho hần, rất chậm rãi, rất từ tốn, sợ hần bị sặc.

Mớm xong lần đầu, ta lại hớp một ngụm nữa, cứ y theo cách ban nãy, tức là nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi tách miệng hần ra. Hơi thở của bệnh nhân đương nhiên không tốt, nhưng mà đây là Tiên Tâm của ta, là tiểu thiếu niên trong sáng của ta, là đại tướng quân của ta. Mùi vị gì cũng chẳng sao, hần có thể khỏe lại là được rồi, ta không quan tâm bất cứ chuyện gì khác...Miệng hần khẽ mở, suy yếu vô lực tiếp nhận ngụm nước ta mớm, đầu lưỡi còn bò vào trong miệng của ta, nhất định là khát quá đây mà.

Cứ như thế, ta lần lượt mớm được một chén nước cho hần, đợi đến chén thứ hai...ta phát hiện ra hần đã tỉnh lại.

Bởi vì hần rõ ràng quần lấy đầu lưỡi của ta không buông, còn nâng tay lên ôm lấy eo của ta, đôi mắt khẽ mở. Nhưng hần suy yếu như vậy, ta thực dễ dàng vùng ra thoát khỏi hần.

Hần nhếch miệng, khàn khàn nói “Nước thật ngọt!” “...Chàng tỉnh lại rồi à?” Ta cố kìm chế xúc động muốn tát nước lên gáy hần.

“Lúc nàng đặt môi lên môi ta...” Hần cười đắc ý dào dạt “Ngụm đầu tiên...”...Người nói nam nhân – cái loại sinh vật này, có phải là nên hủy diệt vì lòng nhân đạo chung của toàn thể giới hay không? Ta lo lắng hải hùng, liễu mạng kêu van hần ngồi dậy uống nước, uống thuốc, thế mà hần chỉ lo mê man, nhưng hề vừa

chạm đến phạm vi bản năng sinh lý một cái là lập tức tỉnh lại, còn tiếp tục gạt ta làm hành vi vô cùng phàm tục đáng xấu hổ như thế...”Ngồi dậy uống nước!” Ta giận rống lên.

Hắn lại thông người, xoay mặt sang một bên, bày ra bộ dạng nhu nhược, vô lực ”Nương tử không chịu mớm, ta uống không nổi...”. Phản rồi mà!

Ta xắn tay áo lên muốn đánh cho hắn một trận, nhưng lại không tìm thấy chỗ nào để xuống tay. Đợt này bốn ba khắp nơi khiến hắn gầy đi rất nhiều, ngay cả tĩnh mạch trên cổ cũng có thể mơ hồ thấy rõ. Từng câu từng lời của ta hắn đều ghi sâu tận đáy lòng, ta vừa mới đề cập đến Hoắc Khứ Bệnh, hắn đã liều mạng không cần đến mặt mũi danh dự, mặc kệ thân thể yếu đuối bệnh tật, muốn cưỡi ngựa ôm ta đi dạo phố, còn trên lưng ngựa tỏ tình với ta.

Ngay cả dấm chua của Hoắc Khứ Bệnh mà hắn cũng ăn.

Ta giải giáp quang vũ khí, đại bại rút lui, chỉ có thể gằn giọng ra vẻ dữ dằn nói “Đợi chàng khỏe lại, ta sẽ tính sổ với chàng!” Sau đó tiếp tục đảm nhiệm phương pháp thủ công ”miệng đối miệng truyền nước”

Hắn vui vẻ uống hết chén nước thứ hai, mãi đến khi thấy ta bưng lên chén thuốc mới suy yếu cần ta lại ”Cái đó đắng lắm...” ”Ta không sợ đắng” Nói xong ta muốn rơi nước mắt, nhưng lại sợ trong lòng hắn khổ sở, nên nhanh chóng hợp thuốc mớm cho hắn. Thật sự là đắng, cực kỳ đắng. Hắn đã uống mười, hai mươi năm thuốc đắng như vậy để sống cho đến nay.

Mớm xong chén thuốc kia, bọn ta lại hôn nhau thật lâu. Cướp giết chút vị cay đắng còn sót lại trong miệng đối phương, vừa hôn bọn ta vừa khóc. Ta hiểu hắn, hắn cũng hiểu ta. Bọn ta đều là những người đã từng trải qua đau khổ, ta thương tiếc hắn, làm sao hắn không thương tiếc ta.

Dán sát lên môi của ta, hắn nhẹ nhàng nói “Ta đã nghĩ qua rồi. Ta vẫn nên sống lâu hơn nàng một ngày đi...Tim của nàng đều đặt cả trên người ta, ta không muốn nhìn thấy nàng thương tâm...Chỉ một ngày mà thôi, ta có thể chịu được. Nàng đừng đi nhanh quá, để ta an bài xong xuôi sẽ lập tức đi theo...” ”...Đừng có hề câu nào ta nói ra chàng cũng nghĩ ngợi như vậy...Ta nói bấy nói bạ chàng cần nhắc làm cái rắm gì a! Ngay cả Hoắc Khứ Bệnh...” ”Ta không thích nghe nàng nhắc đến tên của nam nhân khác” Hắn quật cường dùng sức hôn ta một hồi. ”Ta không nghĩ đến nàng thì nghĩ đến ai?...” Ngày hôm sau, Tiên Tâm hết sốt, có thể ngồi dậy ăn uống, qua vài ngày nữa khỏe hẳn lên. Nhưng lại đến lượt ta nằm xuống...Nước miếng quả thật lây bệnh nhanh vô cùng, nhất là thông qua niêm mạc (khoang miệng!). Đây là trận bệnh đầu tiên kể từ khi ta đến đây.

Bị bệnh cũng không sao, dù sao cũng không phải là chưa từng bị bệnh qua. Nhưng ta bị Tiên Tâm quấy rầy muốn phát điên. Đã có vết xe đổ sờ sờ trước mắt nên ta tuyệt đối không cho hắn hôn ta, tiếp xúc thân mật qua niêm mạc như vậy không được. Tuy nhiên hắn từ sáng đến tối đều nằm chung với ta trên giường, lý do là hắn chưa khỏe lại...Tóm lại, hắn đem hết hai tháng không được ôm hôn sờ soạng vừa qua ra lấy lại vốn, còn vợ vết thêm được một phần lời kén sù nữa.

Ta bị cảm mạo chứ đâu có bị cưa tay, thế mà hắn kiên trì tự tay dứt cơm mớm nước, vô cùng vui vẻ trên chọc ta. Cái chính là khi dễ ta bị cảm mạo vô lực chống đỡ mà dụng tâm ép buộc ta hết lần này đến lần khác.

Bệnh cảm mạo của ta và hắn cũng nhanh chóng khỏi, có muốn không khỏi cũng không được vì thật sự chịu hết nỗi sự ép buộc của hắn, ngay cả virus cảm mạo cũng sợ tới mức bỏ trốn mất dạng.

Ta đau đớn nhận ra một chân lý.

Nam nhân – không thể sống ái chiều chuộng quá!

Tuy ta bị cảm vài ngày nhưng thân thể vốn khỏe mạnh từ trước đến giờ (thân cường thể tráng đến mức tuyệt thực cũng không bị chết đói) nên khi khỏi hẳn rồi liền sinh long hoạt hổ. Còn Tiên Tâm tuy nói là khỏe lại, nhưng thân thể ốm yếu, khẩu vị vô cùng kém. Cho dù ta đem hết tuyệt chiêu ”nấu thức ăn bằng mồm” ra, hắn cũng lắm cũng chỉ ăn được vài miếng, thực khiến ta vô cùng phiền não.

Ta thật không nên mềm lòng như vậy, ôm hắn dỗ, còn bế từng miếng từng miếng nhỏ bánh bao hoặc bánh ngô mà chậm rãi dứt cho hắn ăn. Hắn luôn luôn dựa cả người vào ta, điệu bộ ủy khuất nhắm tịt hai mắt lại mà há mồm ra ăn.

Cứ như thế vừa dỡ vừa dứt hết ba ngày, mãi đến khi hấn chịu không nổi bực lộ thú tính, ta mới phát hiện ra rằng mình đang bị hấn lừa dối.

Ta giận đến nhũn cả người ra, nắm tay lại tung ra một quyền thật mạnh, hấn lập tức xoay người lại, mặc cho quyền của ta rơi như mưa lên lưng hấn. "Dùng sức một chút! Mỗi ngày ăn cơm tới mấy chén lận, vậy mà yếu như vậy...Xích lên phía trên bên tay trái một chút...Đúng rồi, đúng rồi, chỗ đó đó, mạnh hơn một chút..." Ta hét lớn "Bộ ta đâm lưng cho chàng hay sao!" Lại đổi thành nhéo hấn. Thật đáng giận, hấn đã tập võ qua, cơ bắp trên lưng cứng nhéo không nổi.

"Vừa đúng lúc muốn nàng xoa bóp giùm. Nhưng cơm nàng ăn đều chạy hết đi đâu rồi a? Thịt thà cũng không dôi ra được mấy phân, sức lực lại yếu như vậy..." Ta thực giận muốn chết, nam nhân cái loại sinh vật này, thật sự không thể chiều chuộng không thể nâng niu được, chỉ cho hấn một chút màu vẽ, hấn liền bắt người phải mở cả một phường nhuộm cho hấn!

Hấn xoay mặt lại nhìn ta, thối phù một cái "Giả vờ hung ác như vậy mà lại luyến tiếc không dùng sức. Vậy là sao? Đây có phải là như nàng đã nói...làm nũng gì đó?" Ta đỏ mặt lên, đánh hấn chan chát "Chàng mới là làm nũng, cả nhà chàng ai nấy đều làm nũng!" Hấn kéo ta vào lòng, còn ở trên giường lăn qua lộn lại ba vòng. Mẹ nó, đây mà là bệnh nhân cái nổi gì, sao ta lại bị lừa đến mức này a!

Dường như hấn thấy ta còn chưa đủ tức giận, ghé vào bên tai ta nhẹ nhàng nói "Thật ra, lần này không mang theo nàng đi dự thi...Nguyên nhân chân chính là vì, ta nhất định sẽ nhận không nổi, nhưng giọng nàng lại lớn như vậy...Ngay cả bà lão cũng không thể để họ trực đêm mà nghe được, ở chi là người khác..."...Có khi nào ta trở thành người đầu tiên vì quá tức giận mà trúng gió đổ bệnh? Nào bộ bị máu tụ quá nhiều, chỉ có thể rống lên hung bạo "Vương-Tiên-Tâm!" "Nàng cứ việc gọi, ta thích nghe!" Hấn ung dung thưởng thức bộ dáng hóa thân thành bạo long của ta. "Nhưng một cọng tóc của nàng cũng đều là của ta, người khác đừng hòng nghe dù chỉ nửa tiếng, tất cả đều là của ta!" "Không cho chàng biết lợi hại, chàng thật không biết ai là ai hă!" Ta rống giận nhào lên.

Nhưng ngay lập tức ta đã hối hận, bởi vì nghiệp vụ ngày càng thuần thực, cho nên lần này ta không thể hết lòng vì sự nghiệp trừng trị kẻ gian ác.

Nhưng vị Vương tiên sinh "không xem trọng phần phụ cương" này, một chút cũng không ngại bị lão bà đè, lại còn hết mực nịnh hót. Cuộc "phạt yêu" này, sao cứ giống như người bị trừng phạt vẫn là ta ấy...?

Phúc hắc, phúc hắc, quá phúc hắc! Nham hiểm, nham hiểm, quá nham hiểm! (phúc hấn: ý chỉ đầu óc đen tối)

Để tiết hận, ta cứng rắn đòi giúp hấn đặt hào (người cổ nhân nào cũng có ba cái tên: danh, tự, hào. Danh là do cha mẹ trưởng bối đặt, tự thường do thầy giáo lão sư đặt, còn hào thì thường do bản thân người đó tự đặt). Ta kiên trì muốn gọi hấn là Mặc quân. (mặc là mực, đen như mực)

Hấn trợn trắng mắt nhìn ta. Ta đã sớm giải thích qua với hấn ý nghĩa của từ hắc ám, chắc hấn cũng biết tại sao lại kêu là Mặc quân.

"Nương tử đã ban thưởng hào cho, từ chối thì bất kính a" Hấn thở dài xem như đồng ý.

Nghĩ đến khi hấn ngâm thơ đối thi cùng người khác, ký tên bằng chữ Mặc quân, ta liền lăn ra cười bò.

Nhưng sau khi hấn tham gia thi Hội trở về, đem thi văn cho ta xem, ta ngâm ngùi uất ức thấy chữ ký tên của hấn...Hèn hạ, hèn hạ, quá hèn hạ!

Hấn ký tên "Mặc Dư quân", khí chất cao nhã, phiêu dật xuất trần!

Ta vừa đánh vừa đuổi theo hấn, hấn cứ xem như không, ra về ta thấy Mặc Dư quân vô cùng phiêu dật, cười đến tiền đồ sáng lạn.

Ta cảm thấy không rét mà run. Đời này của ta đã bị tên Mặc quân này ăn đến không còn miếng da, còn có cơ hội né tránh sao...?

Tuyệt vọng, thật tuyệt vọng nha! Ta đối với cuộc sống này rõ đầu rõ đuôi là tuyệt vọng nha....

Về điểm này ta vẫn có chút đắn đo, tất cả đều do tiểu thuyết và phim ảnh trên tivi làm hại cả. Người cứ nghĩ đi, trong tiểu thuyết cổ trang, nam chính nào mà chả xăm mình, không là Trạng Nguyên thì cũng là Thám Hoa, nếu không cũng đều là tổng giám đốc, khiến cho Đài Loan trở thành nơi có mật độ sẹo cao nhất trên thế giới...Thế nên một cử nhân đứng đầu bảng thì có gì lạ đối với ta?

Tiên Tâm là tú tài đứng đầu bảng, là cử nhân đứng đầu bảng, hoặc có thể nói là cả hai. Tú tài đầy đất cả ra, chẳng có gì hiếm lạ, cử nhân thì còn đỡ hơn một chút, có điểm để tự phụ, tuy cũng chẳng thiếu gì. Nhưng một tài tử chưa đến hai mươi tuổi đoạt luôn cả hai danh hiệu đã là một bảo bối hiếm lạ rồi, đằng này lại còn đạt được danh vị Tam Nguyên cập đệ nữa, nếu không phải tại vì cái chân của hắn, chắc người ở nơi này sẽ còn đòi lập bia đá thờ cúng hắn.

Tiên Tâm nói với ta, từ khi Đại Minh hoàng triều khai quốc cho đến nay, chưa đến năm người đạt danh vị Tam Nguyên cập đệ. Ngay cả người đạt cùng một lúc hai danh vị tú tài và cử nhân cũng không nhiều, dù sao trong khoa cử, ngoại trừ thực lực ra, còn phải tùy vào vận khí may mắn nữa. An Khang để tại vị đương thời đã được mười lăm năm nay nhưng không có đến lấy nửa Tam Nguyên cập đệ, lâu nay vẫn luôn lấy làm ăn năn tiếc nuối vì thành tựu giáo dục, văn hóa dưới thời của mình.

Trên đã bảo thì dưới phải nghe. Các quan lại phụ trách khoa cử ra sức bồi dưỡng đệ tử ruột của mình, thế cho nên thư của Tiên Tâm mới được họ thương cảm mà thu nhận. Đây gọi là bề trên thích cái gì, hạ nhân thích thứ đó.

Kết quả là Tiên Tâm không chịu thua kém mà đạt danh vị đầu bảng, khiến cho vị quan kia không khỏi nở mày nở mặt, nghe nói còn được Hoàng đế khen ngợi. Cái này gọi là nước lên thì thuyền lên, Tiên Tâm nhanh chóng trở thành đối tượng được văn nhân tài tử thần tượng. Tuy mặt mày hắn bình thường, nhưng khí chất bất phàm (không mấy người nhận ra tâm hồn đen tối của hắn), phiêu dật xuất trần (ta thật tội nghiệp cho những ai bị nụ cười thánh mẫu của hắn làm ê muội). Lúc này văn nhân Đại Minh triều lại đang sùng bái nét đẹp liễu yếu đào tơ, thư sinh văn nhược, nên lập tức Tiên Tâm trở thành đối tượng ngưỡng mộ trong mộng của rất nhiều người.

Tuy ta không rành lắm về thi ca...Thăng thần mà nói, ta còn chưa thấy qua lối viết chữ thảo. Nhưng chữ của Tiên Tâm thật sự rất đẹp, ta tuy là bá tánh thường dân mà còn cảm thấy chữ của hắn tuy bề ngoài vô cùng xinh đẹp duyên dáng, nhưng vẫn ẩn chứa nét kiên cường bên trong, quả thật là chữ cũng như người. Còn thi từ của hắn, dưới con mắt của một kẻ ngoại đạo như ta, chỉ cảm thấy hàm súc giản lệ mà thôi, tuyệt đối không thể “Bắc Đẩu Thất Tinh cao, ca thư dạ đại đao”, nhưng người khác thổi phồng lên đến mức trên trời ít có, dưới đất khó tìm, ta quả thật cảm thấy có chút hồ đồ. (tạm dịch: sao Bắc Đẩu trên trời cao, như tiếng ca vang lên trong đêm)

“Đó là tại vì gộp cả hai cuộc thi lại cũng chỉ có bảy mươi tám thí sinh, trong đó ta là người trẻ tuổi nhất. Vật dĩ hi vi quý...” Tiên Tâm trả lời qua quýt, đưa cho ta một xấp thư “Thư này viết cái gì đây? Chữ quốc văn kiểu gì vậy? Chữ Hung Nô sao? Ta xem đến đâu cả đầu...Đừng nói nàng kêu ta không cần hồi âm, cho dù ta có muốn hồi cũng không biết hồi như thế nào nữa a...” Ta tiếp lấy xấp thư, quả nhiên là xấp thư nhà mà ta đã hao tổn hết tâm trí viết cho hắn.

“Lúc này ta thu thập bút nghiên mới lôi ra.” Tiên Tâm bắt đầu than “Con giun mà còn dễ coi hơn là chữ viết của nàng nữa. Đọc lên đi, đọc lên đi, ta muốn xem nàng có biết chính xác nàng viết cái gì hay không, không phải là thư nhà thì cứ hồ đồ viết cho xong”. Ta nổi giận “Bộ viết chữ đẹp là có thể kỳ thị người khác sao? Chẳng kỳ thị chữ ta khó coi! Nhưng dù sao ta cũng biết viết, còn hơn khối nữ nhân thất học...” “Ta thêm quan tâm đến những nữ nhân đó? Họ thì có liên quan gì đến ta?” Hắn quát “Đọc đi, đọc đi!” Tuy tâm không cam, tình không nguyện nhưng vẫn phải đọc, phát hiện có mấy đoạn, có mấy chữ...ta cũng không biết ta đã viết cái gì.

Tiên Tâm thở thật dài một tiếng thông báo “Để ta dạy nàng viết chữ lại, ít nhất viết thư nhà cho ta, ta xem ta còn hiểu được” “...vậy sau này ta kêu tiên sinh ở phòng thu chi viết giùm” Ta cũng giận.

“Nàng dám!” Hắn hét lớn “Viết thư cho ta mà bảo để nhờ người khác viết giùm hả?!” “Nếu không để ta kêu Bạch Quyên...” “Không được! Đã nói là không thể để người khác viết giùm, bộ Bạch Quyên không phải là người khác hay sao?” Hắn mắng “Nàng lại đây cho ta, dựa cái gì mà dựa? Lấy bút ra...Aizz, cái này mà gọi là bút đây hả? Vừa đụng vào đã dính đầy mực rồi...Run cái gì mà run? Đây là chữ hoành sao? Con

giun bò còn thẳng hơn nữa! Quên đi, nàng lại phía trước ta nè...Còn chạy hả? Lại đây mau! Ta cầm tay nàng viết tiếp! Không gò chữ cho nàng là không được...” Ta bị vị thư pháp tiên sinh tâm cao khí ngạo này nhục mạ, tâm không cam tình không nguyện, mắt cả tinh thần học tập. “Chàng có cần phải hung dữ như vậy không” ta nhỏ giọng lầm bầm, “Như vậy học tập làm sao có thể tiến bộ...” Tay hắn run lên, một giọt mực rơi xuống trên giấy “...Ta chỉ muốn dạy nàng nhanh biết thôi.” Lại tiếp tục gò tay của ta vững vàng viết xong chữ tam hoành, mới chậm rãi nói “Ta coi như đã thỏa mãn tâm nguyện rồi, chuyện gì nên làm cũng đã làm xong, thi cử cũng đã thành tựu. Mấy năm nay, vẫn được các ca ca ra sức bảo bọc, Nhị ca lại phải lưu trú tại Chiết Giang thật xa, lâu lâu mới được trở về. Ta muốn học Đại ca một chút công việc kinh doanh, đến đó thay cho Nhị ca, để Nhị ca về đây giúp Đại ca.

“Tuy Đại ca không nói ra, nhưng hẳn việc nhiều người ít...Tình hình kinh doanh lương thực của chúng ta phát đạt, càng ngày càng lớn, thu được lợi nhuận rất nhiều.”

“Nếu không gọi Nhị ca về đây giúp Đại ca, Đại ca sẽ bận rộn một nhọc đến đổ bệnh mất, nhưng ở Chiết Giang cũng phải có người quản lý. Nếu ta đi, mười ngày nửa tháng mới về đây một lần, nàng không học được viết chữ, ta nhận được thư cũng như không, sợ nàng viết cái gì ta cũng không đọc ra...” Tí tách, tí tách, từng giọt lệ rơi xuống trên giấy. Ta cảm thấy tuyến lệ của ta thật sự là rất dồi dào, nhất định là ăn cơm nhiều mà không mập ra được tí thịt nào, lại bỏ đi chỗ khác chăng.

Thế là ta không đối nghịch với hắn nữa, ngoan ngoãn học viết chữ. Nếu hắn đi ra ngoài xã giao, ta sẽ ở lại trong thư phòng đau khổ luyện tập. Đương nhiên chuyện luyện thư pháp này cũng giống như học cưỡi ngựa cưỡi lừa, không phải chỉ một ngày là có thể biết được. Nhưng kiên trì luyện, rốt cuộc cũng có thể đọc hiểu được.

Chỉ là làm hao tổn thật nhiều giấy mực, một trương giấy viết không đến được hai trăm chữ, ta đang cố gắng thu nhỏ lại cỡ chữ, nhưng để đạt tới cỡ chữ của bộ tiểu Khải, e rằng còn cách một khoảng cách rất xa.

Thấy ta cố gắng đạt đến mục đích như vậy, Tiên Tâm ngược lại chỉ mặc kệ. Hắn kiên trì nói chỉ cần đọc hiểu là đủ rồi, cũng không muốn ta trở thành một thư pháp gia “Dù sao nàng cũng không phải đi thi”. Hắn thẳng thắn nói “Hiện giờ thời gian nàng ở bên chiếc bàn học còn nhiều hơn ở bên ta, lúc nhìn ta ánh mắt cũng không còn sáng lên nữa!” “Cả ngày ở bên ngoài xã giao không biết đã nói những gì...” Ta lầm bầm “Nhốt ta trong nhà, ta chưa hề rằng nói lời nào mà ác nhân đã lên tiếng cáo trạng trước rồi...” Sau đó ta vô cùng hối hận. Ta nên sớm biết Mặc quân này luôn ghi tâm lời nói của ta, thật không nên nói với hắn những lời này.

Sau lại khiến ta vô cùng nổi tiếng, lời chê tiếng khen không đồng nhất.

Vị tân khoa đứng đầu bảng này của chúng ta đã lên tiếng, muốn mời hắn đi đâu cũng phải mời luôn phu nhân của hắn.

Trời đã bắt đầu vào mùa đông, mặc dù tuyết chưa rơi nhưng vẫn lạnh vô cùng. Ta vốn dĩ là cư dân ở vùng á nhiệt đới nên quen ở nơi có khí hậu ẩm áp, đi ra ngoài gió lớn lạnh lẽo, gặp văn nhân nhà sĩ có gì vui đâu chứ?!

Huống chi, kể từ khi hắn giận dữ xé canh thiệp đề thân, thanh danh của ta như được gắn kèm hai chữ “Đồ phụ” (người vợ ghen tuông) có viền đèn neon quảng cáo, hơn nữa cuộc cưỡi ngựa chung đi dạo phố với tân khoa đứng đầu bảng nay nhớ lại thấy thật tùy tiện. Hơn nữa lời tuyên bố này....ta nghĩ có khi danh hiệu “Đồ phụ” này được gắn trên tấm biển quảng cáo cao hơn ba thước cũng chừng.

“Chàng chọc ta không biết mệt hay sao? Cần gì phải vậy...Không phải chỉ là viết chữ nhiều mà nhìn chàng ít đi thôi hay sao? Đến mức đó nữa hả?” Ta thật là khóc không ra nước mắt.

Hắn thực bình tĩnh giúp ta vẽ mày kẻ mi, còn chỉ huy Bạch Quyên chọn bộ trang phục này, đừng chọn bộ trang phục kia. “Nương tử!” Hắn lộ ra nụ cười thánh mẫu đã lâu không thấy. “Ta nói rồi, sẽ dẫn nàng đi dạo mà!” ...Nhưng cũng không phải dưới loại thời tiết lạnh chết người này a, lại càng không phải lúc thanh danh đang nổi tiếng kiểu kinh thế hãi tục này “Tại sao ta lại đầu thai vào thân xác này a...” Ta thật ghen ngào.

“Đương nhiên là vì nàng biết nàng sẽ gả cho ta, nên mới tức tốc mà đầu thai đến đây a” Hắn vỗ vỗ ta như an ủi “Ta biết, nàng yêu ta muốn chết. Không phải ta đã khoan dung đại lượng tiếp nhận tình ý của nàng

rồi hay sao? Không cần cảm tạ ta, chúng ta mà còn phải phân biệt ai là ai nữa sao? Còn cần đến nghi thức xã giao này hay sao?” ”... ..” Sao hắn có thể nói năng lưu loát như thế, cũng không sợ nuốt luôn cả lưỡi hay sao? Ta thực buồn bực.

Tại nơi nam tôn nữ ti mà lễ giáo xã hội được tuân thủ nghiêm ngặt này, tuyên ngôn của tân khoa đứng đầu bảng nhà ta gây ra lực sát thương rất mạnh, cũng làm cho thanh danh của hắn suy giảm không ít.

Còn về phần tiếng tăm thị phi dị nghị những gì, loại đàn bà con gái đã kết hôn bị nhốt trong nơi nhà cao cửa rộng như ta làm sao mà biết được, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe được vài câu. Nói hắn sợ thê tử như hổ, nói ta kèm kẹp phu quân rất ác liệt, khó nghe nhất là họ nói ta không tuân phụ đức, cả ngày mong muốn xuất đầu lộ diện bên ngoài, Tiên Tâm vì sợ ta nên đành phải thuận theo ý ta, vân vân...Tuy không đúng sự thật một chút nào, nhưng số lượng thiệp mời đưa đến phủ càng ngày càng ít. Vốn ta đang cảm thấy an ủi, nhưng lại bỏ sót mất Chu đại nhân...Chu đại nhân vừa nghe được tin này mừng rỡ như điên, lão đã gặp mặt ta, biết lý do tại sao Tiên Tâm phải giả vờ tung tin vịt như vậy, thế nên liền hỏa tốc đưa thiệp mời đến.

Ta cũng bình tĩnh lại một chút, bởi vì ở đây đều là người quen...Không phải đã ít nhất gặp mặt một lần rồi hay sao? Ca xướng Đại nhạc hội KTV, một nhóm diễn viên nghiệp dư mà thôi! Cũng đâu có gì đáng sợ...Chu đại nhân còn đến tận cửa nghênh đón, cười tươi đến mặt mày muốn nở hoa. Ta biết ngoại trừ lần đó ở chỗ Chu đại nhân, Tiên Tâm ngẫu hứng hát hai bài ra, sau này trước mặt những người khác hắn đều kiên trì tự nhận mình thanh nhạc kém, không hề xướng lấy một khúc nào nữa.

Ta vừa xuống xe ngựa, gương mặt béo tròn múp míp của Chu đại nhân đã xuất hiện, đỡ lấy Tiên Tâm, không giống như đỡ lấy một con người, mà giống như đỡ lấy một bảo bối từ trên trời rơi xuống. ”Tiên Tâm lão đệ, không cần đa lễ, không cần đa lễ! Phu nhân, xin mời, xin mời...Hôm nay trời thật lạnh...” Sau đó ra lệnh hạ nhân dùng kiệu nhỏ rước bọn ta vào.

Vào đến khán phòng mới nhận ra ở đây đều là người đã gặp mặt qua, chỉ có hai ba gương mặt mới, ta cũng an tâm hơn. Chiếu theo lệ thường của Đại nhạc hội KTV Đại Minh sẽ là ăn uống no đủ trước, rồi mới mở màn tiết mục tiêu thực, xa hoa hơn nhiều so với thế kỷ hai mươi mốt. Thế kỷ hai mươi mốt chỉ có thể mang theo một người hát đệm, nhưng mà người này lại mang cả một đại đội a, hiện tại đang hát, người xem xem. Hễ đến lúc ăn cơm là ta sẽ quên mất những lời giáo huấn lúc trước, vô cùng tự động tự giác lột vỏ tôm, lựa bỏ rau thơm ra cho hắn (hắn không ăn rau thơm, chắc...chắc...quý kiêng ăn mà!), hắn cũng chỉ định muốn ăn thức ăn gấp bằng đũa của ta, uống rượu trong chén của ta (trên thực tế là uống giùm ta vì ta ghét rượu), bọn người Chu đại nhân lại vô cùng trấn tĩnh, ra vẻ đã quen thấy bọn ta như vậy rồi, vẫn ồn ào tự nhiên ăn uống nói cười. Chỉ có vài gương mặt mới kia nhìn ngáy cả người, rượu đều đổ cả lên quần áo...Bộ chưa từng thấy qua người khác thân mật hay sao a ?!

Tiên Tâm ung dung bình tĩnh, chân thành thâm tình lấy khăn tay ra lau hạt cơm bên miệng cho ta. Kết quả là ta lại nghe thấy một tràng tiếng rít không khí vào thật mạnh, nhưng lại không có vẻ bình tĩnh kiềm chế như người nhà họ Vương, tiếng hô hấp ở đây lớn hơn nhiều.

Ta chết lặng. Thật nóng quá, nóng quá a, người đã thấy qua cảnh lợn chết rồi mà còn nhảy dựng lên nói nước sôi nóng quá hay chưa?

Nhưng phản ứng của mọi người lại làm cho hắn vô cùng vui vẻ (?), không đợi người khác tam giục tứ thỉnh, hắn đã rất tự nhiên cất giọng ca vàng, bài nào nên xướng bài nào không nên xướng hắn cũng xướng tuốt, quả thực là muốn biến hôm nay thành ”cuộc biểu diễn độc nhất vô nhị của Vương Tiên Tâm mà”. Người nghe như si như túy, liên tục trầm trồ khen ngợi, cả khán phòng tràn ngập tiếng hoan hô như sấm dậy.

Ta vừa si mê vừa liên tục đổ mồ hôi lạnh. Hắn đem hết mấy bài ”Vương Chiêu Quân” và ”Nguyệt cầm” mà ta đã dạy cho hắn ra ca hết...Cũng may là mọi người đều uống rượu đến ngật ngà nên không để ý thấy làn điệu kỳ lạ. Càng may hơn nữa là hắn cũng còn một chút lý trí, nếu không hắn mà rống lên bài ”One night in Bắc Kinh” thì ta thật không biết phải giải thích như thế nào...Ăn uống ca hát say sưa chừng một, hai canh giờ sau ai nấy đều mãn nguyện. Sau đó vị thư sinh làm ca sĩ đến nghiệm - Vương Tiên Tâm - khách khí hỏi Chu đại nhân, có thể ra vườn đi dạo được hay không. ”Chuyệt kinh ở nhà riết sinh buồn chán (?), ta muốn mang nàng ra ngoài dạo giải sầu...” ”Hai người bọn người thật sự là muốn giết người mà!” Chu đại nhân cười ha hả, ”Giờ ai nấy cũng đã no nê rồi, chỉ bằng cùng nhau đi dạo một chút cho tiêu thực đi? Khu vườn nhỏ này của ta tuy kém cỏi nhưng vẫn có mấy chỗ xem cũng được. ”Người Trung Quốc khiêm tốn

nhưng thật sự rất khoa trương, làm chuyện gì cũng đều muốn người khác phải hiểu lầm. Khu vườn này gọi là Phá Viên, còn ngôi nhà này của chúng ta gọi là Nát Đường. Ta phóng tầm mắt nhìn không thấy điểm dừng, thật rộng lớn mênh mông vô cùng, nơi nơi đều lung linh tinh xảo, thực tìm không thấy từ để mà hình dung, diễn tả hết...Quá đẹp!

Dưới thời tiết quý quái như vậy, ngay cả sông cạn lá khô cũng sẽ trở thành phong cảnh cổ xưa độc đáo lý thú a!

Tiên Tâm ngồi xe lăn cho ta đẩy, vừa chỉ núi sông vừa giảng cho ta nghe về Nguyệt động là gì, cảnh ý ở đâu, núi giả đặt ở chỗ nào mới tốt, thế nào là theo thuyết ngũ hành bát quái...Chu đại nhân và đồng bọn đứng bên cạnh khoái trá phụ họa, lâu lâu lại ngâm vài câu thơ tỏ vẻ rất có trình độ văn hóa.

Đã khá trễ mà chỉ có thể đi dạo được hai phần mười của khu vườn, Chu đại nhân vô cùng nhiệt tình mời bọn ta đi tiếp, Tiên Tâm mỉm cười tiếp lấy chiếc lá đỏ đẹp nhất hắt hắt vừa hỏi xin Chu đại nhân, phui phui sửa sang lại trong tay, bảo ta xoay người để hắt cài lên tóc mai cho ta.

...Giờ ta mới biết, không phải chỉ có thanh thiếu niên thế kỷ thứ hai mươi mốt mới ồn ào, mà ngay cả nam tử trung niên ở Đại Minh triều cũng vô cùng hăng hái náo nhiệt...Buổi “Thanh nhạc gia phát biểu về nghệ thuật lâm viên Trung Quốc” đã khiến giới văn chương nơi đây trở nên cực kỳ sôi động.

Tuy ta không biết nói gì, cũng không biết ca hát, nhưng cũng cảm thấy tâm linh tục tằng của ta được khai sáng không ít, có văn hóa hơn rất nhiều.

“Có vui không?” Tiên Tâm thấy ta ôm cánh tay hắt đựng đưa, khẽ thì thầm hỏi, giọng đầy cương chừu.

“Vui, rất vui!” Ta thích thú nói “Trước kia ta thích xem nhất là tiết mục Vân Nguyệt hòa minh bát vạn lý...đó là một tiết mục trên tivi ta đã kể với chàng...không ngờ tận mắt chứng kiến ngoài đời thật còn đẹp hơn mấy vạn lần so với trong tivi. Các người giải thích còn hay hơn nhiều so với biên tập viên kia a! Lại còn có thể đối ứng thi từ ca phú nữa, thật giỏi a...” Hắt cười khẽ, ôm vai ta, nhẹ nhàng cọ mặt lên mặt của ta.

“Điều khiển ta càng cao hứng hơn nữa là ngày hôm nay chàng cũng chưa mắng ta, giận ta câu nào!” Ta không suy nghĩ gì buột miệng ra nói.

Toàn thân hắt cứng đờ ”...Ta có sao?” Chết rồi, ta đang làm gì vậy? Tại sao lại nói những lời này ra miệng? Bản thân ta không phải biết rõ là hắt vô cùng để ý, sẽ ghi nhớ trong lòng mà suy nghĩ hay sao. “Cũng không thể trách chàng được!” Ta nhanh nhẹn nghĩ cách chữa lời “Dù sao hiện giờ chàng cũng đã đỗ đạt công danh, là chủ gia đình...là người đứng mũi chịu sào của cả một gia tộc. Chàng ngượng khi làm nũng với ta, nên phải liều mạng đi chọc ghẹo ta, ta hiểu...” Hắt xoay mặt ta lại, tinh tế nhìn thẳng vào mắt ta. Trong xe tối tăm, ánh mắt của hắt vô cùng vô cùng sáng, tràn đầy khiếp sợ.

...Hắt mới hai mươi tuổi, cũng lắm chỉ là sinh viên năm hai, năm ba mà thôi. Vẫn là một đứa trẻ mới lớn. Hắt ăn vạ khi sinh bệnh, kiêu ngạo khi đỗ đạt công danh (chỉ đối với ta thôi), tất cả cũng chỉ là một đứa con trai lớn xác vội vã muốn chứng minh với lão bà của mình, ta là người lớn, ta sẽ bảo bọc người, người phải nghe lời ta, muốn cũng phải nghe mà không muốn cũng phải nghe. Nhưng lại thấy bất an, vẫn muốn lão bà cam đoan nhất định chỉ thương hắt, vẫn muốn làm nũng khi bị bệnh, nhưng lại không dám, sợ bị mất mặt.

Thật sự thì ta hiểu.

Kiếp trước ta đã bị bệnh lâu như vậy, đã được bao nhiêu là chuyên viên tâm lý tư vấn qua. Bệnh lâu ngày sinh nhàm chán, ta cũng cần rảnh đọc mấy cuốn tâm lý học để tranh cãi với bọn họ, có khi còn làm cho bọn họ lệ rơi đầy mặt. Còn không thì tậu thêm vài cuốn về việc phân tích tâm lý con người, công thức hóa nó đi. Xác thực thì như vậy cũng có thể thăm dò đại bộ phận tâm lý con người.

Nhưng ta biết thì biết vậy thôi, chứ cực không thích dùng thứ đó để thao túng người khác.

Một người đã từng đối mặt với vấn đề sinh tử sẽ thông suốt rất nhiều chuyện. Những kiến thức tâm lý học khuôn sáo này căn bản không có giá trị tồn tại, cá nhân ta nghĩ vậy. Ít nhất là chúng không có giá trị đối với ta. Ta cảm thấy lý thuyết này không có tác dụng gì, chỉ làm mọi chuyện khó khăn hơn mà thôi. Mọi

chuyện nên phát xuất từ tâm, làm theo cảm giác của bản thân mình, mớ lý thuyết về tâm lý học này cũng chỉ là một phần nhỏ nhoi, tác dụng không đáng kể.

Càng đơn giản càng tốt, nhất là đối với chuyện tình cảm.

Ta rất yêu Tiên Tâm, hấn cũng rất yêu ta. Hấn thông minh, trầm tĩnh, nhưng không có kinh nghiệm gì trong tình yêu. Cho nên hấn cứ theo bản năng mà làm, mà thử nghiệm...Hơn nữa, hấn lớn lên trong sự giáo dục về quan niệm nam tôn nữ ti đã ăn sâu vào tận gốc rễ rồi, cho nên mới lúng túng, giãy dụa như vậy. Hấn dẫn ta đi dạo phố, dẫn ta đi gặp khách, những chuyện vi phạm lễ giáo như vậy, nội tâm hấn không thể không giằng co, vô tình biểu lộ ra.

Ta muốn nói cho hấn biết suy nghĩ của mình nhưng xe ngựa đã sớm đỗ lại trước cửa, tuy hấn chưa cho ta xuống xe nhưng ta cũng không thể nói hết ý.

“Tiên Tâm, chàng không phải là người ở xã hội của bọn ta, nên nam nữ bình đẳng gì đó chàng tất nhiên sẽ không chấp nhận được. Ta cũng không tranh cãi vấn đề này với chàng.” Ta thản nhiên nói “Ta chỉ biết rằng, ta thật lòng yêu chàng, mà chàng cũng đã tận lực đối đãi tốt với ta rồi. Ta đã rất thỏa mãn...Là ta không có đầu óc, tự nhiên lại bật thốt ra câu nói đó, khiến chàng không vui...”. Hấn không nói gì, nhưng ánh mắt càng lúc càng ôn nhu, còn có chút hơi nước dâng lên long lanh. Chậm rãi, hấn vùi đầu chôn vào gáy của ta giống hệt như khi đó hấn bắt hạnh lên cơn đau đớn, khóc thút thít giấu mặt vào gáy ta vậy.

Ta dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng của hấn, hấn gắt gao choàng cả hai tay ôm lấy vai ta.

“Tiểu thiếu niên trong sáng?” Hấn hàm hồ nói sau gáy ta.

Ta gật gật đầu.

“Đại tướng quân?” Ta cũng gật gật đầu.

“Nếu ta vẫn bắt nạt nàng thì làm sao?” Hấn hàm hồ hỏi.

“Đành chịu thôi!” Ta thở dài “Dù sao ta cũng đã nghĩ ra một thực đơn mới rồi. Ta có thể dùng công phu nấu thức ăn bằng miệng khiêu chiến chàng ăn đến chén thứ hai mà vẫn còn cảm thấy đói.” Hấn cười rộ lên, đầu hàng “Lâm Lang, nương tử! Ta vui vẻ hạnh phúc nói không nên lời, nhưng vẫn còn cảm thấy đau lòng...” “Đó là bởi vì chàng quá yêu ta. Không sao, ta biết, không phải là ta đã khoan dung đại lượng tiếp nhận tình ý của chàng rồi hay sao? Không cần cảm tạ ta, chúng ta mà còn phải phân biệt ai là ai nữa sao? Còn cần đến nghi thức xã giao này hay sao?” Ngày đó lúc Tiên Tâm xuống xe ngựa không có chống gậy, hấn để ta dùng xe lăn đẩy đi. Hấn cười đến khàn cả giọng, còn ta thì vẫn thản nhiên như thường.

Không có cách nào, định mức cười của người nhà Vương gia vốn thấp. Đã yêu hấn thì cả ưu điểm lẫn khuyết điểm cũng đều phải yêu, vấn đề ghen thiếu hụt này ta cũng tha thứ cho hấn.

Quan trọng là đã sửa chữa.

Nhưng ta không có cách nào sửa chữa tác dụng phụ của bản tính phức tạp của hấn.

Ta nghĩ cùng lắm chỉ đến nhà Chu đại nhân tham dự Đại nhạc hội KTV mà thôi, dù gì thì nó cũng có ý nghĩa. Nhưng không ngờ người nào nhà có vườn tược đều đến mời bọn ta đi ca xướng KTV. Cho nên mới nói, có trưởng phu là người tài hoa thật là vất vả.

Thông qua sự tuyên truyền của Chu đại nhân...ta dám nói là lão có dùng loa phóng đại để đỡ phải nói đi nói lại. Tóm lại là bốc bọn ta lên tận mây xanh rồi, nói bọn ta là cặp phu thê như chim liền cành, khoa trương buồn nôn đến mức ta chỉ muốn đập đầu chết đi cho xong.

(Không hiểu Bạch Quyên trở nên nhiều chuyện như vậy từ bao giờ...đều là vì nàng đã gả ột lão công không tốt nên đã làm hư nàng như vậy), nhưng thế cũng chưa phải là điều quan trọng. Quan trọng nhất là lời đồn, muốn nghe Thiên Âm của Vương Tiên Tâm phải thỉnh luôn cả phu nhân của hấn.

Bởi vì Vương tài tử thâm tình, chân thành, khổ tâm bỏ bao công sức chỉ hát cho phu nhân của hấn nghe mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Châu thành xôn xao như chim vỡ tổ. Thiệp mời lại đến như nấm mọc sau mưa...không, phải nói là như tuyết rơi. Vấn đề là Giang Tô cũng đã bắt đầu có tuyết rơi...Thời tiết như vậy làm sao mà đi dạo vườn?!

Nhưng người Trung Quốc chính thị là người Trung Quốc, cái gì cũng có thể nghĩ ra. Trời đổ tuyết thì đã sao, sẽ ngắm tuyết nha, có ẩm lộ nha, đủ loại hoạt động xa hoa thi nhau phô bày.

Từ sau khi thổ lộ tình cảm xong, Vương tiên sinh thực tự do tự tại thoải mái mà làm nũng với ta, vẻ mặt đầy hưởng thụ nửa nằm trong lòng ta chờ ta bẻ bánh phục linh dứt cho hắn ăn từng miếng, vừa ăn còn vừa ngâm thơ, cái gì mà "Say tựa vào chân mỹ nhân, tỉnh xử lý việc thiên hạ".

Ta thực buồn bực. Ta nói nhiều như vậy, không hiểu hắn nghe sao mà chỉ rút ra đại ý là "Ta có thể yên tâm làm nũng mà không sợ mất mặt. Vạn tuế nha!". Nam nhân này lựa chọn cách lý giải thật là quá vắn tắt, quá chủ quan đi!

"Trước khi xử lý chuyện thiên hạ thì xử lý thiệp mời đã." Ta vô lực bẻ một miếng bánh, hắn khẽ há mồm ra ăn.

"Đi" Hắn lười biếng nói "Nhưng ngày mai thì miễn, ta muốn đi thử sơn" Ta trừng mắt hắn, trong lòng càng bất lực.

Đang êm đẹp làm một nguy quân tử trong sáng, không biết tại sao lại đi học Giả Bảo Ngọc làm cái chuyện không có tương lai là thử sơn...Từ khi hắn bắt đầu giúp ta vẽ mây kẻ mi, hắn phát sinh một hứng thú mới. Thời này bút chì kẻ mi không được tốt lắm, hắn rất ghét, chê luôn mồm không dùng. Trời lại đang đổ tuyết lớn không thể ra ngoài, nên hắn trốn trong nhà nghiên cứu phương pháp phối chế làm bút kẻ mi.

Nhưng ta không hiểu một chút nào về đồ trang điểm (người thử ồm ồm đau hai mươi năm thử xem, coi người có thích sờ mó mấy thứ đồ đó hay không), chỉ lấy ra một ít kiến thức hóa học căn bản thông dụng mà tán nhảm với hắn. Ta nói với hắn bột chì có độc, hắn liền vô cùng cẩn thận đối với thứ nguyên liệu này. Ta đem Hồng Lô Mộng ra khoe với hắn, nói thuốc Đông y cũng có thể dùng để chế đồ trang điểm, lấy "Lên núi hái thuốc" ra hù hắn, nhưng hỏi tới thì ta cũng không biết gì vì đã quên sạch.

Ta hoàn toàn đã quên nguyên lý "bệnh lâu năm tự trở thành bác sĩ", ở kiếp trước ta gần như có thể trực tiếp làm y sĩ, huống chi là Tiên Tâm đã cả đời uống thuốc Đông y. Hắn đem sự thông minh đỉnh ngộ vô sự tự thông của mình áp dụng vào vấn đề vụn vặt này, cùng vị đại phu quen biết lâu năm của mình bàn luận đến vô cùng hăng say.

Hơn phân nửa những thành quả thí nghiệm này đều được thoa hết lên mặt của ta, đỡ để người khác khỏi phải quá mức thất vọng khi đến thăm và chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt diệu kinh thế của Vương phu nhân ta.

Chỉ có thể nói, giàu quá sinh hư! Nhưng khổ một cái là những kẻ có tiền mà suy đồi hủ bại này, vườn nhà bọn họ đều quả thật là tinh mỹ tuyệt luân.

Suy đồi, suy đồi, rất suy đồi. Mỗi lần ta đi dự tiệc đều phải chịu đựng ánh mắt kinh ngạc của người khác (Vương phu nhân chỉ cao có bấy nhiêu đây thôi á?), mặt khác ta cứ cố gắng lừa cơm gấp thịt, một tiệc rượu hoa mỹ suy đồi như thế này đâu phải lúc nào cũng được ăn đâu.

Bọn họ cảm thấy không đủ đẹp, nhưng lại không biết ánh mắt Tiên Tâm vô cùng thần kì. Đại thần chính là đại thần a, không thể chê được!

Kết quả là đến đầu xuân khi hắn thuyết phục Đại ca của hắn cho hắn đi Chiết Giang thay thế cho Nhị ca, hắn thuận tiện mang theo vốn mở cửa hàng bán sơn nơi đó luôn. Cửa hàng bán sơn ở Châu thành đã được khai trương nửa tháng nay rất đông khách, tiền lời rất khấm khá.

Ta lĩnh ngộ được hai chân lý vô cùng quan trọng. Thứ nhất, bất kỳ là thời đại nào cũng vậy, tiền của nữ nhân là dễ lừa nhất. Thứ hai, huyết thống của Tiên Tâm chính là huyết thống Vương gia, gien chính là gien của Vương gia, không hề khác biệt một chút nào. Cứ nhìn Vương cử tử - Tiên Tâm tiên sinh cả đời đọc sách thánh hiền mà xem, còn gian thương hơn cả hai vị ca ca suốt đời kinh doanh buôn bán nữa.

Người nghĩ đi, một hộp son lớn chưa đầy một phần tư bàn tay mà bán đến hai lạng bạc, đủ thấy hần gian thương đến mức độ nào a! Còn giả bộ đọc sách thi cử làm chi! Không cần đọc! Sớm một chút ra ngoài kiếm tiền, đỡ phải nhọc công Đại ca, Nhị ca của hần vất vả đến nỗi thê thiếp trong nhà náo loạn cả lên vì cả ngày không được gặp mặt tượng phư.

Bất quá lúc đó thiên phú gian thương bẩm sinh của hần tạm thời chưa phát huy, vả lại, mâu thuẫn nội bộ trong nhà các ca ca hần cũng là chuyện tất yếu không thể tránh khỏi.

7. Chương 07

Mùa hè năm nay là đại thọ năm mươi tuổi của Thái Hậu, nên khoa cử năm nay đặc biệt hơn mọi năm. Hoàng đế lão đại hạ chỉ ban thưởng, tất cả những cử tử đã đậu qua hai kỳ thi đều phải lên kinh ứng thí, kể cả những kẻ góa bụa cô đơn, người tàn tật..cũng đều phải đi. Theo ta, chỉ cần còn thở được thì ngoan ngoãn lên kinh đi thôi, dù ngươi có là Vương nhị bị mặt rỗ hay là một lão già cằn không nổi đôi đũa đi chẳng nữa.

“Ân sư” của Tiên Tâm – người đã có công bảo toàn kết quả thi tú tài khi hần bị tai nạn, đã viết một phong thư rất dài rất dày cho hần, dặn Tiên Tâm bất cứ giá nào, dù có bị cưa chân một lần nữa, cũng phải lên kinh lần này để giúp lão tranh sĩ diện với đồng liêu.

Thiên đại vinh quang (?) này khiến Vương gia như ong vỡ tổ, như một trái bom nguyên tử ở thế kỷ hai mươi mốt rơi xuống, toàn bộ tiền đồ đều sáng lạn...nổ mạnh nhất, chính là Uy viện.

Lần này ta đã hạ quyết tâm, thậm chí còn cẩn thận nhớ lại quảng cáo “Nếu không phải KFC” để cố gắng học hỏi bất cứ yếu quyết trong đó, rút cuộc làm cho Vương Tiên Tâm tiên sinh trợn mắt há hốc miệng một hồi lâu.

“...Không được!” Hần nhào về phía ta đang lăn lộn trên mặt đất “Chỉ mười ngày ta còn không cho nàng đi, huống chi lên kinh thành phải đi cả tháng a! Làm sao đi nổi, nói không được là không được...” “Ta không kêu ra tiếng là được rồi chứ gì?” Ta vừa lăn vừa nói “Không phải chàng sợ người khác nghe thấy hay sao, ta sẽ bịt miệng lại...” “Đến lúc đó làm sao nàng còn nhớ rõ mà bịt miệng lại? Thế nào cũng lại vừa kêu rên vừa la khóc...” Hần cũng lớn tiếng trả lời.

“Bằng không thì chàng bịt đi a, còn không phải đều là tại chàng, sao lại trách ta kêu la rên khóc, tại chàng nói chàng thích nghe...” Bạch Quyên thực trấn tĩnh nói “Đại gia vừa mới đến, nhưng cũng rất nhanh đã vội bỏ đi rồi.” Người đã lập gia đình rồi quả thật khác xưa, hiện tại nàng ngay cả mặt cũng không thèm đỏ. Lão công của Bạch Quyên thật là quá tệ, sao có thể dạy dỗ nàng trở thành như vậy. . . Ngay cả thẹn thùng cũng không còn biết nữa!

Tiên Tâm cũng rất bình tĩnh trả lời “Bảo người sang Đại ca nói một tiếng, đợi ta xử lý xong chuyện bên này rồi sẽ đi gặp hần” “Chàng còn muốn xử lý cái gì nữa?” Ta tiếp tục vừa lăn vừa nói “Ta nói ta muốn đi, muốn đi, muốn đi, muốn đi...Nếu không cho ta theo thì chàng đừng hòng ra khỏi cửa phòng này!” Ta ôm quả trứng của hần né ra xa xa.

Hần tức đến run cả người “Đã lớn như vậy rồi mà còn bày đặt ăn vạ!” “Sang năm ta mới mười sáu tuổi thôi!” Ta rống lên cãi lại hần.

Hần ghen lời, rầu rĩ xoay đầu đi “Nói là sợ nàng kêu ra tiếng...chỉ là chọc nàng chơi thôi. Nàng có biết ngồi xe ngựa mười ngày có cảm giác gì hay không? Có thể nói là xương cốt như muốn gãy ra từng khúc. Còn chuyện ăn uống sinh hoạt trên đường đi nữa? Nàng ở nhà được nuông chiều như vậy, sao ta có thể để nàng theo ta ra ngoài chịu khổ... Ta không có ở nhà, nàng vừa đúng lúc cứ nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi. Toàn bộ tâm trí nàng đều đặt trên người của ta, ăn uống cũng càng ngày càng ít hơn...Nàng chỉ lo cho ta, còn bản thân nàng thì sao?” Ta cũng ngậm miệng lại không biết nói gì. Thật kỳ quái, bộ lộ liễu dữ vậy sao? Sao

hắn biết? Ta cũng cảm thấy ta như vậy thật là biến thái. Nhưng biết làm sao được, ta đầu thai đến đây mới chân chính yêu đương, vẫn là kiếp trước đã tu thành chánh quả mới yêu đương như vậy.

Nói một cách khác, bọn ta rơi vào trong hố hôn nhân này trước, ở trong hố mới bắt đầu chơi trò mập mờ, chơi đến mặt đỏ tim đập, sau đó mới nảy sinh tình yêu cuồng nhiệt. Cái hay là, không phải đợi đến bảy tám năm yêu nhau cuồng nhiệt rồi một phát kết hôn đã tắt, cái dở là người yêu lần đầu sẽ thực mê muội, thực ngu ngốc.

Đã kết hôn rồi mà còn ngu ngốc như vậy, thật không thể tha thứ! Không thể tha thứ!

“Nàng...tưởng ta mù sao?” Hắn u oán “Ta có đến sáu cây quả trứng, chỉ là tất cả đều giống y đúc nhau. Xe lẫn có ba bộ, nhưng trước mặt ta lúc nào cũng chỉ có một bộ. Chân giả là do nàng bảo dưỡng, cũng có vài cái. Nàng và thợ thủ công mỗi ngày đều cùng nhau nghiên cứu cách cải tiến, thay đổi, tưởng ta không biết sao? Cơm ta ăn, mỗi một bữa đều là do nàng viết thực đơn, còn thỉnh đại phu cổ vấn. Nàng cho là ta không biết?”

“...Ngày nào nàng cũng đều dỗ ta ngủ trưa rồi mới dậy làm việc vặt. Nàng thực khi dễ cho rằng ta không biết sao...” Hắn càng nói càng khổ sở “Lâm Lang, chừng nào nàng mới nghĩ đến chính bản thân mình chứ?” Hắn như vậy thực làm cho ta không được tự nhiên “Ta...ta cái gì cũng không biết làm. Ngay cả chữ cũng viết không đẹp, khâu thành một đường thẳng cũng không xong. Nếu không để ý chăm sóc chàng, nhà này còn có chỗ cho ta đứng hay sao?!” “Nàng biết rõ là không phải như vậy!” Hắn tức giận.

Hễ đụng đến chuyện của ta là hắn rất dễ nổi nóng. Chẳng những định mức cười thấp, mà ngay cả định mức giận cũng thấp. Vậy có gì là tốt chứ!

“Được thôi” ta mặt dày nói “Ai bảo ta yêu chàng như vậy! Nếu chàng cảm thấy phiền...” “Lâm Lang!” Hắn sầm mặt xuống thấy rõ.

“Nếu không chê phiền thì để cho ta đi cùng với!” Ta liều mạng lắc lắc cánh tay của hắn “Hoặc là ở lại...hoặc là dẫn ta theo!” “Nàng biết rõ là ta không thể ở lại...” Hắn khổ sở.

“Giống như trong Hải Giác Thất Hào vậy” Ta hảo tâm nhắc nhở hắn “À, mà ta quên còn chưa kể với chàng về bộ phim Hải Giác Thất Hào này. Rất cảm động nha...” Ta còn chưa kịp kể bộ phim cảm động cỡ nào, đã bị hắn đặt lên đầu gối của hắn đánh cho ba bốn phát vào mông, sau đó là “trừng phạt” theo lệ thường.

Hôm đó hắn đến gặp Đại ca của hắn hơi bị trễ. Nhưng các ca ca của hắn chỉ dám ngồi chờ ở ngoài viện, không dám trực tiếp xông vào phòng...Chắc là vì tiểu đệ của bọn họ quá dữ dằn khi nổi nóng.

(ta tuyệt đối không thừa nhận ta có liên quan gì đến chuyện đó). Nhưng rốt cuộc khi hắn đi gặp Đại ca cũng nói là muốn mang ta theo cùng để có người chăm sóc trên đường đi.

Nếu là nhà người khác, chắc chắn sẽ nói không được. Nhưng các vị ca ca của Tiên Tâm rất cứng chịu vị tiểu đệ này, nếu hắn chỉ tay lên trời, bọn họ cũng đều hào khí vạn trượng (khí phách cao ngất) leo lên hái trăng sao xuống cho hắn. Ngay cả việc mang theo theo thê tử đi dạo phố, ra ngoài nghe diễn, tiếp khách...đều có thể duy trì phong độ bình tĩnh truyền thống của Vương gia. Giờ cũng không phải đi gặp Hoàng đế, trên đường có người chăm sóc cũng tốt, ai nấy không có một chút dị nghị nào.

Vương Hi Phượng cũng là một thành viên, nàng thu xếp đóng gói, chuẩn bị hành lý và phân phó người theo hầu cho ta, còn dặn ta đừng mua những đặc sản quý hiếm gì đó trên kinh thành, ngoại trừ lông thú, nếu có thể thì mua mang về càng nhiều càng tốt, còn đưa tiền trước cho ta.

Đợi đến lúc ta hỏi rõ giá lông thú, số tiền này...chẳng lẽ bảo ta khiêng ba khoang xe lông thú về bán hay sao?

“Kiếm chút tiền riêng thôi” Mặt nàng vẫn không đổi sắc “Đến lúc đó ta chia cho người một phần” Còn về mua lông thú ra sao, người cứ hỏi Tam thúc là được rồi, người của Vương gia không ai là không biết buôn bán. “Kể cả Lâm muội muội...Ý ta là Nhị muội”. Nhị phu nhân cũng đến ngồi chơi, mặt mày ưu sầu, nói vài câu dằn dò, còn tặng cho ta một bài thơ trước khi về. Ta lật lật bài thơ ra nhìn tới nhìn lui đến hồ đồ chóng mặt, dù sao ta cũng không đủ cổ nhân.

Tiên Tâm chỉ thản nhiên ghé mắt xem rồi nói “Ý của Nhị tẩu là hâm mộ nàng thôi, cho đến giờ Nhị ca còn chưa bao giờ mang theo nàng ấy ra khỏi cửa”...Nhưng mà là một bài thơ thật dài a, chữ tràn đầy cả một tờ giấy to!

“Chỉ có mấy câu đơn giản như vậy thì nói cho rồi đi, nàng ấy cần gì phải viết thành một thiên Trường Hận ca chứ?” Ta buồn bực “Tài nữ đúng là tài nữ, cao cao tại thượng khác hẳn người thường...” Tiên Tâm vốn đang thản nhiên nghiêm nghị, vừa bưng trà lên mới uống được một ngụm liền phun ra. Hắn cười như điên như cuồng đập tay lên bàn nói “Trường, trường hận ca...hahaha...”

Ta kinh ngạc nhìn hắn. Tại sao hắn theo ta lặn lội cả năm nay mà định mức cười này cũng chẳng thấy tăng lên chút nào, ngược lại càng ngày càng thấp...Nhưng cũng chẳng trách được, chỉ tại gien huyết thống nó thế...Ta thực cảm khái.

Ngày đó bọn ta lên đường, ta tròn tròn mắt nhìn xung quanh. Trên đường tràn đầy người đông đúc tấp nập vô cùng, không lẽ đều đến đây đưa tiễn? Họ thực sự quý trọng bọn ta dữ vậy sao?

Bất quá chỉ là một cử nhân đứng đầu bảng thôi mà.

Tiên Tâm vén rèm lên mỉm cười, ngữ khí nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta thực không nên bị nàng uy hiếp!” Ta cũng khí định thần nhân trả lời “Chàng có tin là ta có thể lén đi theo sau chàng hay không? Mãi đến khi chàng phát hiện được thì đã muộn rồi...” “Đúng vậy, không phải bị thổ phỉ cướp đi thì là bị người ta giết rồi!” Hắn vẫn duy trì nụ cười thánh mẫu thuần khiết, nhưng ngữ khí không hề có chút đùa cợt nào “Nàng dám! Tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy!” “Tất nhiên...” Ta khoái trá nói “...trước khi ta làm như vậy ta nhất định sẽ thông báo cho chàng biết trước, để chàng có thời gian mà kịp phản ứng...” Hắn ỷ vào trong xe không có ai, ầy vậy mà cứ nhiên...bóp ngực ta một cái. Còn dám uy hiếp ta “Nàng đợi lát nữa lĩnh gia pháp đi!” Tên sắc lang này!

“Đây là gia bạo chứ gia pháp cái nỗi gì...” Ta che ngực lui vào trong góc xe “Đừng, đừng, đừng! Đừng xúc động! Bên ngoài rất nhiều người...” “Gia bạo là cái gì?” Hắn hiếu học mọi lúc mọi nơi không biết mệt mỏi.

Đợi ta giải thích xong ý nghĩa từ gia bạo rồi, hắn hài lòng gật gật đầu. Lúc này xe ngựa đã ra khỏi thành, trong xe ngựa chỉ có hai người bọn ta bởi vì ta mồm miệng hay nói bậy nói bạ, nhưng Tiên Tâm lại thích nghe.

Hiện tại ta cảm thấy cô nam quả nữ ở chung rất nguy hiểm.

Bởi vì hắn đang cười kịch kịch quái dị tiến lại gần ta, trong xe ngựa lại nhỏ, ta vừa không thể nhảy ra khỏi xe chạy trốn, lại vừa không thể kêu cứu. Tình huống lúc này mười hai vạn phần nguy cấp.

“Đến giờ lĩnh gia bạo rồi!” Hắn cười tà ác “Nương tử, lĩnh gia bạo đi. . . Người đâu, hể mở miệng la, đánh chết cho ta!” Hắn hôn ta thật sâu.

Lần “gia bạo” này cảm giác thực có chút khác biệt, cả hai người bọn ta đều thực kích động. Khuyết điểm duy nhất là ta suýt chút nữa nghẹn thở. Từ đầu đến cuối, môi hắn không hề rời khỏi môi ta, cho nên thanh âm của ta chỉ có thể quanh quẩn tù túng trong lồng ngực, ta hầu như đã quên mất phải hô hấp.

Rốt cuộc ta cũng biết tại sao hắn chọn một lão bộc bị lãng tai làm xa phu cho chiếc xe ngựa này.

Tà ác, tà ác, rất tà ác!

Thân thể Tiên Tâm vẫn yếu ớt, nhưng dù sao hắn cũng là một thanh thiếu niên huyết khí phương cương. Tuy trời lạnh hắn cũng sẽ bị nghẹt mũi đau đầu, nhưng bảo một thanh thiếu niên mới nếm thử mùi vị tư tình nam nữ nằm bên cạnh lão bà mà không động dậy chút nào...thật rất khó.

Nhưng đại phu đã nghiêm trọng cảnh cáo, nên bọn ta phải miễn cưỡng duy trì tần suất ba ngày một lần (chưa kể thường thường tay chân ngứa ngáy)

Lần này đi chung, ta nhanh chóng hiểu được vì sao Tiên Tâm một mực không muốn ta đi cùng. Xe ngựa thời cổ đại không có bộ phận giảm xóc, nên thân thể vô cùng nhức mỏi. Tuy Vương gia đã tận lực trang bị một chiếc xe ngựa vô cùng xa hoa, chỗ ngồi mềm mại rộng rãi, còn có thể làm thành giường nằm, lại có phích giữ ấm trà, điểm tâm luôn sẵn sàng, chiếc bàn nhỏ còn có thể mở ra gấp lại khi cần thiết, nhưng xe bị dẫn lắc xóc nảy vô cùng khiến người ta dễ bị chứng say xe.

“Đã nói là đừng có đi theo” Tiên Tâm đau lòng ôm lấy ta.

“Không sao” Ta nuốt nước miếng, cười cười “Ta cũng là người đã từng chịu khổ qua...” Đột nhiên hấn cúi đầu xuống. Thôi chết rồi, tự nhiên ta lại chọc đến hấn làm gì chứ?...Khi không nhắc nhở hấn chuyện ốm đau kiếp trước của ta làm chi! Ta thật là thần kinh mà!

“Quen rồi sẽ khá lên thôi” Ta lấp liếm “Cũng phải để chàng có cơ hội chăm sóc cho ta chứ” Mắt hấn rừng rưng, tặng cho ta nụ cười thánh mẫu hoa lệ sáng lạn, tinh thuần không chút tạp chất nào mà đã lâu không thấy. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười này của hấn, cho dù ta có bị say xe đến chết ngay lúc này cũng được a...” Về mặt này của nàng thật là...” Hấn càng cười tươi hơn, tựa trán vào trán ta tiếp “...ngốc...” Dưới tình trạng say xe vô cùng mãnh liệt của ta, bọn ta thực quy củ tuân theo lời dặn của đại phu. Nhưng đợi ta quen đi, ba bốn ngày sau Tiên Tâm nhịn không nổi, hôm đó tìm khách điểm ngủ trọ cho ta linh gia pháp...không, là linh gia bạo mới đúng.

Nhưng đến hừng đông hấn lại nổi giận phi thường, quả thực là giận đến mức không có cách nào kiềm nén nổi. Ta chỉ có thể đỏ mặt, ngượng ngùng theo sau lưng hấn. Hấn nóng nảy đến nỗi ta cũng không dám theo dõi hấn.

Chuyện này cũng không thể trách ta a. Lúc đó thì ta tìm thể quái nào đồ để bịt mồm lại, ta chỉ có thể nhét tay vào miệng cắn, cố không kêu ra tiếng.

Nào biết ta kích động quá nên sử lực chút đỉnh...khi ngủ đi cũng không phát hiện ra, thật tình cũng không thấy đau. Kết quả là lúc ăn điểm tâm bị hấn phát hiện, nổi cơn lôi đình.

Đường dành cho xe ngựa khá ngắn, rất nhiều sĩ tử lên kinh ứng thí đã xuống xe ngựa mà đi bộ, xung quanh rất là đông đúc náo nhiệt.

Hấn ngừng chân lại, lải nhải mắng cả buổi sáng còn chưa hết giận, lại còn lặp đi lặp lại như cái đài truyền tin “...Ta sở cũng luyện tiếu chỉ dám sở một ngón tay, nâng trên tay thì sở rớt, nắm chặt thì sở tan! Vậy mà nàng cần tới chảy máu luôn!” Ta xấu hổ muốn bỏ chạy. Đại ca a! Người muốn mắng thì mắng trên xe ngựa, giờ đang đứng trước công chúng a!

“Nói gì đi chứ!” Hấn lại rống lên.

“Tại không cẩn thận...” Ta nói thật nhỏ “Lúc đó không tìm thấy gì...cũng chỉ có thể...” “Ta thà để nàng kêu la hết sức, cũng không cho nàng tự cắn tay mình đến chảy máu ra như vậy!” Khí thế của hấn như hổ gầm cộp rống.

Xung quanh đều tĩnh lặng như tờ. Ta cũng hy vọng tim mình ngừng đập luôn cho rồi. Để ta chết đi, đừng ngăn cản ta...Xanh mặt, ta ôm cánh tay của hấn, nửa dìu nửa kéo hấn lên xe ngựa, vội vã đóng cửa xe lại, buông rèm xuống.

“...Chàng cũng phải biết để ý đến xem đây là đâu chứ?!” Đến lượt ta giở công phu Hà Đông sư tử hồng lên “Ta cần là tay của ta...” Ta lập tức im bật, dùng sức động vào vách xe, Hoàng bá bá xa phu bị lãng tai, phải làm như vậy lão mới biết mà dừng xe. Đợi xe ngựa dừng lại, cửa mở ra, ta lập tức đi xuống, vừa đi vừa mắng “Ta cần tay của ta, có liên quan gì đến chàng? Có cần nổi giận dữ vậy không? Còn không phải tại chàng không cho kêu ra tiếng sao?...” “Nàng kêu đi, dùng hết sức mà kêu!” Hấn cũng hòa theo giận dữ “Cùng lắm thì ta làm thịt toàn bộ người trong khách điểm! Sao lại không liên quan đến ta, toàn bộ nàng đều là của ta, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân cũng đều là của ta! Tay nàng đương nhiên cũng là của ta, ai cho nàng tùy tiện muốn cần là cần...” Trận cãi cọ này chẳng những ngôn từ cực kỳ ngô nghê mà chỉ số thông minh còn thấp hơn cả đường chân trời. Bọn ta âm ỉ cả buổi sáng mới chịu uống nước ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhưng âm ỉ xong chính bản thân mình còn cảm thấy buồn cười, sau đó hai người cười không ngừng, cười đến đau cả bụng.

Yêu đương thật sự rất không tốt. Vô cùng độc hại. Nhìn đi, cả hai bọn ta đều là người có tố chất tâm lý kiên cường vì yêu đương mà thành ra nông nổi này, thật chặt vật!

Nhưng trận cãi cọ này lại truyền ra ngay trong cuộc thi buồn chán này, trở thành ngòi nổ cho các sĩ tử đang buồn chán buồn chuyện. Ban đêm bọn ta tìm nhà trọ để ngủ, thường có vài thí sinh thò đầu ra tò mò nhìn,

còn có người rướn cổ ra hay nhòai cả người ra vì sợ không nhìn thấy.

Vì không muốn lời đồn nhảm tăng thêm, trên đường đi bọn ta thật tuân thủ theo khuôn phép đến mức tối đa, cùng lắm thì lúc ở trên xa ngựa chỉ chạm nhẹ một chút rồi ngừng lại, sự bất mãn của Tiên Tâm không ngừng tăng lên, ta cũng không biết phải làm gì.

Sau đó ta cẩn thận chuẩn bị một chiếc khăn tay đặt sẵn bên gối, nhưng lại bị Tiên Tâm lấy đi cột tay ta lại...mà không phải là bịt miệng ta lại.

Hắn lấy lý do là sợ ta lại cắn bàn tay mà hắn âu yếm, nhưng sao ta cảm thấy hài tử này thật là không thông minh, chẳng biết cái gì gọi là trời cả.

Đường xá xa xôi vô cùng vất vả, xương cốt toàn thân ta không một chỗ nào không đau. Nhưng cả ngày cãi nhau âm ỉ với Tiên Tâm cái này cái kia, vẫn còn có thể chịu đựng được. Sau này mỗi khi nhớ lại, không nhớ mình đã vất vả như thế nào, chỉ nhớ rõ lúc hắn buồn ngủ đã ngủ trên vai ta, hàng mi dài cong vút rũ xuống trên gương mặt trông như cánh bướm, còn có vẻ mặt hắn khi hắn cười xấu xa rút khăn ra, đem tay của ta trời bên trụ giường...Ta nghĩ, vẫn là ta sống lâu hơn hắn một ngày thì hơn. Nếu hắn không có ta thì biết làm sao? Thừa dịp hắn ngủ say, ta lặng lẽ bôi một lớp thuốc mỡ trên chỗ chân bị cứa của hắn. Nếu ta làm như vậy khi hắn còn tỉnh, hắn sẽ vô cùng khó chịu.

Nhưng hắn không biết, ta yêu hắn đến thăm, cho dù là cái chân bị cứa đã lành da đến bóng loáng, trong mắt ta nó cũng đáng yêu đáng thương vô cùng.

Đây chính là Đại tướng quân của ta, đã anh dũng đối kháng với bệnh tật đau đớn a.

Hắn khẽ giật mình, ta hôn lên chỗ chân bị cứa của hắn, nằm xuống bên cạnh hắn.

Hắn khẽ mở mắt ra nhìn “Lâm Lang”, cong môi cười đáng vẻ buồn ngủ “Ta chắc chắn sẽ lấy được Tam Nguyên cập đệ, lấy danh vị Cáo mệnh phu nhân về cho nàng”. Lần đầu tiên ta không có tâm tình khôi hài.

Ta hôn rất nhẹ, rất nhẹ lên mí mắt của hắn, ôm hắn vào lòng như một tiểu hài tử.

Khi đến kinh thành đã là hoàng hôn.

Thì ra kinh hoa yên vân là như thế này đây...Một tầng bụi đất mỏng manh nổi lên tại thành Bắc Kinh, dưới ánh tịch dương như một đám mây vàng bằng lăng sa xuống đất.

Ta nhìn đến ngây người. Đột nhiên nhớ tới lần duy nhất được đi chơi, là muối muối của ta đã mang ta đi. Thật xấu hổ! Xe lẫn phải chẹt vật lắm mới chen lọt vào cửa thang máy, vất vả lắm mới ngắm được cảnh từ trên đài cao. Muối muối còn xin lỗi ta, nói là lẽ ra nên đến vào ban đêm mới đẹp, nhưng mẹ ta không cho ta ra khỏi nhà vào ban đêm.

Thật ra ta rất cảm kích, ban ngày cũng đã quá tốt rồi. Đó là lần đầu tiên ta được nhìn thấy toàn cảnh Đài Bắc nơi ta sống, thì ra quả thật có những áng mây mờ vấn vít bao phủ xung quanh như vậy.

Mặt trời lặn ở Đài Bắc, mặt trời lặn ở thành Bắc Kinh, trong đôi mắt đắm lệ của ta đột nhiên hai cảnh vật như mơ hồ hòa nhập làm một.

Ta cảm thấy lòng chùng xuống khi nhớ về quê nhà. Ta nghĩ đó là vì ta đã yên lòng. Chỉ có người đã từng yêu đã từng bị tổn thương mới có dũng khí đối mặt với sự yếu đuối của mình.

“Sao thế?” Tiên Tâm ôm vai ta, giọng thận trọng hỏi.

“Ta nhớ về quê nhà...” Ta ghen ngào nói “Nơi đó tên là Đài Bắc”. Hắn ôm ta chặt hơn, an ủi “Từ nay về sau, ta chính là quê nhà của nàng”. Tuy lời lẽ có chút buồn nôn, nhưng hắn đang cam đoan với ta. Vòng tay của hắn, lúc nào ta cũng có thể tìm đến, không cần phải nhớ nhà.

Bọn ta nhất trí ở nhờ nhà đệ đệ của Chu đại nhân mà không ở nhờ nhà của ân sư hắn. Ân sư hắn tức giận vô cùng, Tiên Tâm phải tự mình dâng môn bái phỏng, lão mới hết tị hiềm.

Đương nhiên, hắn đi đâu cũng mang ta theo.

Không phải ta không thông cảm, cũng không phải ta không hiểu. Hắn vẫn chỉ là một thanh thiếu niên, mà đối với thanh thiếu niên, mối tình đầu luôn luôn đẹp nhất. Bọn ta lại mới chính thức luyện ái mấy tháng

nay, hận không thể lúc nào cũng giờ giờ phút phút ở bên nhau. Huống chi trong đầu hắn vẫn luôn có một quan niệm sai lầm, hắn cảm thấy nếu không có ta ở bên cạnh hắn, hắn đã sớm mất mạng rồi, làm sao có được ngày hôm nay.

Nếu hắn là một thanh thiếu niên ở thế kỷ hai mươi mốt, chỉ sợ đã cầm loa rống to trên đường cái của Đài Bắc “Đây là lão bà của ta! Ta yêu nàng!” Thật ra những người yêu nhau cuồng nhiệt đều muốn làm những việc ngu ngốc như vậy, quan trọng là da mặt có đủ dày để làm hay không mà thôi.

Nhưng đây không phải là thế kỷ thứ hai mươi mốt nơi mà lòng nhiệt tình như vậy không hề bị cản trở, mà đây là triều Đại Minh vô cùng bảo thủ.

Cho nên tất cả những hành động khác thường của hắn ở Giang Tô phải kềm chế thu bớt lại khi đến kinh thành. Hắn ra ngoài tiếp bạn bè khách khứa hoặc khi có người đến chơi, ta chỉ ngồi bên cạnh hắn, giúp hắn gấp thức ăn và hỏi han ân cần, đảm nhiệm chức trách của một mama nhũ mẫu tùy thân hầu hạ hắn.

May mắn lần này bọn ta đi chỉ mang theo hai gã gia đình và hai mã phu, tổng cộng chỉ có hai chiếc xe ngựa mà thôi. Không có người ở bên tai ta xầm xì bàn tán, ta cũng trở nên vui vẻ như một con đà điểu.

Nhưng có một lần bị ta giày vò, Tiên Tâm ra ngoài xã giao đến hai ngày, về liền bị cảm mạo. Ta lặng lẽ thở dài. Tiên Tâm được nuôi lớn trong vòng tay che chở bảo bọc của cha mẹ, ca ca, mama, nha hoàn, hắn lại nhẫn nại kiên cường như vậy, nếu không phải rất không thoải mái, hắn sẽ không hé răng kêu ca lấy nửa lời. Gia đình dù sao cũng không cẩn thận tinh tế, làm sao biết hắn lúc nào cảm thấy lạnh, lúc nào cảm thấy nóng, muốn ăn những gì, uống những gì.

Năm ngoài lúc đi thi là mùa thu, thời tiết vừa phải, không quá khắc nghiệt với sức khỏe thân thể của hắn, thế mà lúc trở về nhà hắn vẫn bị cảm mạo một thời gian.

Mùa xuân đông đảo như nét mặt của bà mẹ kế, nhất là vào thời điểm mùa xuân và mùa hè giao hòa như thế này, càng phải để tâm cẩn thận...Hắn từ xưa đến nay chỉ biết làm thiếu gia, ngâm thơ đọc sách, hoặc làm sổ sách buôn bán, làm sao biết tự chăm sóc cho chính bản thân mình.

Cho nên ta cũng rất an phận thủ thường theo làm bảo mẫu cho hắn. Dù sao thanh danh cũng đã sớm lan truyền, lâu ngày rồi cũng chai lì. Thấy người khác xầm xì ta vẫn vững như thái sơn, mặt lạnh như băng không hề đổi sắc, như ngày thường lột vỏ tôm đút cho Tiên Tâm ăn.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là ganh tị mà thôi. Ta không so đo với bọn người cổ nhân hay ganh tị.

Lúc Tiên Tâm cảm thấy hài lòng sáng khoái, hắn lại tỏ ra vô cùng vui vẻ, nếu người ta thỉnh hắn ca hát, chỉ cần có ta đi cùng, hắn sẽ không cự tuyệt, hắn cất tiếng ca làm cho bao văn nhân tài tử đều chấn động mà trợn mắt há hốc mồm. Còn có người làm thơ tán thưởng, nội dung là vừa bày tỏ lòng ái mộ không thôi, vừa tấm tắc tiếc rẻ một giọng ca như thế lại bị Lâm thị độc chiếm.

...Đừng tưởng là ta đọc không hiểu a, bọn vô liêm sỉ!

“Cách người đó xa một chút!” Ta nhỏ giọng oán hận nói “Không được cười với hắn! Người gì mà cặp mắt gian tà, dám nhìn chàng như vậy...” Hắn cố nín cười, điệu bộ thật là đáng yêu đến cực điểm “Lâm Lang, ta thật thích bộ dáng ghen của nàng!” Ta nhét vắn thẩn đầy miệng hắn, trừng mắt liếc hắn một cái “Cho dù vậy cũng không cần phải lấy thân ra dụ dỗ! Về nhà ta biểu diễn cho chàng xem, chàng còn có thể chỉ định thích bình dấm chua lớn hay nhỏ, chua cỡ vừa vừa hay là chua gắt...” Hắn bị nghẹn vắn thẩn, ho khan một hồi.

“Sao chàng không có tiến bộ một chút nào vậy...” Ta vừa nhỏ giọng thầm oán vừa xoa lưng giúp hắn “Bao nhiêu công huấn luyện của ta đều uống phí hết...” Hắn liên tục xoa tay, cuối cùng nằm ườn trong lòng ta vừa ho vừa cười không ngớt.

Lần này ta không còn then thùng nữa, cứ thoải mái xoa lưng cho hắn, làm cho tên tài tử tâm hoài bất quy kia liên tục liếc mắt về phía này. Trong thơ hắn ví Tiên Tâm như hoàng loan, khi dễ ta không hiểu hả?

Người mới là gà mái! Cả nhà người đều là gà mái!

Lúc lên xe ngựa ta còn chưa hết tức, liền bày tỏ cảm tưởng sâu sắc của mình với Tiên Tâm, thế là hắn ở trong xe ngựa cười bò lăn lộn, tay chân đều run rẩy, thở đứt quãng khó nhọc nói “Nhà bọn họ...gà mái...cái

gì chứ...” Ngay cả nói cũng nói không ra hơi.

“Chàng như vậy là không được” ta thở dài “Tùy tiện chọc một chút đã cười, rất không cẩn thận...” Người đang cười đến không thở nổi sợ nhất là nghe đến chữ “cười” này. Mãi đến khi Tiên Tâm hết lần bờ ra, mắt hắt hàm chứa lệ, tựa vào vai ta, hơi thở mong manh nói “Nương tử, nàng không ham tiền sao nữ muốn hại chết ta vậy?...” Khiếu hài hước ít ra cũng có thể đào tạo được. Ta vui mừng mỉm cười.

Sắp vào trường thi, nơi này ta không thể theo vào được. Cả một đêm ta không thể nào chợp mắt nổi, lo lắng a, thật lo lắng!

“Thư đồng có thể đi theo vào chứ...” Thấy hai mắt ta sáng lên, hắt nhanh chóng cắt đứt mầm hy vọng “Nàng nghĩ cũng đừng có nghĩ đến. Tiểu Bát sẽ theo ta.” “Tiểu Bát mới có mấy tuổi, làm sao biết chăm sóc chàng chứ...” Ta lẩm bẩm.

Hắn ôn nhu liếc ta một cái “Phu quân nàng cũng là người đã từng chịu khổ qua rồi” Hắn ôm choàng qua bả vai ta “Chờ xem! Ta chắc chắn sẽ đỗ Tam Nguyên cập đệ, báo hận thay nàng” “Dù không đỗ cũng chẳng sao, thi cử còn tùy vào yếu tố may mắn nữa!” Ta nghi hoặc “Mà báo hận ai?” Hắn nói ra một cái tên xa lạ, ta nghe mà chẳng hiểu gì. Nhưng khi hắn nhắc lại bài thơ đã ví hắn như con chim hoàng loan non được chim mái bảo bọc, ta nghĩ nếu ánh mắt có thể giết người thì tên sĩ tử kia nhất định đã chết ngủm. “Hắn là người có hi vọng đoạt được danh vị Trạng Nguyên nhất.” Tiên Tâm tiêu sái phỉ phỉ chiếc áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi nào, “Ta sẽ cho hắn biết, đặc tội với nương tử của ta là chuyện nghiêm trọng đến cỡ nào”...Không cần đến nỗi như vậy chứ?

Nhưng Tiên Tâm là một cổ nhân nói là làm, làm là phải thành công. Hắn xuất thân là thương nhân, là một công tử ốm yếu sống ở phía Nam, thân lại mang thanh danh “sủng thê” kinh thế hãi tục.

Hắn còn xin lỗi ta, nói không thể tranh thủ mang ta đi dạo phố. Ta nói “Không sao, chàng biết linh hồn nhỏ bé của ta đều luôn luôn đi theo chàng là được rồi.” Thế là hắn cùng với Bảng nhãn và Thám hoa ra ngoài. Ta đoán là bọn họ muốn tìm chỗ nào đó giải quyết hậu quả của mớ thức ăn quá hạn vừa ăn trưa đây?

Tửu lâu này vấn đề vệ sinh rất quan trọng, sao có thể độc hại Bảng nhãn và Thám hoa chứ? Đương nhiên, chuyện này không một chút quan hệ đến bọn ta, ta dám khẳng định.

8. Chương 08

Triều vi điền xá lang, mộ đẳng thiên tử đường (Sáng làm con nhà nông, chiều lên châu thiên tử – trích trong Phá Diêu Kí). Hoàng đế đãi tiệc nhóm tiến sĩ hắn mới sủng ái, đương nhiên ta chẳng thể đi theo.

Tiên Tâm đoạt danh vị Trạng nguyên, thăng thần mà nói, ta cũng không cảm thấy gì đặc biệt. Dù sao Tiên Tâm cũng là một nhân vật thuộc đẳng cấp thiên tài, có làm gì thì ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Ngẫm lại, tầm mắt của cô Man nhi lúc trước kia thật kém, mà mấy cô nương khác cũng vậy. Một người tốt như vậy, tài ba như vậy, chỉ vì mặt mũi bình thường và thiếu mất một chân thôi mà bọn họ không biết thưởng thức, thật là nông cạn.

Ta không khỏi có chút dương dương tự đắc, rất có cảm giác tiểu nhân đắc chí. Ta không có tiền đồ cũng không sao, chỉ tùy tiện sờ một cái cũng đụng trúng một cực phẩm rồi. Thiên tài trong thiên tài a, lúc trước khi ta ôm xoa lưng cho hắn, hoàn toàn không hề nghĩ tới ngày hôm nay. Thật ra cho dù hắn chẳng phải thiên tài ta cũng yêu hắn như thế thôi, nhưng vì hắn là thiên tài nên ta sinh ra cảm giác sùng bái hơn mà thôi.

Không còn cách nào, ta có tật nghiêm trọng là thích sùng bái anh hùng. Nếu không sao từ trước đến giờ ta chỉ có mỗi một thần tượng duy nhất là tướng quân Hoắc Khứ Bệnh oai hùng chứ?

Nhưng sao hôm nay Tiên Tâm đi tiệc lâu như vậy, thái dương đã dần dần lặn xuống phía tây rồi, không phải còn có cung cấm và giới nghiêm sao? Ta đang lo lắng thì Chu đại nhân (đệ đệ của Chu Châu Phán đại nhân ở Giang Tô) sai người đến thông báo, Hoàng thượng cho vời ta tấn kiến.

Trong nháy mắt ta như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Đã xảy ra chuyện gì a? Ta còn đang hồ đồ, thê thiếp và nha hoàn của Chu đại nhân đã ồ ạt xông lên, bắt đầu giúp ta thay y phục, trang điểm, vân vân...Ta chỉ đồng ý cho vẽ mày lại, nhưng họ lại không vẽ đẹp bằng Tiên Tâm.

Nếu không phải công công truyền chỉ đang còn đứng đợi bên ngoài, không biết họ còn muốn sơn phết lên mặt ta bao nhiêu lớp nữa đây.

Nhưng ta vẫn còn mãi đang ngớ ngẩn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ta ngồi trong xe ngựa, trong lòng bất an. Cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe nói là Hoàng thượng muốn gặp lão bà của Trạng nguyên. Hay là Tiên Tâm chọc giận Hoàng thượng, lôi ta ra trảm ở kinh trước rồi mới trảm cả nhà sau? Nhưng mà cũng chưa từng nghe thấy tử tù lại được ngồi xe ngựa xa hoa như thế này a...Sau khi tiến cung lại bị dẫn đi. Cố cung Tử Cấm Thành a...Đáng tiếc ta một chút tâm tình thường thức cũng không có, chỉ lo chạy theo.

Mãi đến khi ta cảm thấy ta sắp mệt đến chết thì đến một tòa lầu các, ngẩng đầu lên thấy chữ viết như rồng bay phượng múa, chỉ nhận ra được mỗi chữ Lâm. Ta đã nói ta rất kém về lối viết chữ thảo mà.

Thoạt nhìn thì thấy yến tiệc chiêu đãi tiến sĩ đã tan, trước mắt ngoại trừ Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa ba người, chỉ còn lại vài người mặc tử bào, hồng bào mà thôi, ta nghĩ đây chắc là Hoàng đế và các vị đại quan đây.

Hoàng đế cũng không giống như trong tưởng tượng của ta lắm. Hắn không đội vương miện có đính hạt châu (vô nghĩa!), mới nhìn trông khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng, có râu, hết.

Sao ta lại không thấy rõ chứ? Không phải lão công của ta đang đứng đó nhìn ta hay sao?

Ta lo lắng nhìn Tiên Tâm đang chống quải trượng đứng một bên, mặt mày hắc trầm tĩnh lạnh nhạt, nhưng ta biết hắn rất quật cường. Ta ngậy người ra vài giây rồi mới nhanh chóng chạy đến quỳ xuống, miệng hô to vạn tuế.

“Trẫm còn tưởng là bậc quốc sắc thiên hương gì chứ” Hoàng đế cư nhiên cười lạnh một tiếng “Trạng nguyên lang, người chỉ vì nữ tử này mà dám kháng chỉ sao?” Ta vụng trộm ngẩng đầu lên, thấy Tiên Tâm không hề chớp mắt lấy một cái, thản nhiên chống quải trượng đến quỳ xuống. Tim ta đột nhiên vô cùng đau xót. Ta biết cả ngày hôm nay hắn phải không ngừng quỳ quỳ bái bái, nên đã lót sẵn cho hắn một miếng đệm trên chỗ chân bị cựa. Nhưng nhất định là đau lắm, tên gốc này, Hoàng đế cho hắn đứng, tại sao hắn lại quỳ xuống?

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tào khang chi thê (vợ cưới lúc còn nghèo), lại đã cứu thần trong cơn thập tử nhất sinh. Lúc đó chân thần bị thương máu chảy đầm đìa, thối không thể lại gần, thế mà chuyết kinh tự mình xử lý, cũng không để người khác làm. Đã nhiều lần vì thần lên cơn đau đớn muốn chết...nhưng chuyết kinh dù mệt nhọc đến cực điểm, đêm không chợp mắt, vẫn cùng thần đồng sinh đồng tử, cứ thế trải qua cuộc sống tạm bợ lay lắt qua ngày...

“Luận về ân nghĩa phu thê, tình thâm nghĩa trọng, lại nói tình yêu nam nữ, đâu chỉ có sớm nở tối tàn? Vì thần tự nghĩ, cả đời cũng không thể hồi báo hết thâm tình trọng nghĩa của chuyết kinh (thê tử), cũng chỉ biết giữ trọn lời thề. Huống chi, đây chỉ là tài vật nhỏ nhoi, không phải là thứ mà một sĩ phu chân chính quan tâm đến. Nhưng nếu không có chuyết kinh, ca hát chỉ thêm cô độc mà thôi, nếu chỉ cần mở miệng hát mà được nhìn thấy nàng vui vẻ dù trong thoáng chốc, vì thần nguyện ưu sầu suốt ngày cũng không sao. .” Ở góc độ này ta có thể vừa vận nhìn thấy toàn bộ gương mặt hoàn mỹ của hắn. Hắn đại khái lại đem chiêu bài nụ cười thánh mẫu hàm chứa nỗi ưu thương hoàn mỹ kia ra, kết hợp lại thành cái gọi là thiên y vô phùng (quần áo của tiên trên trời may không thấy vết khâu, ở đây chỉ sự kết hợp hoàn mỹ không hề lộ sơ hở), thật là một bài hát hoàn hảo nha!

Người mà hắn đang nói đến...thật là ta sao? Mỗi bữa ta đều ăn ba chén cơm, cả ngày cười hì hì, làm gì có chuyện ưu sầu rầu rĩ phải đợi hắn ca hát mới tươi vui hơn hử?

Dối trá, dối trá, thật là dối trá. Thế giới của người lớn thực đáng sợ, nói dối mặt không đổi sắc, cũng không cần phải xem trước kịch bản, Tiên Tâm thật là đáng sợ!

Ta chỉ biết cúi đầu xuống, mặt mày đỏ bừng, xấu hổ đến cực điểm xem Tiên Tâm diễn tuồng.

Nếu hắn ở thế kỷ hai mươi mốt, chắc chắn đã có thể ôm một giải Kim Mã về nhà. Giả vờ...rất thành khẩn.

Thoạt nhìn, Hoàng đế trông có vẻ như bị hắn dọa đến không còn có thể tìm ra phương hướng, mắt rồng ửng đỏ, vô cùng hòa ái thân thiện thỉnh Tiên Tâm hát một khúc.

Hắn từ chối, nói là chỉ biết vài bài hát dân ca, là tà ma ngoại đạo, không xứng để ca cho Hoàng thượng nghe.

Sau đó những người đứng bên cạnh cũng lên tiếng khuyên bảo, rốt cuộc Hoàng đế mở miệng “Lâm thị đứng dậy đi, làm gì có đạo lý quỳ để nghe hát?” Ta biết im lặng là vàng, nhưng thấy Tiên Tâm quỳ đã lâu, giống như hắn đang quỳ trên trái tim của ta vậy, rất đau. Ta kiên trì, “Khởi bẩm Thánh Thượng, dân phụ...không cần đứng dậy, quỳ cũng được. Nhưng phu quân của ta...chân của phu quân ta không khỏe, có thể để cho hắn ngồi hay không? Ta sẽ quỳ thay phần của hắn...” Da đầu ta run lên phát hiện xung quanh lại là một bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Tiên Tâm nhìn về phía ta, một giọt lệ rơi xuống trên gương mặt bình tĩnh của hắn.

...Đừng diễn quá sến như vậy được không?!

Kết quả là cả hai bọn ta đều có ghế dựa để ngồi, Tiên Tâm rất ngoan ngoãn mở miệng xướng, nhưng mới nghe được âm đầu tiên ta thật muốn đánh hắn mà, chỗ người đang ở là Tử Cẩm Thành của triều Đại Minh...Ồ Tô Châu ca ầu, ta còn có thể lơ đi. Nhưng ở đây mà người xướng “One night in Bắc Kinh” thì biết làm sao a ?!

Đương nhiên, hắn ca thật dễ nghe, cổ họng của hắn vốn nạm kim cương mà. Nhưng đây không phải là làn điệu mà người ở triều Đại Minh này thích (vô nghĩa!), chỉ là làn điệu mà cá nhân ta yêu thích thôi!

Cho dù như vậy nhưng sếp lớn sếp nhỏ của triều Đại Minh vẫn thỏa mãn vô cùng, khi đi một xe ngựa, khi về đến ba xe, vì trong đó có hai xe là đồ được ban thưởng.

Bọn ta nắm chặt tay nhau thật lâu, ta mới mở miệng “Như vậy có tính là khi quân hay không?” diễn trò như vậy...thực không sao chứ?

“Không tính!” Tiên Tâm khí định thần nhàn, nghiêng đầu nghĩ nghĩ “Tình cảm là sự thật, chỉ có cách nói là hơi quá một chút” Ta đổ cả mồ hôi.

“Tại sao chàng lại xướng bài đó chứ? Chàng cũng biết bài đó không phải là bài hát ở triều đại này mà...” Ta nổi giận “Hơn nữa, chàng còn từ chối mệnh lệnh của Hoàng đế nữa? Hắn kêu xướng thì cứ xướng đi, hắn là ông chủ của cả một nước Đại Minh này, chàng quật cường mà làm gì...?” Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười “Nương tử, ta thật đã thề là chỉ xướng cho nàng nghe. Mà thật ra lời thề này cũng giúp chúng ta tránh đi tai họa đó chứ.” Đại Minh triều này có thể nói là điên cuồng vì tạp kịch, ngay cả Hoàng đế cũng không ngoại lệ. An Khang đế mà còn lên cải trang chuồn ra ngoài đi nghe diễn, có thể thấy đây đã sớm là môn giải trí lớn nhất của quốc dân nơi này. Ông trời thường cơm ăn đã không dễ dàng gì rồi, huống chi thưởng cho Mãn Hán toàn tập như Tiên Tâm vậy.

Đừng nói văn nhân tài tử viết thơ cảm thán, ngay cả hoàng thân quốc thích cũng có ý thèm nhỏ dãi. Đúng lúc hắn đậu Trạng nguyên, cấp bậc gia tăng, lời đồn tới tai Hoàng đế, nói rằng Trạng nguyên tân khoa có giọng hát rất hay, thế là Hoàng đế càng muốn đại khai nhân giới.

Nhưng hắn lấy lời thề với ta ra làm lá chắn, lại xướng một khúc không thịnh hành trong dân gian, vừa không tổn hao gì đến thanh danh giọng ca vàng của hắn, vừa có thể làm Hoàng đế cảm động mà không miễn cưỡng hắn nữa. Sau này còn ai dám đến miễn cưỡng hắn, gây ra chuyện có lỗi với Hoàng đế?

Đen tối, đen tối, quá đen tối, ai cũng dám tính kế, ngay cả thệ ước ngọt ngào như mật của bọn ta mà cũng dám tính kế.

“Ai nói?” Hấn liếc ta một cái “Ta nói, từng chữ từng lời về tình cảm với nàng đều là sự thật. Ta yêu nàng như vậy, cho dù Hoàng đế chặt đầu ta cũng không sợ” Đã lâu ta không thấy hấn đỏ mặt như vậy. Kết quả là ngay cả mặt của ta cũng đỏ theo.

Lúc trở về ta giúp hấn tháo bỏ tấm đệm chỗ chân bị cứa đi, phát hiện chỗ ấy đều bị trầy xước hết. Ta đau lòng đến mức nước mắt lưng tròng, bảo thị nữ mang nước ấm vào để tắm rửa. Sau đó ta tự mình đi tạ ơn Chu đại nhân, nói Tiên Tâm thật rất mệt, cần được nghỉ ngơi, ngày mai sẽ đến bái tạ.

Lúc ta trở về phòng, hấn còn chưa tắm, thị nữ bên cạnh xấu hổ khuyên hấn.

“Không dám làm phiền!” Hấn cười khê “Có phu nhân của ta là được rồi” Ta không nói gì, xắn tay áo lên giúp hấn tắm rửa, thay quần áo, sau đó mới đến bản thân mình. Đợi ta tắm xong, hấn còn xoa mái tóc ướt sũng, vẻ mặt có chút đau đớn vỗ về chỗ chân bị cứa.

Trước mặt người ngoài hấn luôn luôn nho nhã lễ độ, ung dung mà bình tĩnh. Trước mặt ta lại tựa như một đứa bé to xác. Nhưng điểm duy nhất không thể đụng chạm đến chính là chân của hấn. Hấn vẫn rất sợ ta nhìn thấy chân của hấn, chỉ hận không thể giấu đi.

Ta biết.

Thấy ta vào, hấn lập tức kéo chăn che lại. Ta chỉ cầm một chiếc khăn đến lau khô tóc giúp hấn.

Đợi tóc khô, ta giúp hấn chải tóc, rồi để cho tóc hấn buông tự nhiên xuống như vậy.

Lúc hấn ngẩng đầu lên nhìn ta, môi khê hé mở thật mê người, mái tóc dài ướt sũng khiến ta nảy sinh một loại cảm giác vừa nhu tình vừa chua xót.

Lấy thuốc mỡ ra, ta gỡ mền lên, cẩn thận lau khô chỗ chân bị cứa của hấn, bôi thuốc lên phần da bị trầy xước. Hấn nửa nằm nửa tựa lên gối, xoay mặt đi chỗ khác. Ta cẩn thận tránh đi chỗ trầy xước đã được bôi thuốc, hạ môi hôn xuống phần đùi còn sót lại của hấn, toàn bộ phần chân dưới đầu gối đều đã bị cứa mất.

Ta biết hấn khổ sở, ta thật sự hiểu được. Hấn cảm thấy chỗ đó xấu xí khó coi, cũng xấu hổ khi để ta nhìn thấy. Nhưng hấn không rõ, thật sự không rõ là ta biết hấn đã cố gắng đến mức nào...Hấn vì yêu ta, đã nhẫn nại biết bao ngày cẩn thận ôm lấy chỗ chân bị cứa này.

Ta không ngăn cản hấn là vì ta thực thương hấn. Hấn muốn chứng tỏ hấn là nam nhân, ta cứ để hấn làm vậy. Nhưng hấn cũng không thể ngăn cản ta yêu phần vết tích còn sót lại chứng minh hấn đã trải qua đau đớn như thế nào này.

Đợi đến khi ta hôn từ dưới chân lên đến bên cạnh sườn, hấn phát ra một tiếng than rất nhẹ lại run rẩy. Toàn thân hấn chỗ nào ta có thể hôn ta đều hôn...ngay cả chỗ quan trọng nhất...Hấn thực thỏa mãn, thậm chí có chút điên cuồng. Rốt cuộc bọn ta cũng tìm được tư thế giảm bớt tối đa phần trọng lực của hấn, cũng tuyệt đối không làm đau chân. Ta không ngờ loại ghế dựa không có tay vịn này không chỉ để ngồi mà thôi.

Cho nên mới nói, cần phải phát minh ra một mẫu a.

Sau khi về lại Giang Tô, Tiên Tâm tự tay vẽ sơ đồ phác thảo làm một chiếc ghế dựa không có tay vịn, bề ngoài không có gì khác biệt với những chiếc ghế dựa khác, chỉ có điều là thiếu tay vịn thôi...Nhưng cái ghế dựa này, không ai được ngồi cả.

Mùa hè năm ấy áo gấm về làng, Hoàng thượng phong Tiên Tâm làm quan Đại học sĩ, là một hàm tước rất vinh dự, lại có bổng lộc, để cho bọn ta về quê nhà. Còn gọi ta là nhũ nhân (cách gọi vợ của quan một cách tôn trọng), tặng cho ta mũ phượng hà phi.

Tiên Tâm vốn hứng chí bưng bưng nói muốn thành thân lại một lần nữa, hơn nữa muốn tự tay gỡ khăn voan hồng cho ta...Nhưng lần này hấn lại mất cơ hội nữa.

Bởi vì ta có.

9. Chương 09

Thật ra ta cũng không biết là mình có. Đương nhiên Tiên Tâm cũng không biết. Hắn vừa đậu Trạng nguyên, đang lúc hứng chí bừng bừng, nếu không phải Nhị tẩu cùng bốn tiểu thiếp chính thức đầu võ, hắn phải đi Chiết Giang trấn thủ công việc kinh doanh ở đó để Nhị ca trở về cứu hỏa, hắn còn luyến tiếc rời đi.

Công việc ở Chiết Giang khó khăn là vì châu phủ Chiết Giang chẳng những tham lam mà còn tham một cách rất sỗ diện nữa. Người như thế thật khó đối phó. Quản sự không biết làm sao, đối tới đối lui vài người cũng không có cách nào. Công việc kinh doanh ở đây lại không nhỏ như Giang Tô, đành phải để Nhị ca vất vả di chuyển tới lui, mới miễn cưỡng xem như ổn định được.

Vốn Đại ca muốn tự mình đi, nhưng nếu hắn đi thì phải bắt đầu lại từ đầu công tác xã giao lo lót với quan phủ. Nhưng Tiên Tâm thì không thành vấn đề. Hắn là Tân khoa Trạng nguyên Tam nguyên cấp đệ, Hoàng đế khâm ban chức Đại học sĩ, cho hắn quyền tham tấu từ xa (đương nhiên hắn tuyệt đối không biết dùng quyền này), rất được lòng Thánh thượng.

Hoàng đế cảm thấy có được Tiên Tâm, thành tựu to lớn về văn hóa giáo dục của hắn rốt cuộc cũng viên mãn. Cho dù Ngự sử có dâng tấu nói Tiên Tâm bạc lãng không có đức hạnh, chuyên bỏ công sức lợi dụng nữ nhân (bán đồ trang điểm), Hoàng đế cũng chỉ ý tứ mắng hai câu rồi “phạt” hắn đưa hai xe đồ trang điểm vào cung tiến cống, sau đó chắc là Hoàng hậu dùng thấy tốt, lại càng nói tốt cho hắn.

Đây đúng là Hoàng gia quảng cáo miễn phí a! Đồ trang điểm này vốn chỉ làm ra cho ta dùng, nay bán với giá ngất trời, càng thể hiện Hoàng đế che chở cho vị Trạng nguyên lang Tam nguyên cấp đệ hiếm mà có được này cỡ nào a!

Vì thế châu phủ Chiết Giang đột nhiên nín thở ra mặt, không hề đề cập đến khoản “hiếu kính nên có”, ngược lại lão lại đi hiếu kính Tiên Tâm. Tên Mặc Dư quần lông dạ đen tối hơn mực kia đi đến Thảo Oa quốc đương nhiên cũng thành thạo như một vị quan đi chơi. Công việc kinh doanh đang bế tắc đình trệ ở Chiết Giang lập tức đi lên như điều gặp gió, như thuyền gặp nước.

Hắn bận rộn công việc ở Chiết Giang, còn ta phải ở lại theo khuyên can Nhị tẩu và nhóm tiểu nhị tẩu, cũng rất bề bộn đủ điều. Trước nay Tiên Tâm không cho ta thường xuyên lui tới với nhóm thiếp thất này, nhưng giờ không phải là lúc ta lưỡng lự có nên lui tới hay không. Mà là Nhị tẩu Lâm muội muội nào loạn đòi tuyệt thực, nhóm tiểu nhị tẩu nào loạn lớp đòi thất cổ, lớp sinh bệnh, cả nhà loạn cả lên. Vương Hi Phượng bận rộn gia vụ cũng vội vàng đàn áp nhóm tiểu đại tẩu đang có mọi rục rịch, chỉ còn lại ta có thể làm người rảnh rỗi đi khuyên một hai câu.

Tiên Tâm không có bên cạnh, quả thật ta nhàn đi rất nhiều. Ta có thời gian luyện viết chữ, đọc sách thuốc. Ở với Tiên Tâm lâu ngày, ta gặp mặt đại phu xem bệnh cho hắn nhiều hơn, cũng học lỏm được chút ít. Hiện tại ta cũng biết bắt mạch, chỉ là xem không chuẩn mấy mà thôi.

Hôm nay ta tự bắt mạch chơi giải sầu thì cảm thấy có chút kỳ lạ. Mạch đập nhanh và mạnh hơn bình thường rất nhiều, làm sao lại có cảm giác mãnh liệt như có như không vậy chứ?

Đang buồn bực khó hiểu thì đúng lúc đại phu đến thăm bệnh cho tiểu thiếp của Nhị ca đi ngang qua, ta gọi lão lại “Đại phu, mạch tượng của ta dường như có chút quái lạ”. Lão là đại phu trong nhà của Vương gia, lĩnh tiền lương hàng năm, ngoài ra mỗi lần mời đến cũng có trả phí đi lại. Nhưng không ai biết lão họ gì tên gì, mà lão cũng chỉ xem bệnh cho người nhà Vương gia. Nghe nói là vì tổ tiên Vương gia có ân với lão, nên lão ở lại báo ân.

Lão nhăn nhó nhìn ta hoài nghi, chắc là vì mặt mày ta quá hồng hào. Nhưng bởi vì ta “biết sơ” qua y học thường thức, nên quan hệ giữa ta và lão cũng không quá tệ. Lão cũng lười thính ta đưa tay ra để bắt mạch, chỉ sơ sài bắt lấy cổ tay ta, cách lớp tay áo mà chẩn mạch.

Lão ngây người ra một hồi lâu, lại thỉnh ta đến lương đình gần đó, tỉ mỉ cẩn thận bắt mạch lại.

“Hiếm lạ a, hiếm lạ!” Lão sợ hãi than thở “Lão phu đến Vương gia này hơn năm năm nay, lần đầu tiên chẩn ra hỉ mạch ở Vương gia này! Chúc mừng Tam phu nhân, người có thai!” Ta trừng mắt nhìn lão, không nói nổi nên lời.

Ta nghĩ, chắc người không biết khái niệm “có” ở Vương gia này là như thế nào đâu?

Vương gia có vài đặc điểm sau đây: điểm băng thấp (độ bình tĩnh), điểm cười thấp (rất không thận trọng, tùy tiện chọc một chút đã cười rồi), và tỷ lệ sinh con vô cùng thấp.

Mấy đời đơn truyền, cũng đủ cho người thấy đường sinh dục dẫn của nhà này là thê thảm cỡ nào. Đơn truyền chính là đơn độc truyền lại một trai mà thôi, ngay cả con gái cũng không có.

Nhị ca lớn hơn Tiên Tâm mười tuổi, Đại ca hơn Tiên Tâm một con giáp. Đại ca một thê ba thiếp, Nhị ca một thê bốn thiếp. Tất cả đều kết hôn mười lăm, mười sáu năm nay, mà đến giờ, một con gái cũng chưa sinh ra nổi.

Không phải là vì sinh non hay vì xảy thai, mà là hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Cho nên hai ca ca của hần nuôi hần như con ruột của mình, thê thiếp ngay cả đầu cũng không có khí lực mà đầu.

Ta đoán có lẽ là do di truyền của gia tộc, chứng tình trùng thừa thốt linh tinh gì đó? Đáng tiếc chứng tuyệt dục không di truyền, mà lại di truyền chứng này...Thật ra ta đã sớm nghĩ đến điều này, nhưng cảm thấy cũng chẳng sao. Ngược lại, đỡ phải nghĩ cách tránh thai, ai biết lại may mắn (hay bất hạnh) trúng thưởng như vậy.

Kết quả là nội đấu trong viện của Nhị ca nhanh chóng bị vũ lực trấn áp, Vương Hi Phượng cầm thái đao vọt vào sân viện của Nhị ca, uy hiếp bất luận kẻ nào cũng không được làm loạn trong nhà nữa, nếu gà chó cũng không yên sẽ kinh động đến bà mẹ đang mang thai, thì sẽ lập tức đem người đó băm ra tiếp tế cho Tam muội muội ăn.

...Ta biết ba xe lông thú kia khiến nàng kiếm không ít lời, nhưng cũng không nên khoa trương như vậy chứ?

Điều khiến ta càng giật mình là, ta đã mang thai bốn tháng nay, chỉ là không có dấu hiệu nào. Ta chỉ cảm thấy gần đây mập lên không ít, ăn càng ngày càng nhiều. Tính theo thời gian, chắc là đã có lúc ở kinh thành rồi.

Tiên Tâm vốn tính trở về tổ chức lại hôn lễ một lần nữa, ra roi thúc ngựa trở về, còn không sợ xấu hổ, để cho gã gia đình công vào, trừng mắt nhìn ta một hồi lâu “...Thật sự có hả?” Mấy ngày nay ta đã quen bị quấy rầy bởi đám ca ca và tẩu tẩu mừng đến phát điên (không hiểu các người cao hứng như vậy để làm gì, thật không xứng là người của Vương gia nhà...), ta thật bình tĩnh trả lời “Bốn tháng rồi!”. Sau đó hần làm một chuyện khiến ta mây đen nổi lên đầy đầu.

Tiên Tâm thâm tình chân thành vượt bụng của ta nói “Con a, mau kêu cha đi!” Ta phải công nhận là giáo dục về sức khỏe rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Cho dù đã sinh ra thì cũng phải một, hai năm mới biết nói, còn ở trong bụng mà người bảo hần kêu, nếu hần thực sự kêu thì chắc chắn là yêu quái đầu thai rồi?

Thấy hần vui như vậy, ta cũng rất bất đắc dĩ mở miệng thay con “Cha!”. Hần cười lăn lộn khắp cả giường, lần này ta xác định không phải bởi vì điểm cười của hần thấp.

Đây là lần đầu tiên Vương gia “có” trong vòng hai mươi năm qua.

Khi ta biết số liệu chính xác này, ta im lặng không nói gì một thời gian. Tiên Tâm nói sao cũng không chịu đi Chiết Giang, Nhị ca cũng không chịu đi, hần nói nếu hần đi hần không được thấy cháu hần sinh ra thì làm sao?

(Nhị ca, còn năm tháng nữa a, năm tháng! Hơn nữa người muốn ở lại lúc cháu người sinh ra để làm gì? Người biết đỡ đẻ sao?). Ba huynh đệ đùn đẩy qua lại, cuối cùng phái quân sự đến Chiết Giang trông coi, mỗi tháng Tiên Tâm đến đó kiểm tra một lần.

Ta biết ở Vương gia này, hài tử là bảo bối hiếm lạ, nhưng cũng không đến mức hiếm lạ như thế chứ? Ba đại nam nhân suốt ngày tùm tùm lại một chỗ cười ngây ngô, bàn xem sẽ đặt tên là gì. Đại ca bùi ngùi nói,

sau khi sinh được hần, mới sinh được Nhị đệ, Tam đệ, cho nên vấn đề nối dòng của hai huynh đệ bọn họ chắc chắn có hy vọng rồi.

Nhị ca nói, nữ hài tử là tốt nhất, nên đặt tên là Chiêu Đệ, nhất định có thể chiêu đến lực súc thịnh vượng...(ngay sau đó bị Đại ca gõ lên đầu). Ba đại nam nhân đều đứng ở gian ngoài lớn giọng nói chuyện vô cùng hưng phấn. Mà người to tiếng nhất chính là Tiên Tâm.

Aizz, nam nhân mà, có thể làm cho nữ nhân mang thai chứng tỏ mình có bản lĩnh nam nhi, là một đại sự vô cùng quan trọng. Sợ là hiện tại hần tự cao đến mức đáng sợ.

Nhưng một ngày nọ ta ngủ trưa tỉnh lại nửa chừng, đang tiếp lấy chén canh ngân nhĩ Bạch Quyên đưa qua thì nghe thấy tiếng Tiên Tâm đang đắc ý dào dạt "...Đương nhiên là ta đã vét hết tinh hoa đầy người cho Lâm Lang, cho nên mới..." Ta thật cố gắng lắm mới không phun ra hớp canh ngân nhĩ. Rèn luyện đã lâu, ta dùng tu vi cả đời của mình mới cố gắng nuốt vào ngụm canh ngân nhĩ kia, ngay cả ho cũng chưa ho một tiếng.

Ta bình tĩnh hỏi Bạch Quyên "Tam gia đang nói chuyện với ai vậy?" Bạch Quyên bình tĩnh trả lời ta "Nói với Đại gia và Nhị gia" Ta gật gật đầu, uống hết chén canh ngân nhĩ. "Nói với Tam gia một tiếng, trời đang lạnh, gian ngoài lại không có chậu than sưởi ấm, lạnh đến phát sợ. Thỉnh vào phòng tiểu thư nói chuyện đi, ở đây ấm hơn." Bạch Quyên bình thản trả lời, "Dạ, cô nương!" Nàng liền vén rèm đi ra ngoài.

May là Bạch Quyên luôn luôn bình tĩnh giống như ta, vẫn bảo tồn được truyền thống bình tĩnh của Vương gia. Năm nay người Vương gia không còn là người Vương gia nữa.

Người tướng Đại tẩu, Nhị tẩu bình tĩnh lắm sao? Không hề. Các nàng hiện giờ bỏ hết tất cả ân oán, tận sức cống hiến hết mình cho thời trang trẻ em Dreamworks, quần áo nam nữ gì cũng đều có, còn thêu rồng vẽ phượng nữa. Ta nghĩ dù sinh sáu, mặc rách hai mươi cái vẫn còn có cái để thay, ta thực sợ các nàng ngay cả áo liệm cũng đều may luôn.

Vương Hi Phượng càng canh giữ phòng bếp chặt chẽ hơn để đề phòng có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn (không biết ai gây ra chuyện ngoài ý muốn...), mỗi bữa cơm đều phải dùng chiếc đĩa bạc thử trước, vô cùng khoa trương, ta không biết nói gì, chỉ có thể tự hỏi ông Trời.

Nếu ta không giả vờ buồn ngủ, chỉ sợ một ngày đến mấy lần, cả nhà đều loạn cả lên.

Cả đời Tiên Tâm cũng chưa từng nhẫn nhịn khắc chế đến như vậy...ý ta là kể từ sau khi bọn ta hôn môi lần đầu tiên. Hần nhẫn nhịn làm cho cả người ta uể oải.

Ta cảm thấy nhất định là ta vừa mập vừa già lại vừa xấu, thế nên hần mới quy củ như vậy.

Phụ nữ có thai mà, luôn luôn đa sầu đa cảm. Ta nói với hần, nước mắt rưng rưng, hần hoảng hốt chỉ lên trời thề thốt, ôm ta dỗ dành thật lâu "...Đại phu nói là song bào thai" Hần vừa vui vừa lo nói.

"Song bào thai thì song bào thai" Ta cực kỳ u buồn "Ta biết mà, chàng không còn thương ta nữa. Con a, ba mẫu tử chúng ta thật đáng thương, giờ cha ngươi không yêu ta nữa..." "Làm gì có, làm gì có!" Hần vịn vẹo nửa ngày mới thẹn thùng nói "Vì hễ chạm vào nàng, ta..., ta nhịn không được..." Hần quả thật không dám làm gì cả, sau sáu tháng, bụng của ta tròn như quả khinh khí cầu. Chỉ có thể thân ái ôm một cái. Sau đó, hần lại đi Chiết Giang kiểm tra cửa hàng, mới đi chưa đầy ba ngày, ta càng nghĩ càng u buồn, khóc một hồi rồi viết một phong thư cho hần.

Ta nói với hần, chắc lúc này dự vọng của hần quá cường mãnh, sức lực lại dồi dào, hần lại đang trẻ tuổi. Nếu có nhịn không nổi mà trộm hương, là nữ tử ta cũng có thể hiểu được, nhưng không được phụ bạc tình cảm nữ tử con nhà đài hoàng, cũng phải biết giữ gìn bảo trọng thân mình. Ta là một biển đắng chua, nếu hần thực sự nạt thê thiếp, ta sẽ không tranh giành tình cảm, nhưng cũng không thể ở chung được nữa, ta sẽ nuôi con cho lớn rồi trả lại cho Vương gia...Càng viết càng khó chịu, còn khóc lớn một hồi. Đợi thư được gửi đi, ta nằm trên giường cả một ngày, cơm cũng không muốn ăn.

Kết quả là thư của hần hỏa tốc hồi âm, trong thư cũng chỉ viết có vài chữ, cũng không có chi, hồ, giả, đã gì đó... "Để về ta móc tim ra cho nàng xem. Vô lương tâm!". Thế là hôm đó ta ăn thêm được ba chén cơm thật lớn.

Lúc hắn trở về quả thật nghiêng răng nghiêng lợi, vì bụng ta lớn như vậy nên hắn không thể bắt ta ra đánh đòn. Nhưng đêm đó hắn “tử hình” ta ngay tại chỗ, “trọng chấn phu cương”.

Nhưng bởi vì thân thể của bọn ta đều có chỗ bất tiện cho việc này, nên chân tay lực đục một hồi lâu đầy đầy mồ hôi, đa phần là cười khúc khích. Đến cuối cùng cũng thành công, mồ hôi đổ vãi nhìn nhau, ta cảm thấy hắn là người đẹp nhất tốt nhất trên thế gian này, mà vẻ mặt của hắn cũng cho ta biết, bà bầu mập mập, sưng phù thậm chí không giống hình người này, là nữ nhân đẹp nhất trong mắt hắn.

“Còn muốn ta móc tìm ra cho nàng xem không?” Hắn dán mặt lên gáy ta, nhẹ giọng nói.

“Sao ta nữ chứ?” Ta mệt mỏi vỗ về lên mặt hắn “Không phải nó cũng nằm trong ngực ta sao?” “Đúng vậy, hai chúng ta có cùng một quả tim.” Hắn cắn cắn lỗ tai của ta “Vậy mà còn có ý chọc giận ta...Đồ vô lương tâm!” Ôm chặt hắn, ta không nói gì nữa.

Ta cũng không hiểu tại sao mình lại trở nên yếu đuối như vậy. Ta nghĩ có lẽ là vì ta mang thai, ba cái nội tiết tố quỷ quái gì đó quá thừa. Cũng có thể là vì ta quá sợ việc sinh đẻ.

Có lẽ vì trong lòng có người rất quan trọng, nên ta mới nao núng sợ chết như vậy.

“Ta yêu chàng, Tiên Tâm, phu quân!” Ta cúi đầu nói.

Sắp ngủ Tiên Tâm nhẹ nhàng trả lời “Ta cũng yêu nàng, Lâm Lang, nương tử.” Trời gần sáng, ta bắt đầu đau bụng đẻ. Mà ta mang thai cũng vừa tròn chín tháng. Song bào thai đủ tháng.

10. Chương 10 (end)

Chính xác mà nói, đã xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, từ đầu đến cuối ta vẫn đều mơ mơ màng màng.

Cơn đau xé nát cả người ta, ta thật sự rất cố gắng nhưng ta sinh không được. Ta biết nhất định có chỗ nào đó không đúng, có lẽ là thai vị bất chính hay gì đó đại loại vậy...Nhưng cả ba bà đỡ đều thúc thủ vô sách.

Ta chỉ còn nhớ rõ là Tiên Tâm không để ý gì đến cảm kị đã vọt vào phòng, trong cơn đau bụng đẻ, ta nắm tay hắn thật chặt, hy vọng có thể lấy thêm một chút dũng khí.

Thật sự rất luyến tiếc hắn...Nhưng nếu không quyết định thật nhanh, có lẽ ba cái mạng đều mất.

“Gọi đại phu đến đi” Ta thều thào, hắn kê sát tai lại gần “Mau gọi đại phu đến” “...Để làm gì?” Sắc mặt hắn kịch biến.

“Mổ bụng đẻ...” Điều kiện y học ở thời đại này quá kém, nếu cứ như vậy, sợ rằng cả ba đều chết. “Con đang cầu xin chàng...” “Không! Không được!” Gương mặt hắn vặn vẹo “Nàng đừng hòng bỏ ta lại! Lâm Lang! An Bình!” Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên kiếp trước của ta...Sau đó ta cũng không nhớ rõ chuyện gì, chỉ biết là rất đau, rất đau, rất rất đau...Cuối cùng, ngay cả đau cũng không còn sức để mà đau. Mãi đến khi thân hình ta nhẹ nhàng, không còn cảm thấy gì nữa.

Cảnh tượng này rất quen thuộc.

Ta đứng bên ngoài thân xác của mình, nhìn xuống khuôn mặt tím ngắt đang hôn mê của Man nhi. Tiên Tâm đã bị lôi ra ngoài.

Ta hơi cảm thấy an ủi. Ta thực không muốn hắn ở đây đau đớn đến tê tâm liệt phế, ta lại không có cách nào.

Vừa xoay đầu lại, ta sợ đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Cái người cao to lực lưỡng trên người dưới rỗng lúc xưa đang đứng bên cạnh ta, mái tóc đen dài xoa rối tung, trên đầu đội vương miện ngũ sắc...Nhìn kỹ mới nhận ra là Nhân Xà.

“Ta đã tìm người rất lâu rồi!” Thanh âm của hắn xa xăm phiêu miểu, không giống thực, nhưng cảm giác có chút ôn hòa hiền hậu. “Ngô An Bình, ta đã hại người phải theo đến đây. Giờ ta đến sửa lại sai lầm này...” “Khoan đã!” Ta lớn tiếng nói. “Làm gì có chuyện như vậy, nói sai là sai, sửa lại sẽ không sao nữa à? Nếu chỉ sửa sai rồi là yên chuyện, vậy thế giới này còn cần cảnh sát để làm gì ?!” Ánh mắt hắn lộ vẻ kinh ngạc. “Vậy phải làm như thế nào?” “Thân xác của ta không còn, phải không?” Ta cò kè mặc cả với hắn.

“Phải” Hắn thở dài “Nhưng ta có thể đưa người về thời hiện đại, tìm một xác dương thọ chưa tận mà hồn phách đã lìa cho người”

“...sửa lại sai lầm này...” “Cầu xin người cứ sai tiếp...” ta lập tức cự tuyệt “Ta ở nơi đây sống rất tốt. Nhưng hài tử sinh không ra, người có cách gì hay không?” Hắn trờ ta trong chớp lát “Người không quay về sao? Thời đại của người hòa bình, sống thoải mái hơn nhiều so với niên đại này.” Liếc liếc gương mặt Man nhi đang càng ngày càng tím ngắt lại “Cũng không cần phải vì mang song bào thai, sinh không được mà chết” “Không cần lo chuyện đó!” Ta dứt khoát kiên quyết nói “Cùng lắm thì sau khi sinh lần này xong sẽ không sinh nữa” “Cho dù có muốn sinh nữa cũng không được, người đã bị thương quá nặng.” Hắn bình tĩnh nói.

“Vậy càng tốt!” Ta chẳng hề để ý “Đỡ phải tránh thai” Hắn nhìn chằm chằm ta như muốn đục hai cái lỗ trên người ta “Vị hôn phu của người từ chi không đầy đủ!” “Vậy thì đã sao?” Ta cười nhạt “Chẳng qua nam nhân khác có nhiều hơn một chân, không phải phu quân ta thiếu một chân.” “Đàn ông trên thế gian này đều bạc bẽo.” Ánh mắt hắn lạnh lùng.

Ta lia mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới, tuy nói nửa trên là người, nửa dưới là rồng nhưng ta vẫn nhìn không ra...Ặc...nhưng nhìn cơ ngực bằng phẳng hùng tráng của hắn, chắc hắn là nam chứ?

“Ta không phải nam tử phạm tục” Ánh mắt hắn lạnh hơn.

“Có lẽ nam tử đều bạc bẽo...” Ta sảng khoái trả lời “...Nhưng hiện giờ tình yêu của bọn ta đang lúc cuồng nhiệt, yêu nhau một cách dị thường. Cũng có thể có một ngày nhiệt tình của hai bên sẽ mất, hắn đi tình biệt luyện đi yêu người khác, ai mà biết được? Nhưng tại sao phải than khóc khi chuyện còn chưa xảy ra? Chỉ bằng tập trung vào hiện tại, từng bước nói tiếp từng bước, nói không chừng có thể bước đến vĩnh hằng.” Hắn chăm chú nhìn ta thật lâu, cũng không nói gì. Ta đang mất kiên nhẫn thì thấy Tiên Tâm lại xông vào.

Tâm của ta cực kỳ đau.

Hắn tóc tai bù xù, ánh mắt cuồng loạn, nhào vào trên người ta đang lấm lem máu, nửa dưới trần trụi, ngửa đầu phát ra một tiếng khóc than bi tuyệt, điên cuồng.

“An Bình, nàng trở về đi! Ta không cần gì cả, con cái và công danh, ngay cả cái chân còn lại của ta cũng vậy...” Hắn dường như nổi điên không ngừng hôn “ta”, thân thể kia dần dần lạnh như băng “Ồ lại đi...nếu không thì dẫn ta theo luôn!” Phải rồi, ta còn chưa kể cho hắn nghe hết về bộ phim Hải Giác Thất Hào. Ta còn rất nhiều chuyện muốn kể với hắn, rất nhiều, rất nhiều, rất rất nhiều.

Ta muốn chạm vào hắn nhưng không được. Hắn thương tâm thống khổ như vậy, thật như bị xé thành từng mảnh nhỏ, ta lại không thể chịu đựng thay hắn. Lúc này ta mới biết, nỗi thống khổ chân chính không phải là về thể xác, mà là chứng kiến người yêu mình bị thương đến điên cuồng, mà mình không có cách nào an ủi hắn, ôm lấy hắn.

“Bởi vì bị thương quá nặng...” gã đàn ông to lớn vạm vỡ rớt cuộc mở miệng “...cho nên người không thể đi lại trong một thời gian rất lâu”

“...như vậy, người còn muốn trở lại hay không?” Hắn mỉm cười, giọng có chút mỉa mai “Nếu ta đưa người về, ta cam đoan người vẫn có thân thể vô cùng khỏe mạnh, áo cơm không lo, mỹ mạo thanh xuân” Vậy còn lo lắng gì nữa? Người cho là ta chưa bao giờ bị liệt hay sao? Đương nhiên, nằm giường bệnh lâu ngày cả con cái cũng bắt đầu với cha mẹ, huống hồ là vợ chồng. Nhưng ta nguyện ý tin tưởng Tiên Tâm, cho dù tương lai hắn không thể trước sau như một, ta cũng không oán hận.

Chỉ cần có thể ngừng cơn bi thống đến phát điên của hắn là được.

Hắn cười khê một tiếng, vẻ mặt dịu lại, gương mặt ôn nhuận như ngọc “Nhân loại dường như cũng không bạc tình, vô cảm như thế. Nếu như người và hắn có thể trước sau như một, vẫn còn yêu nhau như thế đến năm người được sáu mươi hai tuổi mà chết, ta sẽ tặng cho các người một lễ vật.” Thanh âm của hắn thấp

dần “Đền đáp các người không để ta mất đi lòng tin đối với con người...Tin rằng nỗi khổ sở của nàng ấy cũng sẽ có lúc hết...” Cơ thể của ta dần dần trôi bồng bềnh lên, ta biết ta đã có thể trở về rồi.

“Vị đại ca này...” ta chợt nhớ lại hỏi nhanh “Nữ bác sĩ kia đâu?” Ấy vậy mà ta còn đầu óc để quan tâm đến...kết quả thần tiên quyền thuộc này.

“Chắc vừa tròn ba tuổi?” Hần thản nhiên nói “Hy vọng ở niên đại này, nàng ấy sẽ không phải sống cô độc đến già...Ta nguyện trả bằng mọi giá...” Người không tự buông tha cho chính mình, đó gọi là trả giá sao?

Cái gì gọi là trả giá? Giống như Tiên Tâm vậy. Là sự kêu gào than khóc bi tuyệt đến phát cuồng của Tiên Tâm đã làm vị nam tử cao to lực lưỡng này động lòng.

Vừa nhập hồn vào thân xác, cũng chỉ thấy...đau đau, đau, rất đau...Ta thở dốc thật to, dùng hết khí lực toàn thân kêu “Tiên Tâm!”. Sau đó ta hồ đồ mơ màng sinh hài tử ra. Một trai một gái, vừa vặn được gọi là “tốt”. Một phòng tràn ngập tiếng khóc la vô cùng náo nhiệt, ta vừa mệt nhọc vừa buồn ngủ nhìn hai hài tử há to miệng khóc oa oa...Thoáng cái mà đã có hai đứa con, thật kỳ diệu.

Nhưng Tiên Tâm lại quơ tay đuổi hết mọi người ra ngoài “An Bình! An Bình...Lâm Lang, nương tử...” Hần vừa nhào lên người ta vừa ôm cổ ta mà khóc.

Ta sai rồi, là ba hài tử.

Chỉ sợ cả đời sau ta sẽ bị sủng ái đến tột cùng, hai đứa con đã có nhũ mẫu trông nom. Ngoài ra không phải còn có các ca ca, tẩu tẩu nữa hay sao? Con a, đừng oán ta, muốn oán thì oán người cha chưa trưởng thành của các người.

“Luyện tiếc chàng, cho nên đã trở lại!” Ta nắm tay hần, dần dần chìm vào giấc ngủ ”Ta luyện tiếc chàng nha, dù bị liệt cũng muốn trở về. Tiểu thiếu niên trong sáng của ta...” Thấy chàng khóc ta rất đau lòng.

Cho dù phải đổi lại đôi chân tật nguyền của kiếp trước, chỉ cần Tiên Tâm không rơi lệ...Ta cảm thấy thực đáng giá.

Ta đoán chắc vị nam tử cao to lực lưỡng đó là thần tiên, giống như Phục Hi, Nữ Oa gì gì đó...Nếu không, làm gì có năng lực xuyên không như vậy.

Nhưng ta không biết thần tiên mà cũng biết hù dọa người.

Ta đã chuẩn bị tâm lý phải nằm liệt giường cả đời, ai ngờ ”một thời gian rất lâu” của hần lại chỉ có ba ngày.

Thần tiên mà cũng gạt người, thật là không biết nói làm sao, chỉ có thể ngửa mặt hỏi trời.

Nghe nói ta sinh một ngày một đêm, có lúc ngừng hô hấp, tim cũng hết đập. Đại phu muốn vào mổ bụng cứu đứa bé ra...Nhưng Tiên Tâm chống quải trượng canh cửa đuổi hết đi, ngay cả bà đỡ cũng đuổi nốt, khóa trái cửa.

Những chuyện tiếp theo sau đó, ta không đành lòng nhớ lại. Ngẫu nhiên mỗi lần mơ thấy, tỉnh lại đều khóc.

Tiên Tâm có một thời gian rất không bình thường. Hoàn toàn cự tuyệt không chịu nhìn con, thời điểm ta ở cử đáng lý ra không được ở chung phòng với hần, nhưng hần lại nổi điên, đập bát đập đĩa, điệu bộ lạnh nhạt ung dung hoàn toàn biến mất.

Hần gầy yếu tái nhợt, còn thê thảm hơn so với cơn bệnh nặng trước kia. Ngày đêm gì cũng đều canh ta, đột nhiên đêm còn tỉnh lại khóc, vuốt ve ta xem tim còn đập không, còn thở hay không.

Ta biết hần rất sợ hãi. Nam nhân mà, suốt đời đều cần có nữ nhân bên cạnh, đặc biệt là Tiên Tâm.

Ta ôm hần như ôm hài tử, hết an ủi rồi lại an ủi, luôn miệng cam đoan. Ta còn kể cho hần nghe về đoạn kinh nghiệm phản kích lúc gần chết kia.

“Ta sẽ sống đến sáu mươi hai tuổi” Ta nói với hần “Nếu muốn kiểm nghiệm xem hai ta có trước sau như một hay không, hần là phải cùng nhau làm”. Hần dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào ta “Như thế đủ rồi” “Nhưng

ta sẽ không thể có con được nữa...” Sắc mặt hắn đại biến, quả thực thắm không giống sắc mặt con người, lớn tiếng nói, “Không cần!” Thật là đã dọa hắn.

Bọn ta trải qua cuộc sống hôn nhân vô cùng thuần khiết, hắn vẫn thân thiết đối với ta, nhưng thà khó chịu lẫn qua lộn lại trên giường, cũng không dám “như thế” với ta nữa. Cho đến khi con tròn một tuổi, gọi hắn là cha, hắn mới tỏ ra hòa nhã với đứa bé. Nhưng khi con đeo dính lấy ta, hắn lại tỏ vẻ vô cùng mất mát.

Từ sau khi vì sinh đẻ mà suýt mất mạng, thể lực của ta cũng trở nên kém đi, đến lượt ta ăn có nửa chén cơm mà cũng nuốt không vô. Đổi lại, đến phiên Tiên Tâm phải luôn dỗ ta ăn cơm.

Còn về phần đồ làm sao, tuy chương ngại tâm lý của hắn được giải trừ nhưng hắn trở nên hung dữ hơn “Cút ra ngoài! Ai cũng không được phép vào đây!” Ta nghĩ không nên ngồi trên chiếc ghế cao chờ hắn dứt cơm cho ăn.

Không xong rồi, không xong rồi, quá tệ. Sao có thể dùng cái ghế hồngбет kia được.

Cặp song sinh này vô cùng đáng yêu. Mẫu thân mà, tình mẫu tử sâu nặng, mẫu thân luôn là người đứa bé nhìn thấy đầu tiên khi sinh ra. Hình dáng đứa bé trai giống ta, có vẻ thanh tú, nhưng cá tính lại giống hệt cha, bề ngoài lạnh nhạt lại thông minh dị thường, rất có tiềm chất phúc hắc. Cá tính của đứa bé gái lại giống ta, mở miệng là khiến người ta cười, bề ngoài lại rất giống cha, tuy chỉ ngũ quan đoan chính mà thôi, nhưng cười rộ lên lại sáng lạn như bầu trời đầy sao.

Nguy hiểm, nguy hiểm, rất nguy hiểm.

Tương lai nó đến tuổi cập kê không biết sẽ gả cho người ra sao, thực phiền não...Tuy hiện giờ nó chỉ mới hai tuổi mà thôi.

Về phần Tiên Tâm, phụ tính phát triển chậm, mãi đến khi bọn chúng gần hai tuổi mới yêu thương sâu sắc. Hắn đặt tên cho bọn chúng, khiến ta cười cả một thời gian.

Bé gái tên là Vương Lâm, bé trai tên là Vương Lang. Nhưng hắn kiên trì cho bé trai làm ca ca, nói là phải trân trọng bảo vệ muội muội, có vẻ hắn cưng chiều Lâm nhi hơn.

“Chàng ngay cả đặt tên cho con mà cũng lười!” Ta oán giận cười hắn.

“Không phải vậy!” Hắn cãi lại “Đây là cái tên xinh đẹp nhất trên đời. Nếu không phải bọn chúng là con của chúng ta, ta thật luyến tiếc cho bọn chúng cái tên này”. Bọn ta thành thân đã bốn năm nay, con cái cũng đã lớn như vậy rồi, nhưng mỗi lần gương mặt dần dần trở nên thành thực của hắn nở nụ cười, ta vẫn cảm thấy hắn là thiếu niên trong sáng như trước, là đại tướng quân của ta.

Ta nghĩ cho dù sắc mặt mày nhăn nhoe, râu ria bạc trắng, ta cũng vẫn sẽ cảm thấy như vậy?!

Hắn cười, ta liền cảm thấy cuộc sống thật sáng lạn huy hoàng, thật vô cùng đáng yêu. Nụ cười của hắn như chiếu sáng cả sinh mệnh ta.

...Cảm giác thật phàm phu tục tử, nhưng ta thích.

Thường thường hắn nguyện ý cho bọn nhỏ quần quýt đi theo, chỉ có khi tản bộ vào sáng sớm hắn sẽ không cho ai theo cùng, bọn nhỏ vẫn thường oán giận hắn. Nhưng hắn luôn hợp tình hợp lý nói “Cả ngày nương đều chăm sóc các ngươi, khi đến phiên ta thì đã buồn ngủ rồi. Nên giờ nương chỉ là của một mình ta thôi”, xong rồi còn thực ngây thơ nhăn mặt với bọn nhỏ.

Ta im lặng không nói gì. Coi như đời này ta có ba đứa nhỏ. Đứa lớn nhất này mới khó đối phó nhất.

Hắn vẫn luôn choàng lên vai ta, chống quai trượng chậm rãi tản bộ trong vườn. Bị ta chọc cười ha hả, hoặc là chọc ta cười không ngừng.

Tuy điểm cười vẫn thấp như xưa, nhưng khiếu hài hước của hắn càng ngày càng cải thiện, khiến cho ta có cảm giác rất thành công.

Đa số thời gian bọn ta chỉ chậm rãi bước đi, chậm rãi bước đi. Ôm hắn, nhìn hắn dịu dàng nói chuyện, đôi môi mỏng mấp máy, vẻ mặt chăm chú khi cài trâm cho ta.

Như trong đất trời này chỉ có hai người bọn ta, chậm rãi bước đi trong mưa bụi Giang Nam.

Hắn thở dài nhẹ nhàng “Cả đời này của ta thật đã rất mãn nguyện rồi”. Ta nhón chân, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn. Dưới cơn mưa bụi đầu xuân tinh tế mông lung như mây như sương, hoa nhài rơi vương đầy trên áo bạn ta, hương thơm vẫn vít quanh quẩn thật lâu vẫn không tan.

Hắn ôn nhu nhìn ta, nở nụ cười tươi đẹp khiến người ta phải hoa mắt.

Ta cũng nở nụ cười theo.

(Hoàn)

Phiên ngoại thời hiện đại

Thế kỷ thứ hai mươi mốt - World of Warcraft.(thế giới game online)

Một người có biệt danh “Mặc Dư Quân”, một nam nho sinh ở giới nhân loại đang dựng tâm buồng câu bên bờ sông Hoàng Hà. Vì để câu được con rùa chết tiệt kia làm thần thú để cưới, hắn đã kiên nhẫn câu mười ngày nay.

Lễ Tình nhân gì đó hắn cũng không có tâm trạng đi xem...Phải nói, Lễ Tình nhân chẳng có liên quan gì đến hắn cả.

Hiện lên máy tính là một siêu mẫu nam, ít ra bạn bè đồng lứa của hắn đều gọi như vậy. Nhưng trong lòng hắn tự hiểu, nhân vật manga được gọi là siêu mẫu nam này ngũ quan chỉ bình thường mà thôi, nhưng đơn giản là có khí chất, lại biết cách ăn mặc. Hắn năm nay là sinh viên năm thứ ba, chiều cao hơn một mét tám, là chủ tịch câu lạc bộ Anime của trường, bởi vì thân hình thon dài nhưng không lộ vẻ gầy yếu, nên là đối tượng hotboy mà bọn con gái trong câu lạc bộ hâm mộ.

Hắn cũng rất buồn bực tại sao mình lại gia nhập vào câu lạc bộ Anime này, thật ra hắn thích viết lập trình và xây dựng chương trình điện tử (Multimedia programming) hơn nhiều so với vẽ truyện tranh, hoạt hình. Thường có người sùng bái nói hắn là nhân vật cấp đại thần, vừa có thể viết chữ đẹp, vừa có thể hát hay, tuy rằng hắn chỉ hát một lần duy nhất tại lễ chào đón tân sinh viên của trường. . . Lập tức tạo thành một scandal ồn ào. Hắn là sinh viên chính quy xuất sắc của Khoa Lập Trình Điện Tử, mới năm thứ hai đã được một công ty lớn trong nước ký kết hợp đồng tuyển dụng.

Hơn nữa, hắn chơi game rất khá, là nhân vật cấp thần thủ.

Nhưng hắn cảm thấy những thứ này đều không đáng là gì cả. “Ông trời thưởng cho Mãn Hán toàn tịch”...chợt một câu như thế thoáng qua trong đầu hắn. Đối với hắn, rất nhiều bài thơ và lời kịch đều vô sự tự thông, căn bản không thấy có gì khó khăn đối với môn Anime Multimedia này.

Chỉ là biết đó, hiểu đó, hơn nữa vận dụng thật sự rất lưu loát, nhưng không biết giải thích tại sao hắn lại có khả năng này.

Hắn cảm thấy Câu lạc bộ Anime này thật nhàm chán...vào lâu rồi sẽ không còn thử thách mới lạ gì nữa. Có lẽ chỉ để hướng dẫn, đào tạo cho bọn thành viên dốt mà thôi...Một buổi chiều hắn đã có thể chính lý xong bản chuyên san Anime của trường, nhưng bọn họ mặt mày lấm lem hì hục cả học kỳ cũng chỉ mới được vài trang.

Phao động, hắn kéo câu, rốt cuộc câu được một con rùa. Nhưng cũng chẳng có cảm giác vui vẻ gì. Vì câu con rùa này, hắn đã bố trí mưu kế, tính toán qua tỉ lệ xác suất thả mồi. Câu được cũng không có gì bất ngờ.

Ngay tại khi hắn cười con rồng chiến tiêu sái bỏ đi...Hắn thấy được một cái tên.

An Bình.

Hắn lập tức bỏ thần thú, chặt vật từ trên cao ngã vào trong hồ. Kinh ngạc nhìn một nữ mục sư trong giới nhân loại tên là An Bình, rảnh rỗi đứng bên bờ vung vẩy cần câu cá.

Không đúng. Không phải là như vậy. Phải là mưa bụi Giang Nam, phải là dưới tàn liễu rũ. Phải là nàng với mái tóc bồng bênh như mây xỏa xuống vai, thoảng nhẹ mùi hoa nhài. Không phải là trong khung nền quá sắc sỡ như vậy, phải là, phải là. . .phải là nền tranh sơn thủy, thủy mặc của Trung Quốc. Nhất định phải là...khi hắn viết cho nàng câu “Áo nào, ám ước. . .” Man nhĩ, nàng sẽ mắc cỡ đỏ mặt cười không ngớt,

tiếng cười thanh thúy đình đang vang lên như âm tự Lâm Lang. . . “Nương tử!” Hấn chẳng những gõ ra chữ, mà còn muốn kêu to lên với màn hình máy tính.

Mục sư thu cần câu lại, ngớ ngàng trong chốc lát, “Phu quân?” Hấn ra sức bơi về phía nàng, sợ nàng biến mất. Mang theo tâm tình kích động đến rơi lệ mà chính bản thân hấn cũng không thể hiểu rõ tại sao, đến bên nàng, làm vô số lần động tác hôn môi và ôm ấp, vẫn không thể biểu lộ hết sự khát vọng của hấn.

Vẫn đợi, vẫn đợi... Có lẽ chính hấn cũng không rõ vì sao luôn luôn không muốn có bạn gái, luôn luôn mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng, cảm thấy không nên làm như vậy.

Giờ thì hấn đã biết.

“Nương tử” hấn vừa gõ xuống bàn phím vừa rơi nước mắt, “Ta đã chờ được nàng...” “. . . Chàng lại gõ chữ sai nữa rồi. Phải là Mặc quân mới đúng chứ?” Sự kích động ban đầu trôi qua, bọn họ quen nhau, lại cảm thấy như mơ, đều không hiểu rõ tại sao lại như vậy. Nhất là An Bình (nàng vốn không phải tên này). . . cảm thấy phản ứng của bản thân mình vô cùng kỳ lạ, có chút như bị bệnh thần kinh. Thân là một nữ sinh năm nhất, là một cô gái mới vừa tốt nghiệp trung học, tất nhiên là vô cùng e lệ bảo thủ, nhưng lại đối với Mặc Dư quân trước sau hết sức tự nhiên.

Hấn dạy nàng chỉnh sửa lại ấn bản, đảm nhận nhiệm vụ đưa đón nàng, vì nàng đổi lại chuyên ngành, chở nàng đi chơi trên một chiếc xe gắn máy. Không có nàng hấn sẽ không đi chỉnh sửa ấn bản, thậm chí không đảm nhiệm chức vụ chủ tịch câu lạc bộ gì đó. Kéo nàng vào trong lòng, gọi nàng là nương tử, buộc nàng phải hét to tiếng phu quân.

Như muốn chuyển đổi thế giới văn minh hiện đại thành bối cảnh mưa bụi Giang Nam cổ xưa.

An Bình không hề có chút kinh nghiệm nào bị loại chiêu “Nước lạnh nấu ếch” và chiêu Băng hỏa cứu trọng thiên này “mãnh liệt công kích” đến đầu óc choáng váng, còn bị Mặc Dư quân lấy lý do “dạy nàng viết lập trình” hện hò.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng hấn đã biết người đó chính là nàng.

Chính là nữ tử dung mạo không rõ trong bức tranh thủy mặc kia, người đã ngẩng mặt lên nhìn hấn, nở nụ cười, thanh âm vang lên như tiếng vàng ngọc va chạm nhau thánh thót, cho dù cách màn hình cũng có thể cảm ứng được. . . . Nương tử.

Nàng nhìn hấn. Ánh mắt của nàng tuôn trào tình cảm nồng nàn vô cùng quen thuộc, chỉ hàm chứa một tia không xác định.

Hấn bước qua, nhẹ nhàng nói “Nương tử, ta đã đợi nàng thật lâu.” Nàng bối rối chỉ vào đồng hồ “Nhưng mà ta mới tới trễ có 5 phút.” “Nói vậy, nàng tới trễ hai mươi một năm, bắt ta chờ hai mươi một năm lẻ 5 phút.” Hấn nhẹ nhàng khiển trách.

“Hai mươi một năm?” Về mặt nàng mơ hồ “Ta đâu có lớn dữ vậy, không phải hai mươi một năm a. . . .” Thừa dịp nàng đang hồ đồ nhảm tính, hấn lặng lẽ choàng ôm vai của nàng.

Đúng là như thế.

Nàng khẽ cứng đờ người, nhưng chỉ cúi đầu, khóe miệng cười nhẹ “. . . Đại ca, tiến độ hơi bị nhanh quá a?” “Ta chờ hai mươi một năm lẻ 5 phút, tiến độ như vậy đã quá chậm rồi, cần tăng tiến độ...” Rầm một tiếng, cơn mưa hè giữa trưa ào ạt trút xuống. Hấn một tay bung dù lên, một tay kéo nàng vào lòng. . . xem con đường hiện đại ở Đài Bắc này là yên vũ Giang Nam của Đại Minh triều.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-diep-seba>